

Trong Môn Phái Của Ta Không Có Khả Năng Điều Là Nghiệt Đồ

Contents

Trong Môn Phái Của Ta Không Có Khả Năng Điều Là Nghiệt Đồ	1
1. Chương 1: Độc Cửa Dâm Xà 1	2
2. Chương 2: Độc Cửa Dâm Xà 2	6
3. Chương 3: Dâm Xà Chi Độc 3	9
4. Chương 4: Linh Vân Phái 1	13
5. Chương 5: Linh Vân Phái 2	16
6. Chương 6: Đại Sư Huynh Cùng Sư Phụ Ba Ba	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8: Bướm Đốm Truyền Tin	28
9. Chương 9: Sư Phụ Cùng Nhị Sư Huynh Ác Liệt Ba Ba Ba	33
10. Chương 10: Nhị Sư Huynh Cùng Sư Phụ Sau Khi Ba Ba Ba	36
11. Chương 11: Sư Phụ Bị Đại Sư Huynh Chơi Đùa Ra Sứa	40
12. Chương 12	43
13. Chương 13: Tân Ma Chủ	47
14. Chương 14: Quá Ấm Ướt Cùng Hình Thú Của Tiểu Độ Độ Ba Ba Ba	51
15. Chương 15: Trấn Khuê Sơn	54
16. Chương 16: Đại Sư Huynh Bị Thương	56
17. Chương 17: Đột Nhiên Bị Nhị Đồ Độ Xuất Hiện Kéo Vào Trong Hẻm Ba Ba Ba	60
18. Chương 18: Đột Nhiên Bị Nhị Đồ Độ Xuất Hiện Kéo Vào Trong Hẻm Ba Ba Ba (hạ)	63
19. Chương 19: Đại Sư Huynh Sau Khi Tỉnh Lại	65
20. Chương 20: Đại Sư Huynh Và Tiểu Sư Độ Cùng Nhau Ba Ba Ba	69
21. Chương 21: Chuyện Cũ	70
22. Chương 22: Yêu Thú Ăn Thịt Người	75
23. Chương 23: Lăn Theo Yêu Thú	78
24. Chương 24: Hung Thú Cùng Kì	82
25. Chương 25: Đêm Ngược 1 (trận Chiến Cuối Cùng Thượng)	86
26. Chương 26: Đêm Ngược 2 (trận Chiến Cuối Cùng Hạ)	89
27. Chương 27: Kết Thúc	94

Trong Môn Phái Của Ta Không Có Khả Năng Điều Là Nghiệt Đồ

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, Np, thầy trò, nhất thụ đa công, niên hạ Độ dài: 27 chương + 1 phiên ngoại Edit: H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-mon-phai-cua-ta-khong-co-kha-nang-deu-la-nghiet-do>

1. Chương 1: Độc Của Dâm Xà 1

Trên núi Tuyên Thành có xà yêu, giảo hoạt ác độc, làm nhiều việc ác, thích ăn nam tử trẻ tuổi.

Thậm chí chín người chết, bách tính bất an, liền thỉnh tiên sư trên núi Linh Vân tới nơi đây trừ yêu.

Núi Tuyên Thành, bên trong động phủ Cửu Khuê.

Bỗng tới chỗ rẽ, tiên sư cất bước đi vào, thấy trong đó mọi vật đều đầy đủ, giường gỗ mây, ánh nến rực rỡ, vàng sáng lan tỏa trong gió, trướng lụa mỏng, hình như là chỗ ở của người thường.

Tiên sư áo bào trắng dẫn đầu, một người ở phía sau, trong tay rút kiếm, thần sắc cảnh giác.

Có lẽ cả nửa ngày cũng không thấy mảnh vảy của xà yêu lay động, đệ tử ở phía sau dần dần buông xuống phòng bị, ngược lại nghi ngờ nói: “Sư phụ, sào huyệt của xà yêu kia thật sự ở nơi này sao? Vì sao chúng ta tới nửa ngày cũng chưa thấy nửa con yêu quái... Ồ, mùi yêu quái?”

Trong không khí truyền tới một mùi nồng nặc ngọt ngào, mùi thơm lạ lùng giống như hoa cỏ mùa xuân tỏa ra, ngửi lâu lại khiến dạ dày người ta chua xót, gần như muốn buồn nôn.

Lãnh Vô Sương thần sắc đột nhiên nghiêm khắc, từ từ nắm chặt kiếm trong tay, lạnh nhạt nói: “Chớ phí lời, ngưng thần bế khí, xà yêu kia sắp tới.”

Vừa dứt lời, một trận tiếng cười khiến người ta sợ hãi từ xa truyền đến gần, chỉ thấy trước cửa động lóe lên một làn sương dày đặc, tốc độ nhanh đến Bạch Sơ cũng không kịp nhắm mắt, làn sương dày kia đã đến trước mặt hắn.

Hắn giật mình, theo phản xạ lui về mấy bước ở phía sau sư phụ mình, một đôi mắt tròng đám sương dày kia.

“Chà chà, bề ngoài nhìn tốt thế, chính là quá nhất gan, một chút ý tứ chơi đùa cũng không có.”

Đám sương dày từ không trung hiện ra một bóng người... Không, không thể xem là bóng người, nửa người trên của yêu quái này vẫn tính là người cá, mặc dù là hình dáng nam nhân, nhưng khuôn mặt yêu kiều tuyệt mỹ, môi đỏ da như tuyết, mặt mày lộ ra vẻ khiêu gợi lười biếng.

Nhưng yêu quái này khuôn mặt mỹ lệ, nửa người dưới lại dữ tợn khủng bố, kích thích thân bằng hai người nam tử trưởng thành đuôi rắn thô kéo dài, vẩy rắn cứng lay động trong ánh nền chiếu rọi xuống ánh sáng lạnh khác thường.

Nó liếm liếm môi, sóng mắt chuyển từ Bạch Sơ đến trên người Lãnh Vô Sương, âm thanh mê hoặc.

“Hai vị tiên trưởng, tu hành nhàm chán, hôm nay đến động phủ của ta, có phải cùng ta làm chuyện thú vị lại có lợi với tu hành?”

Bạch Sơ bị ánh mắt của xà yêu kia nhìn cả người nổi da gà, run rẩy kéo lại vạt áo của Lãnh Vô Sương nhỏ giọng nói: “Sư phụ, tại sao lại là nam yêu? Bách tính không phải nói xà yêu kia thích cùng nam tử giao hoan sao?”

Yêu quái này là vật thánh tai, nghe Bạch Sơ nói, chưa chờ câu trả lời của Lãnh Vô Sương, bản thân bùm môi đỏ nở nụ cười, thắt lưng mảnh khảnh xoay đến nổi bật, dường như thật sự cảm thấy Bạch Sơ nói rất thú vị.

“Lời vị tiên trưởng này nói thực thú vị, ai nói nam tử cùng nam tử không thể giao hoan? Người không biết, có lúc nam tử gian giao so với nam nữ còn thú vị hơn, những nam nhân kia a, đem nghiệt căn dưới đây đâm vào trong thân thể ta, bọn họ liền sáng khoái muốn thăng thiên, nhân sinh có thể có được thú vị thế này, cho dù chết, bọn họ cũng là lời.”

Lời xà yêu nói truyền vào trong tai Bạch Sơ, giống như cái móc câu, ôm lấy ý thức của hắn dần lệch đi, dĩ nhiên chuyện nam nam có thể gian giao hay không như lời nó nói làm cho Bạch Sơ có chút ngạc nhiên.

Trong động phủ, màu ánh nền càng thêm ám muội, vị ngọt kia càng nồng nặc tới tận xương, yêu quái cười dịu dàng nhìn chăm chú vào thầy trò hai người, Lãnh Vô Sương cầm kiếm đứng tại chỗ cũ, cảm thấy đầu có chút mờ mịt, cực kỳ buồn ngủ, y quay đầu đi, thấy trên mặt tiểu đồ đệ của mình hiện ra thần sắc si mê, trong lòng hồi chuông cảnh giác đây mãnh liệt, phản ứng lại biết đây là thủ đoạn mê hoặc người của yêu xà kia.

Thần sắc y không đổi, cấp tốc ở trên thiên linh huyết của Bạch Sơ điểm mấy cái, mãi đến khi Bạch Sơ dần dần thức tỉnh, y giọng trầm hận mắng một câu “Phế vật”, cũng không thèm nhìn tới vẻ mặt ủy khuất của Bạch Sơ, cổ tay hơi động, trường kiếm trong giây lát rút khỏi vỏ, ánh sáng lạnh trong suốt, thẳng tắp đâm

tới trên người xà yêu kia.

Yêu quái không ngờ tiên trưởng tới lần này thật sự có tài, nhất thời không kịp phản ứng, bị Lãnh Vô Sương đâm trúng, vai trái hiện ra cái hố máu lớn, máu đen tí tách rơi xuống.

Xinh đẹp mềm mại vừa mới quét qua, vẻ mặt xà yêu trở nên oán giận ác độc, làn sương dày quanh thân bắt đầu bành trướng.

“Vốn nghĩ nếu hôm nay hai người các ngươi nguyện ý cùng ta giao hoan liền lưu cho các ngươi một hơi thở, không nghĩ tới là hai người liều mạng, được được được! Ngươi muốn đánh muốn giết, ta liền cùng ngươi, xem cuối cùng là ngươi chết hay ta chết.”

Nó hướng đỉnh nhọn tê một tiếng, lúc thầy trò Lãnh Vô Sương nhìn kỹ, nửa người trên cũng hoàn toàn biến thành thân rắn, toàn bộ thân xà tăng vọt, đầu cơ hồ đụng tới đỉnh sơn động, một mắt âm lãnh chăm chú nhìn Lãnh Vô Sương, giống như phải đem y ăn tươi nuốt sống.

Lãnh Vô Sương không thèm để ý, thả linh lực trong cơ thể ra ở xung quanh che chở, thân thể nhảy lên một cái, nắm chặt trường kiếm, cấp tốc bay về phía yêu xà kia!

Miệng rắn tê tê phun ra lưỡi đỏ tươi, cái miệng lớn như chậu máu, lộ ra răng nanh sắc bén trong miệng, thân rắn vặn vẹo mấy lần, cũng bơi lại hướng Lãnh Vô Sương.

“Ầm” một tiếng! Chỉ thấy kiếm của Lãnh Vô Sương cùng vậy cứng rắn của xà yêu va chạm dưới ma sát tạo ra tia lửa, cánh tay Lãnh Vô Sương chấn động, kiếm trong tay suýt chút nữa cầm không chắc, không đợi y suy nghĩ nhiều, con rắn kia linh hoạt nghiêng đầu lại, lúc đang muốn cắn Lãnh Vô Sương, cổ tay Lãnh Vô Sương uốn một cái, mũi kiếm xoay chuyển phương hướng, đối diện đầu rắn, lập tức đâm xuyên qua mắt xà yêu, đâm ra một lỗ thủng.

Cực kỳ bi thảm đều không đủ để hình dung hình ảnh trước mắt này, xà huyết màu đen đỏ từ đầu rắn chảy xuống thân rắn bóng loáng rồi chảy trên mặt đất, trong miệng xà yêu phát ra từng tiếng kêu thảm thiết của loài người, cơ hồ muốn đâm thủng màng tai.

Lãnh Vô Sương biết đại nạn của nó sắp truy tới, tuy là mắt lạnh nhìn, thấy tình trạng như vậy cũng không đành lòng, lúc đang muốn vung kiếm cho hắn một lần thống khoái, xà yêu kia đột nhiên lóe bên người y, hướng thẳng tới Bạch Sơ sau lưng phóng đi!

Đồng tử y đột nhiên co lại, hô to không ổn, đuổi sát yêu xà.

Tiểu đồ đệ này của mình không tốt, tính tình mềm yếu, tâm tính không kiên định, vì chưa bao giờ rèn luyện qua, Lãnh Vô Sương liền muốn dựa vào nhiệm vụ giết yêu xà lần này để hắn luyện tập một phen.

Nào nghĩ tới hắn lại không dùng được đến thế, không thể chống cự lại, trực tiếp xụi lơ trên mặt đất!

Lãnh Vô Sương nhìn thấy tình huống trước mắt, tức giận ngực đau lại không thể làm gì, xà yêu miệng mở lớn, đang muốn một cái nuốt Bạch Sơ, y không chút suy nghĩ, lắc người một cái chắn trước mặt Bạch Sơ, cùng lúc ấy tay trái dùng sức vung kiếm ra, thế công của xà yêu bị y cản lại mấy phần, nhưng vẫn cắn đứt cánh tay Lãnh Vô Sương.

Y rên một tiếng, trong mắt tóe ra lãnh ý, liền một kiếm vung ra, toàn bộ đầu rắn liền bị y chém rơi xuống đất, không nhúc nhích.

Trận đấu triển miên hỗn loạn rồi cuộc bằng việc yêu xà bị chém chết mà dừng lại, quá trình tuy rằng khốc liệt, nhưng mặc cho tốt xấu vẫn hoàn thành.

Lãnh Vô Sương nhìn đầu rắn trên mặt đất có chút vui mừng.

Nghĩ thầm: Chờ ta trở về núi Linh Vân, nhất định đi tới nơi hảo hữu ở sát vách đỉnh núi đòi chút rượu lâu năm uống một chút, những ngày qua ở Tuyên Thành, miệng sắp nhạt đến hỏng rồi.

Ánh mắt xoay chuyển, nhìn thấy Bạch Sơ thở dốc ngồi trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng.

Lại nghĩ: Chờ ta trở về núi Linh Vân, còn phải đem vật nhỏ vô dụng này ném vào bên trong cấm địa nửa năm đến một năm, nhìn thấy một con xà yêu lại sợ thành như vậy, ngày sau làm sao chịu trách nhiệm, chắn hững Linh Vân phái?

Tâm tư vòng vo, Lãnh Vô Sương cũng chưa từng phát hiện, suy nghĩ của y bắt đầu loạn lên, tình huống đã có chút không tốt.

Tường bước đi về hướng Bạch Sơ, vẫn là đau lòng đệ tử vô dụng lại nghe lời nhất của mình, cúi người xuống vươn tay ra muốn đem hắn đỡ dậy.

Bạch Sơ ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ chót, đầu đầy mồ hôi.

Hắn cảm thấy nhiệt độ trên người mình muốn nổ tung, huyết dịch dường như muốn sôi trào, kéo tay Lãnh Vô Sương lại kề sát ngực cọ, giống như có thể làm cơ thể khô nóng bình thường lại.

“Sư phụ... Sư phụ, đồ nhi thật khó chịu a,”

Giọng khàn, trong lòng bàn tay mồ hôi ướt đầm, thân thể nóng đến dị thường, Lãnh Vô Sương cau mày dò xét cái trán Bạch Sơ, mặt tối sầm lại, bị Bạch Sơ ấn ngã xuống đất, mạnh mẽ áp chế lại, thân thể nóng bỏng cọ trên người Lãnh Vô Sương, đồ vật dưới quần từ từ thức tỉnh phồng lớn, cũng cọ tới cọ lui trên người Lãnh Vô Sương.

2. Chương 2: Độc Của Dâm Xà 2

Bị người khác áp ngã xuống về mặt cũng không khác xưa, vẫn là hồ hững lạnh lùng, về mặt nửa phần dư thừa cũng không nguyên bổ thí.

Mà lúc này, trong mắt Bạch Sơ đã ngửi qua hương độc kia, sư phụ cao cao tại thượng của mình lúc này liền không giống thế kia.

Con mắt trong suốt lộ ra lãnh ý như nước băng rã ra, môi mỏng nhếch lên, vì cùng xà yêu triền miên đấu mà tóc đen xốc xếch kề sát ở bên môi, toán loạn hạ ở đầu vai, nhìn lại, đạo bào màu trắng vạt áo cũng hơi ngổ ngang, Bạch Sơ thở hổn hển, đôi mắt Bạch Sơ mang theo ý nghĩ muốn cởi vạt áo, nhất thời, một mảnh da thịt trắng nõn bóng loáng liền hiện ra trong tầm mắt của hắn.

Hắn càng nhìn càng hưng phấn, như vừa đói vừa khát đuổi đầu lưỡi hút da thịt lộ rõ bên ngoài của Lãnh Vô Sương, bụng dưới như bị lửa đốt rừng rực, từ lâu đã không nhẫn nại được sinh mệnh kia liền phồng lớn, cọ bên trong bắp đùi của Lãnh Vô Sương, đỉnh làm cho Lãnh Vô Sương cảm thấy vô cùng phiền phức, không tự chủ lườm một cái, từng tiếng bắt đầu chửi má nó.

Rất dễ nhận thấy, tiểu đồ đệ luôn sợ phiền phức nhất gan luôn thuận theo bởi vì xà yêu tán ra hương độc, bắt đầu có phản ứng.

Loại chất độc này mùi của nó có tác dụng giống như xuân dược của người bình thường, đốt đi lý trí của người, gây ra tính dục, thúc đẩy sinh mệnh.

Đương nhiên, xuân dược của người bình thường với tu sĩ bọn hắn cũng không có tác dụng, thế nhưng loại độc này mùi liền không giống vậy. Ít nhất, đối với kẻ tu sĩ tu vị hạ đẳng như Bạch Sơ vô cùng hữu hiệu.

Xem, cái tên nghiệt đồ này, mẹ hắn dám đem người đặt trên người sư phụ của mình!

Trên mặt Lãnh Vô Sương không thể hiện điều gì, nhưng trong lòng từ lâu đã sớm hổn hển, người uốn éo cố tránh thoát hôn môi cùng liếm láp đầy nước của Bạch Sơ, vừa sợ mình sơ ý một chút làm thương hắn, không dám sử dụng lực đạo.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lãnh Vô Sương quyết định trước tiên đem Bạch Sơ tới trên giường rồi nói sau.

Cũng may chính mình tu vi cao, không ảnh hưởng bởi độc, xà yêu kia tu vi cũng không lợi hại, thời điểm đó y chỉ cần dùng chút linh lực đem độc xâm nhập trong người Bạch Sơ bức ra là được.

Ý nghĩ bước đầu rất trọn vẹn cũng rất tốt đẹp, Lãnh Vô Sương đặc ý vì thành công đem Bạch Sơ chuyển đến trên giường trong động xà yêu, sau đó chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trùng đồ nhi bị dục hỏa thiêu đốt lớn tiếng thở dốc liếc mắt một cái, dẫn khí nhập thể, bỏ đi tạp chất còn lại tinh khiết, lại dẫn một ít linh lực thuần khiết tiến vào trong thân thể Bạch Sơ.

Mãi cho đến sau, suy nghĩ của Lãnh Vô Sương quá trình căn bản là thành công, chỉ là chờ y đem gần một nửa linh lực tiến vào trong cơ thể Bạch Sơ, tình hình đột phá!

Không phải Bạch Sơ dục hỏa đốt người phát sinh chuyện gì, mà là chính y.

Không hiểu vì sao cũng không thể lý giải được, cả người y cũng bắt đầu tỏa nhiệt, da thịt nơi cánh tay bị xà yêu cắn kia bắt đầu nhanh chóng khép lại, chỉ trong cái chớp mắt, máu tươi một giây trước còn chảy liên biến mất không còn tăm hơi.

Một loại nhiệt độ như lửa cháy lan ra đồng cỏ, giống như mãnh thú, từ vùng đan điền gào thét chảy khắp toàn thân, mang theo khí thể mãnh liệt cực nóng.

Đầu gối Lãnh Vô Sương mềm nhũn, té nhào vào trên giường, nín giận rên lên một tiếng, dư quang chạm được đã biến thành nửa đoạn đầu rắn, lúc này mới chợt nhớ tới thôn dân dưới ngọn núi nói, xà này... Đại khái là có độc?

Trời??? Y sao hiện tại mới nhớ tới???

Không ngờ nghĩ đi nghĩ lại bản thân lại thất sách, Lãnh Vô Sương nhìn nhiệt độ trong cơ thể đau lên, chống đỡ thân thể vận chuyển linh lực trừ đi độc tố, một chút... Hai lần... Ba lần, dường như bị ràng buộc cứng ngắt, linh lực còn dư lại cũng khó có thể vận chuyển.

Cùng lúc đó, Bạch Sơ trên giường giãy dụa càng thêm dùng sức, hơi thở của hắn càng ngày càng hỗn loạn, trên gương mặt hồ hởi từng hạt lớn như hạt đậu chảy xuống, con mắt mở to, ẩm ướt như lửa nóng tập trung nhìn Lãnh Vô Sương, ánh sáng yếu ớt tỏa ra.

“Người... Chống đỡ, sư phụ... Sư phụ...” Lãnh Vô Sương tránh né ánh mắt của hắn, lấy tay chống đỡ giường nhỏ, khễ cắn răng, mạnh mẽ đứng lên.

Trong lòng bàn tay của y đều là mồ hôi, ngực cũng thế, từ trong lồng ngực thuận theo bụng gầy gò lướt xuống trong bắp đùi, khiến y cảm thấy toàn thân đều không thoải mái, trong động phủ đầy mùi khó ngửi, khiến Lãnh Vô Sương mắc ói.

“Sư phụ, sư phụ, a a... Đồ nhi thật khó chịu... Đồ nhi nóng quá a...” Bạch Sơ nhắm mắt lại hướng trên đầu nắm lung tung, mèo mù đụng chuột chết, thật vất vả đem Lãnh Vô Sương đang đứng túm ngã xuống giường.

Lãnh Vô Sương đột nhiên bị túm lão đảo, trực tiếp nằm trên người Bạch Sơ, thân thể y từ lâu đã cực kỳ yếu ớt, vừa khớp dán vào trên thân thể Bạch Sơ, muốn giãy dụa tiếp tục đứng lên nhưng không có nửa phần khí lực.

Bạch Sơ cảm thấy có người dán vào trên người hắn giãy dụa thiêu đốt, vội vàng muốn giải phóng dục vọng,

nhANH chóng đem người kia siết chặt vào trong ngực.

Trên người y có mùi hương lạnh lẽo nhàn nhạt, Bạch Sơ hít một hơi sâu, trên mặt lộ ra thần sắc si mê, càng không muốn thả người này ra, vươn mình một cái, vị trí hai người liền đảo lại, biến thành Bạch Sơ ở trên, Lãnh Vô Sương bị áp chế ở dưới.

Lúc này, trạng thái của Lãnh Vô Sương càng ngày càng không được bình thường.

Ngày xưa ở trong môn phái, coi như tức giận đến lợi hải mặt cũng chưa từng đỏ, lười bỏ thí nửa câu, giờ khắc này bị Bạch Sơ đặt dưới thân, thế nhưng không thể kìm chế thở hồng hộc, thần trí cũng dần không rõ ràng, kịch liệt mà lôi kéo quần áo trên người mình.

Nóng quá... Sắp nóng tới chết rồi... Đầu đau quá... Thật khó chịu... Nên làm sao đây?

Thần trí còn lưu lại một tia rõ ràng, y nhìn thấy đồ đệ Bạch Sơ cả người để trần, vẻ mặt cũng cực kỳ khó chịu, đưa tay ra xoa tính khí dưới quần đang ngạnh lên, chỉ là không được khéo léo, vật kia xoa nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì, Bạch Sơ dường như sốt ruột, nắm vật kia vội tuốt mấy lần, vẫn là không bắn ra.

Hắn giật khoe môi, ánh mắt u ám rơi vào trên người Lãnh Vô Sương, dường như vừa tỉnh táo vừa điên cuồng, trong miệng phun ra lời khẩn cầu: “Sư phụ, cầu người, giúp con làm một lần đi, đồ nhi thật khó chịu, thật khó chịu a.”

Lãnh Vô Sương không để ý tới hắn, tay đè lồng ngực của hắn làm tư thế khước từ, lồng ngực phập phồng khó khăn mở lớn miệng thở hổn hển, tình cảnh của y so với Bạch Sơ còn hung ác hơn, nửa người dưới nóng đến muốn hòa tan, dương nguyên còn chưa tiết, dương vật phồng đến đau đớn, thẳng thẳng từ tiết khổ đỉnh ra, cùng vật trắng kiện của Bạch Sơ cọ nhanh.

Thật không nghĩ tới, đồ nhi vô dụng này vật kia còn lớn hơn ta một chughts.

Vào lúc này y còn có tâm tình suy nghĩ chuyện như vậy.

Bạch Sơ thấy sư phụ của mình chưa phản ứng lại hắn, đầu óc choáng váng cho rằng y đáp ứng, quần lấy thân thể Lãnh Vô Sương, trong tay nắm lấy dương vật của mình, đầu có chút hôn mê, không biết phải làm sao.

Phải làm sao đây? Sư phụ y cũng không lấy tay giúp ta một chút, đồ vật kia của ta cần phải để ở đâu?

Đôi mắt tuần tra một vòng trên người Lãnh Vô Sương, cuối cùng, ánh mắt của hắn rơi vào đôi môi khe nhếch của Lãnh Vô Sương.

Đỏ bừng, hiện ra màu sắc trơn bóng, theo lồng ngực phập phồng mà mở ra đóng lại.

Hắn nuốt ngụm nước miếng, run rẩy nâng vật kia của mình, thân thể từ từ di chuyển về phía trước.

“Sư phụ, sư phụ... Van cầu người giúp con liếm một chút đi, liếm một chút con liền đi ra.”

Vẫn còn đang trạng thái mơ hồ, chính hắn cũng không biết mình đang nói ra lời đại nghịch bất đạo thể nào, hơn nữa hắn cũng không giống như thương lượng, càng trực tiếp đem vật kia tiến vào trong miệng Lãnh Vô Sương, sau đó... Hắn ngẩng đầu lên, phát ra tiếng than thở sảng khoái.

Thật là thoải mái... Trong miệng sư phụ thật thoải mái a, vừa chặt vừa mềm mại, đầu lưỡi cũng ẩm ướt, quần lấy côn thịt của hắn.

Trong miệng Lãnh Vô Sương đột nhiên bị nhét vào dương vật của nam nhân, trong nháy mắt cơ hồ giận đến phát run cả người, đầu lưỡi chặn lại muốn đẩy ra ngoài, hận không thể dùng răng sắc bén cắn xuống, trực tiếp cắn đứt vận mệnh của tên nghiệt súc này.

Vật kia của Bạch Sơ thô to, ở trong miệng y không có biện pháp gì đâm vào, trong miệng Lãnh Vô Sương như bị rót đầy hơi thở của đàn ông, lại làm cho độc của con rắn kia thức tỉnh càng nhanh hơn.

Bất quá Lãnh Vô Sương không biết, y chỉ nhớ rõ lúc mình đang muốn cắn xuống, trong thân thể đột nhiên có gì chảy xuôi, làm cho y thuận theo há miệng ra, cũng buông ra tay đang đẩy trên lồng ngực Bạch Sơ, mặc cho dương căn của Bạch Sơ ở trong miệng mình mạnh mẽ cắm vào.

Tiếng nước tí tách đầy tình dục vàng trong động, Lãnh Vô Sương trần trụi nằm trên giường nhỏ, tóc đen tán loạn trên áo bào, cái miệng nhỏ đỏ bừng mở lớn nuốt cự vật.

Dương vật nam nhân đỉnh trần ra đâm thủy óng ánh hòa cùng một chỗ với nước bọt của y, theo động tác đâm vào chảy ra sợi chỉ bạc trong suốt tích trên ngực Lãnh Vô Sương.

3. Chương 3: Dâm Xà Chi Độc 3

Tình dục xa lạ đầy mãnh liệt bốc lên mỗi góc ngách trong thân thể, không ngừng sôi trào, giống như núi lửa phun trào đầy nguy hiểm.

Mặt sau xấu hổ không thể nói thành lời, vị trí kia theo tình dục khuếch tán mà hé ra hợp lại, phân bố ra chất lỏng dính dáp trong suốt, từ khe môn chảy vào trong đùi lớn.

Trong miệng Lãnh Vô Sương ngậm lấy cự cặn, nước dãi cùng dâm thủy hỗn tạp hòa vào nhau, thuận theo

lồng ngực chảy xuống, dính ướt dưới bụng Bạch Sơ.

Bạch Sơ cũng cảm nhận được phần ẩm ướt trơn trượt kia, tiện tay sờ lên, đổ mắt nhìn thứ dính trên tay, giống như bị văng dầu, hần đem thứ tanh tưởi kia trét lên mặt sư phụ của mình, mặc kệ y hất đầu tránh né.

Lãnh Vô Sương vẫn còn tồn tại một tia lý trí, còn rõ được tên đồ đệ của mình đang dùng dương vật liễu mạng cắm vào cái miệng của y, đâm thẳng vào miệng khiến y không khép lại được, cũng biết được Bạch Sơ muốn đem âm thủy của mình trét lên mặt của y, trên mi mắt cùng mũi đều bị dính.

Y tức đến đỏ mặt, hiển nhiên có chút nhịn không được, nhưng thân thể ngược lại rất hưởng thụ sự đối xử thô bạo này, càng thêm hưng phấn, hậu huyết co rút lại càng thêm lợi hại, phân bố ra âm thủy càng nhiều hơn, thấm ướt miếng lót giường.

Rốt cuộc, sự tàn phá bừa bãi của Bạch Sơ trong miệng y cũng ngừng lại, cự vật to dài cuối cùng cũng từ miệng y tuột ra, khiến Lãnh Vô Sương thở hổn hển.

“Người... Cái tên nghiệt súc nhà người, đại nghịch bất đạo!” Y tức giận đến mắt đều đỏ lên, chỉ là chớp mũi cùng đôi môi lại hồng hồng, trái lại thoát nhìn không có lực uy hiếp gì.

Mà Bạch Sơ giống như không nghe thấy Lãnh Vô Sương nói, chỉ nghe hần lầm bầm: “Vì cái gì vẫn không thể ra? Sư phụ... Vẫn rất khó chịu... Con nên làm sao đây? Con có phải gần chết?”

Hần đột nhiên ôm lấy thân thể Lãnh Vô Sương mà cọ, trong mắt chợt rơi xuống hai hàng nước mắt, gào khóc nói: “Sư phụ, con thật khó chịu, phía dưới lại vừa cứng vừa phồng, nhưng là không ra được... Làm sao đây, con nên làm sao mới tốt...”

Lúc hần ôm Lãnh Vô Sương, đôi môi cọ qua đầu vú đang ngan lên của y, bàn tay lướt qua khe hông của Lãnh Vô Sương, như bị sét đánh, Lãnh Vô Sương sáng khoải đến đầu ngón chân đều cuộn lại, y thấp giọng rên rỉ một tiếng, trước ngực không tự chủ dùng hết sức lựa đưa về phía Bạch Sơ, hai tay quẩn lấy ôm đầu hần.

Tiếng rên rỉ từ trong miệng Lãnh Vô Sương tràn ra, như tiếng đàn truyền xa, ngọc châu rơi xuống, vô cùng dễ nghe êm tai, chọc đôi môi Bạch Sơ tìm kiếm đầu vú mà khẽ cắn liếm láp, ngón tay xoa bờ hông ướt đầm của sư phụ, muốn nghe y tiếp tục kêu.

“Sư phụ... Người kêu thật êm tai, đồ nhi nghe liền muốn tiết ra.”

“Sư phụ... Phía sau hông người rất ẩm ướt, giống như nước chảy... Bên trong rất mềm...”

“... Ân a! Nghiệt súc dừng lại.”

Cảm giác có đồ vật muốn thăm dò mà tiến vào hậu huyết, huyết thịt dường như muốn quấy lấy, vội vàng bao lấy ngón tay Bạch Sơ, nhiệt tình mời gọi xâm nhập vào.

Tia lý trí cuối cùng trong đầu như dây đàn bị đứt, đồng tử Lãnh Vô Sương đột nhiên nheo lại, trong chớp mắt, tất cả tỉnh táo cùng lý trí đều tan thành mây khói.

Hai chân y quăn chặt bên hông Bạch Sơ, ngực hướng về trước, há hốc mồm thở hổn hển, hấp tấp nói: “Nhanh... Tiến vào... Tiến vào thao ta!”

Vừa dứt lời, dường như nghe được mệnh lệnh, trong mắt Bạch Sơ sáng gời, hai tay vội vã đẩy cái mông vênh cao của Lãnh Vô Sương ra, mấy ngón tay ở bên trong kịch liệt mà đâm vào, tiếng nước “Lồm bồm” vang lên, mang theo bọt trắng, Bạch Sơ đôi mắt đỏ lên, lật người Lãnh Vô Sương lại, để y quỳ nằm trên giường nhỏ, bàn tay xoa nắn mông thịt trắng toát của y, yêu thích không thể buông tay, chính mình kích động ưỡn eo đem dục vọng cực nóng tiến vào.

Lãnh Vô Sương sáng khoái mà thở dài, mông nâng càng cao hơn, trong miệng nhỏ nhắn phát ra rên rỉ như bị trúng thuốc kích dục, trêu đến Bạch Sơ càng ưỡn ngực kịch liệt hơn, xương hông cùng mông thịt mãnh liệt va chạm tạo ra tiếng da thịt va chạm che đi tiếng thở của cả hai, ở sâu trong động phủ sự mập mờ như làn sóng dâng trào.

“Sự phụ, đồ nhi thật sướng khoái, bên trong người rất chặt, so với trong miệng còn thoải mái hơn.”

Sau đó, cảm giác được hậu huyết Lãnh Vô Sương co rút lại, siết chặt dương vật của mình khiến có chút khó chịu, hắn còn có chút oan ức, hấp hấp mũi nói: “Sự phụ, người chớ lại co lại, cơn thật của đồ nhi sắp đứt đoạn mất.”

Lãnh Vô Sương cắn răng, dúi mạnh đầu vào gối mà hờn dỗi, không muốn tiếp tục nghe lời tục tĩu khiến người khác tức giận của Bạch Sơ.

Bạch Sơ càng gia tăng lực thao, đem tiểu huyết của Lãnh Vô Sương làm đến mở ra, thịt đỏ sẫm theo động tác mà tràn ra, màu sắc mỹ lệ dụ người, trên trán Bạch Sơ toàn là mồ hôi, chăm chú nhìn nơi liên kết của cơn thật mình cùng tiểu huyết của Lãnh Vô Sương, đồng thời động tác đâm xuyên cũng không dừng lại, rốt cuộc, sau tiếng ngân cao của Lãnh Vô Sương, cự vật của Bạch Sơ run lên, đem toàn bộ dịch trắng bắn vào trong cơ thể Lãnh Vô Sương.

Mất tối sầm lại, Lãnh Vô Sương cảm thấy linh lực của thân thể tựa hồ cũng tiêu hao, y cuối cùng không chịu được, mê man thiếp đi.

Lúc lần nữa tỉnh lại, vẫn là ở trong động phủ, tiểu đồ đệ Bạch Sơ ăn mặc đã chỉnh tề, biết vâng lời mà đứng nghiêm một bên, thấy Lãnh Vô Sơ chuyển tỉnh, đầu tiên là mừng rỡ, sau đó lại luống cuống cùng kinh hoảng.

Lãnh Vô Sương liếc mắt nhìn hắn liền dời ánh mắt đi, mặt không cảm xúc liếc nhìn người mình, đã ăn mặc

chính tề, thứ bẩn thỉu cũng đã được dọn đi, đại khái là tên nghiệt đồ kia dùng pháp thuật để lau sạch.

Y đem dầu rắn trên mặt đất cùng thân rắn bỏ vào trong túi chứa đồ, giọng nói lạnh như băng: “Việc này... Sau này không được nhắc lại, cũng không cho phép người khác nhắc tới, đợi chúng ta về lại môn phái, chính người tự mình vào trong cấm địa nửa tháng, chờ bị trừng phạt.”

Bạch Sơ lại không có bộ dáng bị trừng phạt, trong mắt đột nhiên nổi lên tia sáng lấp lánh, đỏ mặt phần khởi.

Hắn đột nhiên cảm thấy sư phụ ngày thường vô tình thế nhưng bây giờ từ trên xuống dưới đều vô cùng tốt.

Sư phụ thật tốt, vì mình can công kích của xà yêu, dù cho mình trúng độc nặng hơn y cũng không đuổi mình đi.

Sư phụ thật tốt, tiếng kêu êm tai, trên người cũng thật thoải mái cùng thơm phức, bên trong hậu huyệt...

Hắn nghĩ tới đây, liếc mắt nhìn chằm chằm bóng lưng của Lãnh Vô Sương, mặt càng đỏ hơn.

Bên trong thân thể của sư phụ rất thoải mái, bất quá... Sau này người khẳng định không muốn cho mình đụng vào đi.

Trong lòng tràn đầy tiếc nuối, hắn đi theo phía sau Lãnh Vô Sương, tâm tư lại càng ngày càng không đứng đắn, ánh mắt tuần tra từ cổ Lãnh Vô Sương cho đến cái hông của y, lại đi xuống tiếp, nhìn thấy Lãnh Vô Sương đi khắp khiêng, Bạch Sơ đau lòng lại có chút đắc ý.

Sư phụ là người tu tiên vô cùng lợi hại, thế mà lại bị mình thao đến đi đường còn không nổi a.

Linh quang lóe lên, hắn vui vẻ mà chạy tới trước Lãnh Vô Sương, biến thành một con chó lớn lông trắng dài, đôi mắt đen óng ánh nhảy nhót mà nhìn Lãnh Vô Sương, đầu lưỡi hồng nhạt lấy lòng đưa ra ngoài liếm vạt áo Lãnh Vô Sương, thân thể chạy quanh người y, ra hiệu y ngồi lên người mình.

Lãnh Vô Sương không hề tỏ vẻ kinh ngạc, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, hừ lạnh tiếp tục đi về phía trước, không chút phản ứng với việc Bạch Sơ biến về nguyên hình.

Tiểu đồ đệ này rất kiên nhẫn, chạy nhanh vài bước cầ cầ dưới chân Lãnh Vô Sương, cực lực lấy lòng.

Nghĩ mình bị Bạch Sơ mạnh mẽ thao cả ngày, lưng mỗi cùng chân đau, linh lực trên người cũng không thể sử dụng, núi Tuyên Thành lại cao vợi, y cũng không thể từng bước tiếp tục đi, nhất định không chịu nổi, cân nhắc hồi lâu, cuối cùng bò ngồi lên trên người Bạch Sơ, vỗ vỗ lông mao mềm mại sau gáy hắn.

“Xuống núi chậm một chút.”

Bạch Sơ lẻ lười, liềm tay Lãnh Vô Sương đang trên lưng mình, không đợi Lãnh Vô Sương nổi nóng, vô cùng phần khởi vui sướng chạy xuống núi.

4. Chương 4: Linh Vân Phái 1

“Đại sư huynh Nhị sư huynh! Ta và sư phụ đã về!”

Vừa mới lên núi, chân mới bước vào cửa lớn Linh Vân phái, Bạch Sơ liền kích động gọi vào trong.

Đây là lần đầu tiên hắn đi xa nhà, mặc dù trước kia cũng từng xuống núi, mà phần lớn chỉ là giúp người già trẻ em của những thôn trấn dưới Linh Vân sơn làm chút việc, hoặc là giúp một ít tiểu yêu trong núi mang chút đồ ăn đồ chơi, thông thường ở bên ngoài không bao lâu sẽ trở về, chưa bao giờ rời môn phái lâu như vậy, càng chưa bao giờ thấy xà yêu lớn khủng bố như vậy, vì vậy khi về nhà có chút hưng phấn.

Bên trong có sóng linh lực ôn hòa, càng tiếp cận, nâng mắt nhìn lại, đã thấy một nam tử mặc trang phục màu đen đang cất bước đi về phía bọn họ.

Khí chất trầm ổn, mặt mày tuấn mỹ thân thúy, đại khái vừa mới luyện công sớm xong, bên trán của hắn đều là mồ hôi, trong tay còn cầm kiếm, khi thấy Lãnh Vô Sương cùng Bạch Sơ, liếc mắt tỉ mỉ quan sát hai người, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Lãnh Vô Sương, khom người một cái, cung kính nói: “Cung nghênh sư phụ hồi Linh Vân phái, không biết nhiệm vụ có hoàn thành không? Có thuận lợi không?”

Lãnh Vô Sương thấy Huyền Thiên vẫn dùng thái độ xa cách lễ phép, khẽ nhíu mày, lại không nói gì, y mắt liếc Bạch Sơ, Bạch Sơ liền sứt mẻ lắp bắp nói, “Có sư phụ tất nhiên... Tất nhiên không có vấn đề gì, sư phụ người mang đệ đi động phủ của xà yêu kia, một kiếm đem đầu xà yêu kia bổ xuống, rất lợi hại.”

Lãnh Vô Sương thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Bạch Sơ cũng thêm vài phần thỏa mãn.

Vẫn là tiểu đồ nhi hiểu chuyện, không giống hai người còn lại, một người đại nghịch bất đạo, người kia càng đại nghịch bất đạo.

Y vừa nghĩ, vừa cất bước tiếp tục đi vào trong, Huyền Dân cùng Bạch Sơ đi theo phía sau, lúc đi ngang qua sân luyện tập của môn phái, Lãnh Vô Sương vô ý liếc mắt nhìn một cái, bước chân phút chốc ngừng lại.

Tập luyện giữa sân, là nhị đồ đệ càng thêm đại nghịch bất đạo kia của y đang quần áo xốc xếch nằm trên băng ghế dài say sưa ngủ, điều này còn chưa làm cho Lãnh Vô Sương sinh khí, khiến lửa giận của y ngút trời chính là, y nhìn thấy bên người Hàn Sở Nhượng đang xiêu vẹo là vài vò rượu tán loạn, lại ngưng mắt nhìn tờ giấy dán phía trên, rõ ràng là mỹ tửu hắn trăm năm trước chôn sau núi, chuẩn bị đợi lúc mình kết

thân sẽ lấy ra uống!

Ngực Lãnh Vô Sương như muốn nổ tung, tay cần kiếm lại siết chặt, cơ hồ muốn trực tiếp chém xuống, chấm dứt tính mạng nghịch đồ này, mà ngay lúc này, Hàn Sở Nhượng đột nhiên chuyển tỉnh, híp mắt lại nhìn Lãnh Vô Sương, âm thanh lưỡi biếng.

“Ta tưởng là ai sẽ đến nơi thâm sơn cùng cốc này, thì ra sư phụ lão nhân gia ngài đã trở lại, cung nghênh cung nghênh.” Lời nói xong, lại nhắm mắt, trở mình ngủ.

Sau đó, là thời gian dài trầm mặc.

Lãnh Vô Sương bất động, hai đồ đệ phía sau kia cũng không dám động.

Mặt mày y dường như động lại sương tuyết lạnh trăm ngàn, đôi môi nhếch lên, thân kiếm bản mệnh trong tay hiện ra tầng sương mỏng, từ từ leo lên trên ngón tay dài nhọn của Lãnh Vô Sương.

Lãnh Vô Sương sinh khí, hơn nữa, khí này còn không nhỏ.

Huyền Thiên liếc nhìn dời ánh mắt đi, mặt mày khẽ nhú, không nói một lời, cung kính đứng phía sau y.

Bạch Sơ nhìn chung quanh, một hồi lại nhìn sắc mặt sư phụ mình, một hồi lại nhìn Nhị sư huynh ngoan liệt, trong lòng lo lắng lại không thể làm gì.

“Sư phụ, nếu không về phòng trước đi, người cũng mệt mỏi, đừng nổi giận với Nhị sư huynh.”

Một câu nói này, khiến Lãnh Vô Sương sinh khí càng sâu.

Ai con mẹ nó sinh khí với hắn? Rõ ràng là tên súc sinh này cố ý muốn đối nghịch với ta???

Lần trước đem tiên hạc của ta nấu lên, sau lại là cá ta nuôi trong hồ, lại lần sau nữa là hái hết sơn hào hải vị sau núi, lần này lại là Thiên Lộ Quỳnh Tương của ta, ban đầu ta tại sao lại suy nghĩ, đem loại đồ đệ đại nghịch bất đạo này đem về???

Thật mẹ hắn vận đen tám đời mà.

Càng nghĩ càng nổi nóng, Lãnh Vô Sương mặt lạnh, tường bước tiến về phía Hàn Sở Nhượng, cầm kiếm chỉ hắn.

“Đứng lên.”

Hàn Sở Nhượng liền trở mình, đôi mắt cũng không thêm trợn.

“Đứng lên.”

Lúc này hấn không động đậy, tiếp tục an ổn ngủ.

Lãnh Vô Sương khẽ cắn răng, gia tăng âm thanh, gần từng chữ: “Sư phụ lại nói lần cuối cùng, Hàn Sở Nhượng, người đứng lên cho ta, bằng không, ta hôm nay liền cho người chôn thầy dưới kiếm.”

Nói xong, y “Bá” một tiếng rút kiếm ra, lúc kiếm ra khỏi vỏ hàn quang theo phản xạ rọi trên mặt Hàn Sở Nhượng, soi sáng khiến hấn từ từ mở hai mắt ra.

Chỉ thấy hấn vẫn dương dương tự đắc như trước, như cười như không nói: “Ta nói sư phụ, người có phải sớm muốn làm? Năm đó người kiếm ta trở về là bất đắc dĩ, hiện tại rốt cuộc không chịu đựng được?”

Lãnh Vô Sương trợn to hai mắt, hiếm thấy vẻ mặt này của y, không còn khí chất lãnh đạm không động lòng như tiên nhân trên chín tầng mây, trái lại lộ ra một ít khó có thể tin.

“Thế nào? Quả thực bị ta nói trúng tim đen?” Hàn Sở Nhượng ngồi thẳng người, ôm cánh tay dựa vào trên cột, trong con ngươi đầy ý cười châm chọc cùng trêu tức.

“Nhị sư huynh, huynh chớ có nói vậy, sư phụ không phải người như vậy, người... người rất tốt.”

“A, người cái con chó nhỏ này, là tên tiểu yêu quái bị nuôi sinh ra tình cảm à, làm sao có thể nhận ra cái gì.”

“Huynh...!” Bạch Sơ đỏ mặt, nổi giận đùng đùng trừng Hàn Sở Nhượng.

Lãnh Vô Sương vô tâm tiếp tục nghe tiếp, y sửa sang lại quần áo, thu kiếm vào vỏ, không quan tâm tiếp tục cất bước đi về nơi ở của mình.

Thô thôi, quần hấn làm gì, quần hấn nháo ra sao, nhẩn nhẩn cũng đã hơn một trăm năm, chẳng lẽ thật giết hấn?

Nếu không thể hạ thủ, cần gì phải quan tâm câu nói kia của hấn?

Bên ngoài sắc trời càng ngày càng tối, Lãnh Vô Sương nằm ở trên giường, trong đầu đều là cảnh trăm năm trước của ba tên đồ đệ kia.

Năm thứ nhất, thời loạn, ngẫu nhiên đi qua chiến trường, từ mưa tiễn cứu ra Huyền Thiên mười ba tuổi.

Năm thứ năm, bão tuyết đan xen, y ở bên trong bãi tha ma nhặt được một đứa nhỏ là Hàn Sở Nhượng.

Năm thứ bảy, cũng là cuồng phong bão tuyết, y ở dưới đất liếc mắt tìm ra con chó nhỏ trắng như tuyết Bạch Sơ.

Y nhớ tới Huyền Thiên năm đó tội nghiệp như thế nào kéo tay y gọi sư phụ.

Cũng nhớ tới năm đó Hàn Sở Nhượng sợ hãi nhất gan như thế nào, không nhúc nhích núp trong lồng ngực mình.

Còn nhớ tới Bạch Sơ tiểu yêu linh lực thấp kém, lo lắng mình bị người vứt bỏ, lấy lòng dùng đầu lưỡi liếm ngón tay y.

Càng nghĩ càng thấy uể oải, Lãnh Vô Sương dần dần nhắm hai mắt lại, từ từ thở, thử đem tất cả linh lực vất vạ tụ lại chuyển khắp cơ thể.

Đêm, càng thêm trầm.

Ngoài cửa, một nam nhân hắc y gõ gõ cửa phòng Lãnh Vô Sương, giọng trầm thấp ôn hòa như ánh sao trên màn đêm truyền vào.

“Sư phụ, con nghe A Sơ nói người bị thương, nghiêm trọng không?”

Lãnh Vô Sương bỗng nhiên mở mắt ra, trong lòng thầm mắng Bạch Sơ không giấu được lời nói, ở trên giường trì hoãn hồi lâu, mãi đến khi tiếng gõ cửa lần thứ hai vang lên, y lúc này mới bất đắc dĩ đứng lên đi mở cửa.

Ngoài cửa người này ôn hòa lễ độ, trên mặt mang theo nụ cười khéo léo, đúng là đại đệ tử Huyền Thiên của y.

5. Chương 5: Linh Vân Phái 2

Huyền Thiên bước vào cửa phòng Lãnh Vô Sương, Lãnh Vô Sương nửa chữ cũng không đáp, tiếp tục trở lại trên giường nhỏ nằm.

“Sư phụ.”

“Vi sư vẫn chưa bị thương, người về đi.”

“Ta nghe A Sơ nói.”

Lãnh Vô Sương hướng mặt về vách tường căn rằng, trong lòng mắng Bạch Sơ ngàn vạn lần, giọng căm hận nói: “Đã nói không có là không có, ngươi tin hắn hay là tin ta?”

Huyền Thiên bắt đắc dĩ.

“Sư phụ vẫn còn để ý chuyện mười năm trước? Ta đã sớm buông xuống, sư phụ còn không bỏ xuống được?”

Lãnh Vô Sương cứng đờ, trong lòng rối rắm xấu hổ vạn phần, hận không thể đem đầu đập vào tường.

Chuyện mười năm trước, coi như là tử huyệt của y và Huyền Thiên không thể nhiều lời.

Cũng là bên trong phòng của y, cũng là buổi tối ánh trăng mờ lung mập mờ, Huyền Thiên nói thẳng mình ái mộ Lãnh Vô Sương đã lâu, nguyện làm song tu đạo lữ.

Dựa theo tính tình Lãnh Vô Sương, kết quả có thể tưởng tượng được.

Hắn bị Lãnh Vô Sương từ chối thẳng thừng, ngày thứ hai liền hạ lệnh đem hắn giam cầm, ước chừng giam gần một năm trời. Một năm sau đó, Huyền Thiên đi ra đối với chuyện này lặng thinh không đề cập tới, chỉ là thái độ đối với Lãnh Vô Sương từ thân cận biến thành cung kính xa cách như bây giờ, trong lời nói cũng là lạnh nhạt.

Bây giờ chuyện đột nhiên bị Huyền Thiên nhắc tới, xấu hổ này cũng không thể tí xú nữa.

“Không có, sự kiện kia ta đã quên mất sạch từ lâu, ngươi cũng không cần nhắc lại.”

Huyền Thiên gật đầu không nói, thần sắc cũng chẳng biến đổi, nhắc bước chân đi về phía giường của Lãnh Vô Sương.

Lãnh Vô Sương âm thầm nghĩ ngợi: Vết thương của xà yêu kia căn cũng sớm khép lại, độc cũng giải, mặc cho hắn tra thể nào cũng không tìm ra.

Lại tiếp tục nghĩ: Hắn cũng không phải sài lang hồ báo, ta sợ hắn làm gì?

Nhưng trong lòng vẫn là bất an không rõ, nhưng cũng không thể ngăn hắn đi tới, trái lại trở mình nằm ngửa, đáng vẻ cực kỳ buông lỏng.

Huyền Thiên cúi đầu, nói một câu mạo phạm liền xóc chân mỏng đắp trên người Lãnh Vô Sương lên.

Hắn trên người chỉ mặc áo lót mỏng xanh nhạt, đường cong ưu mỹ như ẩn như hiện trong vạt áo, hai điểm trước ngực cũng đỉnh lên nhô ra dưới vạt áo, thoảng đỏ lên, thoát nhìn kiêu diễm mê người.

Huyền Thiên liếc mắt một cái liền dời đi, thần sắc không chút mảy may, ngồi ở bên giường trực tiếp vén ống tay áo của Lãnh Vô Sương lên.

Trước khi hắn tới Bạch Sơ liền nói thẳng, sư phụ vì cứu người, che ở trước đỡ công kích của xà yêu, chính mình lại bị cắn một cái trên cánh tay, một cổ máu tươi chảy đầy đất.

Chỉ là hiện tại, cánh tay trái của Lãnh Vô Sương da dẻ trắng trẻo bóng loáng, nửa cái vết thương cũng không có, nào giống như Bạch Sơ nói, bị cắn thủng một lỗ? Huống hồ, coi như là có linh đan diệu dược trong tay, muốn hoàn toàn khép lại cũng phải qua một quãng thời gian.

Thời khắc nghi hoặc, liền vén ống tay áo khác lên, vẫn không thấy nửa điểm vết thương nào, cực kỳ trơn nhẵn.

“Thế nào? Vì sư đã nói không có gì lo ngại.”

Trong lòng Lãnh Vô Sương vô cùng đắc ý, nếu có cái đuôi, phỏng chừng đều ngẩng cao đầu.

Huyền Thiên buông ống tay áo Lãnh Vô Sương xuống, gật đầu nói: “Sư phụ bình yên vô sự là tốt rồi, ta cũng an tâm.”

Nói xong câu này, cũng không có ý tứ muốn rời đi, đi thẳng tới ghế tựa trong phòng Lãnh Vô Sương ngồi xuống, trong một hồi không phát ra âm thanh, buồn bã nói: “Nhiều năm như vậy, người đã ra sao?”

Hỏi lời hiếm thấy này rất lạ, Lãnh Vô Sương đầu tiên là sững sờ, tiện dãi mặt không thay đổi lấy chân mỏng đắp lên, nghiêng người, khép mắt tiếp tục hướng vách tường.

Trong lòng than một tiếng, Huyền Thiên tự mình tiếp tục nói: “Linh Vân đạo cơ ngàn năm, vốn nên ngự trị bên trên nhiều đạo phái ở đại lục, lại chỉ trong một chiều bị đánh gục, đến nỗi như bây giờ, toàn bộ môn phái chỉ có bốn thầy đồ chúng ta khổ sở trông coi, sư phụ người rất vất vả đi?”

Trăng, dần dần đi tới nơi cao nhất trong màn đêm, tản ra hào quang ôn nhu lại mờ ảo.

Huyền Thiên nói liền đem ký ức ngày máu chảy thành sông, huyết tinh tàn khốc kia trong ký ức Lãnh Vô Sương về.

Giống như moi tim, một đao khoét ra máu thịt.

Lãnh Vô Sương không muốn tiếp tục nghe, đang muốn mở miệng đuổi người, trong cơ thể xuất hiện một dòng khô nóng quen thuộc, thần sắc y thay đổi bất ngờ, trong mắt lộ ra sự kinh hoàng.

Không phải chứ? Độc kia còn chưa giải?

Không biết là vì nguyên nhân gì, lần xao động này so với lần đầu càng sâu, trên người Lãnh Vô Sương phát ra khí nóng hừng hực, từng làn sóng kéo tới, y cắn môi kiên cường chống đỡ nói: “Sắc trời đã tối, người đi về trước, có chuyện gì mai lại nói.”

Huyền Thiên lời còn chưa dứt, đột nhiên bị Lãnh Vô Sương cắt ngang, trong lòng biết mình động vào vết sẹo của y, liền dừng miệng, xoay chuyển đề tài.

“Không nói thì không nói, chỉ là sư phụ đừng quá lo lắng, lòng ta biết trong lòng người không an ổn, nghĩ muốn bảo vệ Linh Vân, sẽ có một ngày báo thù rửa hận.”

Huyền Thiên tiếp tục lải nhải liên miên, lúc này Lãnh Vô Sương cũng đã nhịn không được, tình dục đang quấy phá khắp người, cảm giác hậu huyết hư không, tiểu huyết không ngừng co rút lại, chất lỏng dính đáp ẩm ướt phân bố, nhiễm ướt áo lót mỏng cùng chắn đê, tính khí phía trước nhảy lên hai lần cũng cứng rắn.

Rốt cuộc không thể nhịn được nữa, Lãnh Vô Sương run mi mắt mở ra hai chân, sau đó đem tay thăm dò phía dưới.

Trước tiên là một ngón, mở ra thịt huyết, chính mình đảo đâm một phen, Lãnh Vô Sương cắn chặt môi, cơ hồ muốn rên rỉ thành tiếng.

Nóng quá, mặt sau thật khó chịu, một cái còn không đủ.

Y liền bỏ thêm hai ngón tay, đầu gối hơi khom, eo cong về phía trước, banh ra độ cong dâm dăng.

Ba ngón tay cùng nhau ở trong hậu huyết đói khát đánh vào, dâm thủy ướt át dính trên ngón tay, dính dính, Lãnh Vô Sương từ trước đến nay luôn khiết phích cũng không quần được nhiều như vậy, sau so với trước càng sâu hơn, cũng thoáng làm cho hậu huyết bớt trống vắng, khiến y sướng khoái rất nhiều.

Bên kia Huyền Thiên còn đang lải nhải, vừa vặn che giấu rên rỉ không tự chủ phát ra của Lãnh Vô Sương.

“Sư phụ lúc trước đã cứu ta, ta đi theo bên người sư phụ đến bây giờ, đã xem như gần một trăm năm, nhiều năm như vậy, sư phụ quả thật là thay đổi rất nhiều, ta biết người trong lòng nặng nề, ngày thường cũng không biết cách cùng người khác ở chung, chỉ là A Sơ tính tình ngu dốt, bản tính cũng không xấu, sư phụ cùng nó nói nhiều một chút.”

“.”

“Sư phụ?”

“A a phải”

Y ý thức sớm đã mơ hồ không rõ ràng, lúc này đáp lời Huyền Thiên cũng là theo phản xạ mà đáp lại, chỉ là y không phát hiện, tiếng trả lời kia ra khỏi miệng đã thay đổi.

Huyền Thiên vẻ mặt trở nên nghiêm túc, lúc này mới phát hiện Lãnh Vô Sương có gì đó không đúng, vội vã đứng lên, đi tới nơi đó của Lãnh Vô Sương.

“Sư phụ làm sao vậy?”

“Ha ta không làm sao, ngươi không nên tới.”

Động tác đánh vào dưới tay y hoàn toàn không dừng được, vì nơi kia thật sự khó chịu, miệng huyết cắn chặt lấy ngón tay mảnh khảnh không chịu buông, mà điểm nhạy cảm sâu trong huyết của Lãnh Vô Sương, chính mình căn bản dám không tới, cảnh nôn nóng trống rỗng.

Huyền Thiên nghe thấy âm thanh quái dị của Lãnh Vô Sương, càng nghi ngờ, bước chân liên tục.

Lãnh Vô Sương nghe thấy tiếng bước chân áp sát, đã đến bên giường, trong lòng kinh hoảng không thôi, sợ đến khóe mắt cũng thấm đầy nước mắt, khó chịu cúi đầu cầu xin nói: “Tiểu Thiên, vì sư van ngươi, không nên vén chăn lên.”

Bước chân dừng lại, Huyền Thiên nghiêm mặt tại chỗ.

Không riêng gì hiếm thấy Lãnh Vô Sương cầu xin, càng là tiếng ‘Tiểu Thiên’ kia của y.

Hắn đã bao lâu rồi không nghe sư phụ gọi mình như thế?

Hình như là sau khi Linh Vân bị diệt môn, Lãnh Vô Sương như biến thành người khác, càng thêm lạnh lùng nghiêm túc, trên mặt không bao giờ mang chút ý cười, cũng chưa từng gọi thân mật như vậy.

Trong lòng phức tạp vạn phần, Huyền Thiên liếc mắt nhìn người đang bị chặn bao lấy trên giường nhỏ, khuyên bảo nói: “Chỉ là liếc mắt nhìn, sư phụ đừng lo lắng.”

Nói xong liền xốc chăn mỏng lên, sau đó hắn ngậy cả người.

Đập vào mắt là hình ảnh dâm đãng đến cực điểm.

Sư phụ của hắn, người bình thường lạnh nhạt tựa như thần tiên trong bức họa, lúc này quần áo mở lớn, da thịt trắng nõn lộ ra ngoài, đầu gối hơi cong, hai chân mở lớn, bên trong hậu huyệt cắm ngón tay của mình, nộn huyết hồng hồng kia bốc ra mùi dâm mỹ, ngón tay của Lãnh Vô Sương ở trên giường đều ướt đẫm.

Nước mắt ẩm áp từ khóe mắt thuận theo gò má chảy xuống, Lãnh Vô Sương khó chịu che mắt, nức nở nói: “Đều đã nói người không được lại đây, Linh Vân phái ta sao có thể có thứ súc sinh đại nghịch bất đạo như vậy, ô ô.”

Huyền Thiên nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, sưng sốt hồi lâu, một câu cũng không nói ra được.

Sư phụ của hắn thế mà lại thủ dâm.

Lại là dùng mắt sau.

Lãnh Vô Sương đầu choáng váng, cũng không thèm đếm xỉa, nước mắt dính trên mặt bị y lau đi, bộ dáng lạnh nhạt lại hung ác nói: “Người không phải có tâm với vi sư, muốn cùng vi sư song tu sao? Bây giờ vi sư liền cho người cơ hội này.”

Nói xong, y vươn người, biến thành tư thế quỳ nằm trên giường, cái mông đầy đặn vểnh cao, ở giữa bờ mông không được ngón tay trấn an, dâm thủy khó giữ nổi tràn ra ngoài, hé ra rụt lại, vô cùng ngon miệng.

Huyền Thiên con người u ám chớp mắt, cuống họng kéo căng, mạnh mẽ trấn định nói: “Sư phụ trúng độc của con rắn kia?”

6. Chương 6: Đại Sư Huỳnh Cùng Sư Phụ Ba Ba

Lãnh Vô Sương nơi kia khó chịu muốn chết, bạch ngọc trên giường không tự chủ được cọ tới cọ lui, cọ ra từng vết ấn đỏ, cái mông vểnh cao, cái đùi lớn cọ sát lẫn nhau, tính toán giảm bớt cảm giác hư không trong hậu huyệt, đầu vú nhan sắc tiêu diễm đứng thẳng trong không khí, đáng yêu dụ người.

Y lúc này ý thức đã không rõ ràng, chỉ biết thân thể bây giờ cần có vật gì đó xuyên vào mấy lần mới tốt, mà người kia nhìn phía sau vẫn không chịu tiến vào, y không thể làm gì khác là đem bàn tay tiến về phía sau, đem ngón tay thật dài đâm vào trong, mông vểnh lên, khiến đầu vú khó nhìn chốc chốc lại cọ trên giường.

Thế nhưng... Còn chưa đủ, sơ sơ vẫn chưa đủ, độ dài ngón tay không thể với tới điểm tao lãng hư không bên trong kia, mặc cho Lãnh Vô Sương đâm vào thế nào, dâm thủy ẩm ướt trượt xuống cái đùi lớn cũng không giảm bớt trống rỗng trí mạng kia.

“Ừm a a... Phía sau, phía sau thật khó chịu.”

Y ngẩng cao đầu, từng tiếng hỏn hển kêu.

“Nhanh tiến vào thao, ta chịu không nổi, A Sơ... Người sao lại chậm rì rì.”

Huyền Thiên sau lưng vẫn còn đang xoắn xuýt, nghe thấy trong miệng Lãnh Vô Sương hô lên tên Bạch Sơ, mí mắt giật lên, sắc mặt lập tức âm trầm, thoát nhìn có chút đáng sợ.

Hắn cởi quần bò lên giường, cắn răng nhéo mạnh lên đầu vú găng gượng của Lãnh Vô Sương, Lãnh Vô Sương thở hỏn hển, lại càng thêm hưng phấn, hai tay hai chân cuốn lấy Huyền Thiên làm phiền châm lửa trên người hắn, vẻ mặt lấy lòng nói: “Nhanh thao ta, nhanh thao ta, bên trong ta rất thoải mái, vừa ẩm ướt vừa chặt.”

Huyền Thiên không thể nhịn được nữa, lại nghĩ đến những câu nói này Lãnh Vô Sương đều là nói với Bạch Sơ, càng thêm tức đến phổi muốn nổ tung, “ba ba” vỗ lên mông y hai lần, giọng căm hận nói: “Tao hóa sư phụ, người nhìn xem ta là ai?”

Lãnh Vô Sương bị đánh cổ họng nghẹn ngào nước nỏ, khó khăn mở mắt ra, trong mắt mê loạn, thở gấp nói: “Tiểu... Tiểu Thiên.”

Đột nhiên, trên mặt y lộ vẻ giãy dụa, tay cũng đẩy lồng ngực Huyền Thiên ra, ấp úng nói: “Không không không, không được, ta không thể như vậy, đại nghịch bất đạo...”

Huyền Thiên cười lạnh một tiếng.

“Người cùng tiểu tử Bạch Sơ kia làm chuyện kia liền không cần mặt mũi liền không phải đại nghịch bất đạo, cùng ta lại là phải? Tâm sư phụ luôn thiên vị như vậy, ngày thường người đối tốt với tiểu tử Bạch Sơ kia hơn ta và A Sơ, thôi thôi, ta cũng đã nhịn nhiều năm, bây giờ ta càng muốn làm chuyện đại nghịch bất đạo này.”

Nói xong, hắn siết eo Lãnh Vô Sương lại, vật phía dưới to dài hùng dũng oai vệ đứng thẳng, nhắm ngay huyết Lãnh Vô Sương đâm vào, thấy huyết kia kịch liệt co rút lại, huyết thịt nộn hồng nhẩy ra, như đang nhiệt tình mời hắn tiến vào, lúc này càng không muốn nhịn, tàn nhẫn đâm vào, thấp giọng nói: “... Bên trong huyết của sư phụ... Quả nhiên vừa chặt vừa nóng.”

Thân thể đột nhiên bị xen vào nhục điều to hơn ngón tay, cả người Lãnh Vô Sương kích động đến run rẩy, hai chân quần lấy eo Huyền Thiên siết chặt hơn, cánh tay như ngọc ôm lấy đầu hắn, cái miệng thở ra hơi phun bên gáy Huyền Thiên, lầm bầm nói: “Thật là thoải mái, lại dùng lực một chút, chọc vào nơi kia của vị sư.”

Huyền Thiên mặt đen hơn, nhất thời cảm thấy Lãnh Vô Sương ghét bỏ mình lại nghĩ tới Bạch Sơ thao thoải mái, cười lạnh một tiếng, đem y đặt trên giường, hai tay nắm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của Lãnh Vô Sương, đột nhiên đẩy hai chân của y ra, đỉnh đầu để dưới háng, cự căn cực nóng liền toàn bộ đâm vào trong huyết Lãnh Vô Sương, nhét đầy, một khe hở cũng không có.

Quá lớn, đau đớn như bị nứt ra.

Lãnh Vô Sương hét lên một tiếng, lắc mông muốn tránh khỏi, lại bị Huyền Thiên giữ lại, tát một cái lên bấp dùi đỏ lên của y, côn thịt rút ra lại tàn nhẫn đâm vào, chạm đến nơi chưa từng chạm tới khiến nước bắn ra tung tóe.

“Quá lớn, tiểu Thiên người nhẹ một chút... Phía sau vi sư như muốn nứt ra rồi ô ô...” Khóe mắt y chảy ra nước mắt, chớp mũi đỏ lên, mi mắt đều dính nước mắt, thoát nhìn vô cùng đáng thương.

Trong đầu Huyền Thiên mềm nhũn, cúi người liếm nước mắt trên mặt Lãnh Vô Sương, dụ dỗ: “Sư phụ ngoan, thế này, nếu như người đáp ứng ta chuyện này, ta tối hôm nay sẽ thao người đến thỏa mãn, mãi đến khi bên trong tiểu huyết thư thần, có được không?”

Lãnh Vô Sương thút thít che mắt.

“... Người nói, vi sư đều đáp ứng người, khẳng định sẽ đáp ứng người.”

“Sư phụ ngoan quá, vậy ta liền nói, ta muốn người đáp ứng ta, ngày sau chỉ cùng mình Huyền Thiên ta song tu, độc răn của sư phụ cả đời này nếu không giải được, ta cũng cả đời cùng sư phụ vui vẻ, thao đến bên trong tiểu huyết thư thần thỏa mãn, có được không?”

Lãnh Vô Sương hiện tại đang trong tình huống này, làm sao còn biết Huyền Thiên đang nói cái gì?

Y chỉ biết cự vật kia của Huyền Thiên đâm vào tiểu huyết mình mấy lần liền rút ra, bên trong còn chưa nếm thử ý vị mới mẻ, liền trở nên trống rỗng, nghe Huyền Thiên hỏi mình, lập tức liên tục đáp ứng.

“Được, vi sư tất cả đều nghe theo người.” Sau đó hai chân liền quấn lấy eo Huyền Thiên, chính mình vội vã không nhận được đỡ côn thịt kia nhét vào trong tiểu huyết.

Huyền Thiên nghe thấy sư phụ nhận lời, trong lòng mừng rỡ, tự coi mình và Lãnh Vô Sương hai bên tình nguyện, sung sướng khôn nguôi có loại cảm giác sướng khoái cực điểm.

Hắn muốn cho Lãnh Vô Sương càng thêm sướng khoái vui vẻ, lập tức vùi đầu làm, đâm đến Lãnh Vô Sương rên rỉ cao giọng, tiếng rên rỉ du dương, giống như bay lên trời, khiến Huyền Thiên trong lòng thay đổi, đáy lòng vừa mềm vừa ngọt, cự vật dưới quần bắn qua một lần lại cứng lên, không ngừng tiếp tục thảo phạt trong thân thể Lãnh Vô Sương.

Vùi đầu vào bên gáy Lãnh Vô Sương dùng sức hút, đi đến đầu vú của y, ngậm một cái, dùng răng liếm cắn, như mãnh thú đói khát, đôi mắt đỏ lên.

Đầu vú của sư phụ rất đáng yêu, nếu không phải sinh trưởng trên người y, thật hận không thể nuốt xuống.

Nghe nói đầu vú nữ nhân có thể ra sữa, nếu như sư phụ cũng như thế thì tốt rồi.

Ôm ý nghĩ như thế, Huyền Thiên càng thêm dùng sức, giống như mong đợi có thể hút ra sữa, hút đến khi đầu vú của Lãnh Vô Sương đều phồng lớn lên.

Hút nửa ngày cũng không thể nhìn thấy sữa, Huyền Thiên cũng không nhụt chí, dưới quần hần không ngừng đỉnh vào, trên rễ tất cả đều là tinh dịch cùng âm thủy của Lãnh Vô Sương, hần chốc chốc lại đảo ở trong tao điểm mẫn cảm của Lãnh Vô Sương, hậu huyết Lãnh Vô Sương vẫn cắn chặt côn thịt của hần, khoái cảm căng chặt gần như vọt lên, khiến con mắt hần đỏ lên mấy phần.

Không nhớ rõ bị thao bản bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ Huyền Thiên bắn bạch trọc đầy bụng Lãnh Vô Sương, hơi phồng lớn lên, giống như mang thai, Huyền Thiên lúc này mới hài lòng ôm Lãnh Vô Sương mê man, chính mình cũng ngủ say.

Từ mười năm trước sau khi sư phụ từ chối hần, hần thật không thể ngủ nữa, hần sợ nhắm mắt lại xuất hiện lên khuôn mặt lạnh lùng mang theo chút chán ghét của Lãnh Vô Sương.

Ai... Nếu sư phụ có thể mang thai thì tốt rồi, sinh hài tử cho ta, tức chết tiểu súc sinh Bạch Sơ kia.

7. Chương 7

Lần nữa tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày thứ hai.

Cửa bị người gõ vang lên tiếng thùng thùng, Lãnh Vô Sương nhú mày từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy đại đồ đệ Huyền Thiên đang đứng ở bên giường mặc lấy y phục của hần.

Y cứng đờ, chỉ cảm thấy đầu đau đớn, cả người lạnh ngắt, trong tay nắm chặt móng bị dọa đến phát run, vén chân lên nhìn thân thể của mình, đầy dấu vết xanh tím trên làn da trắng mịn vô cùng dễ thấy, phía sau nơi kia bị thao một đêm đã hơi sưng tấy lên.

Lại... Là thật, y lại không biết liêm sỉ mà làm việc vi phạm luân thường thế này.

Trong lòng Lãnh Vô Sương như sóng vỗ dữ dội, y đem mình tiến vào trong chăn, trong đầu đều là những hình ảnh khó chấp nhận tối qua.

Y sao có thể tự đem ngón tay của mình xen vào phía sau an ủi, còn cong cái mông lên câu dẫn đại đồ đệ tử của mình tiến vào thao trong huyết, lại như thế dâm tiện không biết xấu hổ xoay eo nói đùa theo hần...

Càng nghĩ càng lúng túng, y dứt khoát nhắm mắt lại, không chế bản thân không suy nghĩ thêm nữa.

Tiếng gõ cửa vẫn còn tiếp tục, thêm vào đó là tiếng của Bạch Sơ: “Sư phụ người dậy chưa? Đồ nhi tới thăm người một chút.”

“Sư... Ô? Sư huynh? Sao huynh lại ở trong phòng sư phụ?”

“Nhỏ giọng chút, sư phụ còn đang ngủ.”

Lông mày Bạch Sơ nhướng lên, trực giác cảm thấy có chỗ lạ lùng, kéo dài cổ nhìn vào trong xem, chỉ thấy trên giường nhỏ có người đang nằm, lại bị Huyền Thiên không muốn cho xem chặn lại, căn bản không nhìn thấy được gì, vì vậy hạ giọng hỏi: “Sư phụ người làm sao? Thương còn chưa hết hẳn?”

Huyền Thiên không nói, cười lạnh đẩy Bạch Sơ ra khỏi phòng, thận trọng giữ cửa đóng lại, quay đầu nói: “Ta cũng có lời muốn hỏi người, người đi theo ta, hôm nay hai sư huynh đệ ta nói chuyện rõ ràng.”

Bạch Sơ không tìm được manh mối nào, đành đi theo sư huynh của mình, hoàn toàn không tính được chuyện cực kỳ bí hiểm sẽ phát sinh.

Trên giường Lãnh Vô Sương nghe thấy hai người đã đi xa, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, chống đỡ thân thể mặc xiêm y ra khỏi cửa, nghĩ đầu tiên nên đi tìm bằng hữu của y ở núi bên cạnh.

Y niệm pháp quyết, hàn quang xa xa lóe lên, kiếm của y hóa thành cự kiếm bay nhanh tới, đứng ở dưới chân y. Lãnh Vô Sương chân đạp lên, sau khi đứng vững, điều khiển cự kiếm bay tới Bích Hà sơn bên cạnh.

Sương khói lượn lờ giữa tầng mây, nam tử đạp kiếm bay không bao lâu liền dừng lại.

Cùng Linh Vân phái bọn y quanh năm phủ trong sương tuyết khác biệt, trên Bích Hà bốn mùa rõ ràng, lúc này đang là ngày xuân, hoa xuân rực rỡ nở rộ, chân mới vừa bước vào, đập vào mắt chính là cảnh xanh biếc dày đặc.

Lãnh Vô Sương lại không có tâm tư thưởng thức, dưới chân vội vã, y phục rộng lớn theo bước chân y lay động, y cau mày, trong lòng không hết quẫn bách.

Trách đi trách lại, vẫn là trách y thất sách, tự cao tự đại, cho rằng xà yêu kia đối với mình không tạo thành uy hiếp gì, mới đưa bản thân đến cảnh ngưỡng ngừng lúng túng thế này.

Về sau y phải như thế nào ở trong Linh Vân phái cùng hai tên đồ nhi kia ở chung? Cũng không thể đem bọn họ đuổi đi được?

Lời nói như vậy chỉ có thể dùng trên người tên tiểu tử thúy Hàn Sở Nhượng, y cũng không muốn mỗi ngày phải đối diện với khuôn mặt thế này, đoán chừng có thể bị tức chết.

Lãnh Vô Sương trong lòng càng thêm xoắn xuýt, chân đi liên tục, vừa nâng mắt, đã đến bên ngoài gian nhà của bằng hữu.

Chân còn chưa bước vào, bên trong đã truyền tới giọng nói khó phân biệt nam nữ, mới nghe thì là nam nhân, lại chú ý nghe một chút, thì phát hiện trong đó còn có vài phần âm sắc mềm mại đáng yêu của nữ tử.

Âm thanh kia ‘Khanh khách’ cười hai tiếng, nối tiếp đó lại ngâm cổ họng, lười biếng nói: “Vô Sương chường môn sao lại rảnh rỗi tới nơi này của ta? Không phải ở trong môn phái cố gắng dạy dỗ ba đề nhi bảo bối kia sao?”

Lãnh Vô Sương không lên tiếng, đi thẳng vào tìm ghế ngồi, mặt đối diện với nam tử dung mạo xinh đẹp xiêm y lộ nửa nằm trên giường nhỏ đằng kia, nhưng một câu cũng không nói.

Thấy y không nói lời nào, trên mặt Hồ Ngôn Chi lộ ra vài phần chỉ tiếc mài sắc không nên kim, ngồi thẳng người bất mãn nói: “Mỗi lần tới đều là bộ dạng này, chẳng lẽ thực sự dạy đồ đệ đến hư đầu rồi? Trước kia tính tình ngươi còn hướng ngoại một chút, tốt xấu gì đối với ta cũng cười vài cái, bây giờ ngay cả lời cũng chẳng muốn nói?”

Hồ Ngôn Chi ngáp một cái, không thêm để ý.

“Có việc gì? Có thể đem người dọa thành thế này?”

“Ta... Ta không nói ra được.”

“Vậy ngươi viết xuống.” Nói xong, Hồ Ngôn Chi vỗ tay một cái, bỗng dưng bay ra một tờ giấy cùng bút, đứng ở trước mặt Lãnh Vô Sương.

Lãnh Vô Sương nâng bút, cân nhắc dùng từ, chậm rì viết chữ trên giấy, đợi sau khi viết xong, chưa đợi nét mực khô, y càng không muốn liếc nhìn tới nữa, trực tiếp đưa tới trên tay Hồ Ngôn Chi.

“Ta thật muốn nhìn xem chuyện gì, có thể khiến Vô Sương chường môn ngày thường lông mày còn lười động đây bây giờ gấp thành như vậy.”

Nói xong, hắn mở tờ giấy ra nhìn, sắc mặt vốn hờ hững, sau khi nhìn mấy dòng chữ, đôi mắt càng trừng lớn, đến cuối cùng vẻ mặt đầy khiếp sợ.

“Ngươi ngươi ngươi... Không phải chứ? Sương Sương ngươi... Ngươi quả thật bị...” Lời còn chưa dứt đã bị Lãnh Vô Sương tức giận cắt đứt.

Chỉ nghe giọng y cảm phẫn nói: “Xà yêu kia tâm tư ác độc, chết đến nơi rồi còn muốn hại ta, ta lúc đó nên đem nó ngàn đao băm thây.”

Hồ Ngôn Chi im lặng, trong lòng biết Lãnh Vô Sương không nhắc tới việc của hai tên đồ đệ kia, cũng không cố ý nhắc lại.

“Nói về chuyện xà yêu kia một chút, người tiếp nhận mà không biết trước xà yêu kia là gì? Có thể hỏi rõ độc tính của xà yêu kia mà?”

Lãnh Vô Sương xấu hổ nói: “Vẫn chưa, ta cho là...”

Hồ Ngôn Chi cùng Lãnh Vô Sương là bằng hữu bao nhiêu năm, sao hắn không rõ được cái tính tình này.

Bằng hữu của hắn thiên tư không tầm thường, chính là tư chất thuần thủy linh căn, hơn nữa so với các tu sĩ khác càng thêm cố gắng, bây giờ tu vi trên đại lục này có thể lấy ra khoe khoang, không thua chường môn các đại môn phái khác chút nào.

Chỉ là y tu vi cao, tự cho mình có chút siêu phàm, lúc thường làm nhiệm vụ thường coi tiểu quái là chuyện nhỏ, cái này gọi là, thường ở bờ sông, có ngày ướt hài.

Hồ Ngôn Chi vẫn không nhiều lời, đi xuống giường đến bên người Lãnh Vô Sương.

“Theo lời người nói, ta đại khái cũng biết được con rắn kia là yêu quái phương nào.”

“Là yêu gì? Có thể giải?”

“Người quả thật muốn nghe?”

Lãnh Vô Sương cắn răng.

“Muốn!”

Hồ Ngôn Chi nở nụ cười.

“Được, vậy ta liền nói.”

Hắn rót chén trà cho Lãnh Vô Sương, tiếp tục nói: “Con rắn kia gọi là ‘Cửu Khuê’, xà tính vốn âm, kia nói sâu một chút, người nói nó trước kia chết cắn người một cái, độc kia là từ răng của nó truyền vào trong da thịt, nếu lúc đó người chém đứt toàn bộ cánh tay còn có thể cứu, sau chỉ cần mọc dài lại là được, bây giờ đã không thể cứu, bất quá cũng thiệt thòi người tu vi cao, độc này vốn chí tử, một chút độc trong cơ thể cũng có thể khiến tu vi của người tiêu tan...” Nói xong, hắn cười giả tạo nói: “Còn dư lại là trí âm, người có thể cảm nhận được.”

Đốt ngón tay của Lãnh Vô Sương trở nên trắng bệch, sắc mặt cũng trắng đến khó coi, giọng nói chua chát.

“Thực khó giải? Ta tự mình không chế cũng không được sao?”

“Trước nói ngươi không thể không chế được, nếu ngươi quả thực có thể không chế, sau nửa canh giờ, cũng bảo đảm hồn phách tiêu tán.”

Thân thể run lên, y cắn môi lầm bầm: “Vậy ta ngày sau nên làm thế nào, ta vẫn chưa báo thù, Linh Vân phái còn chưa lần nữa hưng thịnh lại, sư phụ lão nhân gia người trên trời có linh thiêng...”

Hồ Ngôn Chi tức giận trừng y một cái nói: “Ngươi thật còn muốn chết à? Có con đường không phải tử lộ, ngươi còn cố tình muốn đi?”

“Nhưng... Ta thật sự không còn mặt mũi...”

“Vậy thì như thế nào? Chuyện ngươi tình ta nguyện, chính ngươi cũng sẵn khoái đi? Hai đồ đệ kia ngoài miệng không nói, trong lòng khẳng định rất vui vẻ.”

Rũ mắt, Lãnh Vô Sương khó nhọc nói: “Được rồi... Ngươi đừng nói nữa, ta sẽ về nghĩ thêm, để ta suy nghĩ thật kỹ.”

8. Chương 8: Bướm Đốm Truyền Tin

Lãnh Vô Sương gần như là ngơ ngác ra khỏi Bích Hà Phong, bước lên phi kiếm cũng không vững vàng, suýt chút nữa té xuống.

Hồ Ngôn Chi nhìn sau lưng y, trên mặt lộ vẻ rầu rĩ, quay đầu vào trong nhà, trái lo phải nghĩ, vẫn là từ túi càn khôn bên thắt lưng lấy ra hai con bướm màu bạc tinh xảo.

Bướm đốm hoa văn bạc, dùng để truyền tin, tốc độ nhanh giữ bí mật cao, là hàng cao cấp của người tu tiên.

“Đi Linh Vân phái bên cạnh, giúp ta truyền tin cho Huyền Thiên cùng Bạch Sơn...” Trong lòng do dự có cần truyền tin cho tiểu tử đàn độn Hàn Sở Nhượng kia hay không.

Tiểu tử kia cực kỳ hồ đồ, ở trong Linh Vân phái, làm không ít việc huyên náo, thường đem Sương Sương y tức giận chạy đến Bích Hà Phong cáo trạng, nhưng y lại không thể tàn nhẫn trừng phạt tiểu tử kia.

Nếu đem chuyện nói cho Hàn Sở Nhượng, Sương Sương y sẽ tức giận đi?

Lại suy nghĩ cẩn thận một phen, tâm tư Hồ Ngôn Chi lại chuyển.

Không không, không được, việc này tốt nhất vẫn nên nói cho hắn biết, loại độc này trước mắt chỉ là vên vên có trí dâm, nhưng ai biết ngày sau sẽ xuất hiện bất ngờ gì? Việc này vẫn là cho bọn họ biết mới làm được một chút chuyện tốt.

Vì vậy từ trong túi càn khôn lấy ra thêm một con, nhắm mắt ở trên bướm đốm quệt xuống, một quả cầu trắng nhỏ từ đầu ngón tay hắn lan ra.

“Cũng đi Linh Vân phái, truyền tin cho Hàn Sở Nhượng.”

Ba con bướm bạc run cánh, cái đuôi dài trên không trung xẹt qua vài đạo hào quang màu trắng bạc, chớp mắt liền biến mất vô tung.

Lúc này Lãnh Vô Sương đang bước vào núi Linh Vân, vẻ mặt hốt hoảng, bước chân trống rỗng.

Đúng lúc là, nhị đồ đệ Hàn Sở Nhượng lại đi tới trước mặt, nhìn thấy Lãnh Vô Sương nhưng cũng không tới bắt chuyện, giống như chưa thấy, trực tiếp thoáng qua với y.

Đương nhiên, Lãnh Vô Sương căn bản không nhìn hắn, coi như thấy cũng lười để ý.

Hàn Sở Nhượng vốn cố ý muốn chọc giận Lãnh Vô Sương, phát hiện y căn bản không nhìn thấy mình, trong đầu liền khó chịu, hừ một tiếng xoay người đi theo sau Lãnh Vô Sương.

Cũng không biết là do tâm tư đang hỗn loạn thể nào, y nghĩ người không phát hiện phía sau có người đi theo, sau khi vào xoay người chuẩn bị đóng cửa, liền thấy Hàn Sở Nhượng như cười như không dựa vào cửa.

Lãnh Vô Sương có chút không ưa bộ dáng cà lơ phất phơ này của Hàn Sở Nhượng, lúc này nhú mày.

“Làm gì?”

Hàn Sở Nhượng tiếp tục cười hì hì, đầu tiên là cất bước tiến vào.

“Không có gì, đến nói xin lỗi, việc hôm qua là ta không đúng, sư phụ thứ lỗi.”

Lãnh Vô Sương ngẩn ra, trầm nghĩ: Tên này uống lộn thuốc rồi? Thế mà đến xin lỗi, tuy rằng thái độ nhìn sao cũng khiến người không thoải mái.

Y suy nghĩ một chút, cảm thấy Hàn Sở Nhượng coi như cũng có tiến bộ, còn biết xin lỗi, châm chước từ ngữ nửa ngày, cũng ghen ra được một câu.

“Tốt, biết sai là tốt rồi, ngày sau chớ để tái phạm.” Thấy Hàn Sở Nhượng không nhúc nhích, lại nói: “Cố gắng tu luyện, vi sư đi nghỉ ngơi trước.” Sau đó đóng cửa một cái, quay người đi về trên giường nhỏ tu luyện.

Hàn Sở Nhượng bất động đứng ở cửa, sắc mặt bất trắc, trong miệng mắng một câu giả vờ giả vịt, quay đầu về phòng đi ngủ nướng.

Trong phòng, Lãnh Vô Sương nhắm mắt nhập định, một vầng ánh sáng lam sắc lượn lờ quanh thân, khuôn mặt y lúc này như bức điêu khắc được tinh tế mài ra.

Y vẫn còn tồn tại một ít tâm lý may mắn, nghĩ nếu mình dùng linh lực tiêu tốn nửa canh giờ, nhìn xem có thể bức ra độc của con rắn kia hay không.

Y thử đem linh lực trong cơ thể phân tán thành vài phần, vận chuyển toàn thân, từng tác một tìm kiếm độc rắn, gian nan vận chuyển nhưng vẫn không tìm thấy kết quả, còn làm cho người đầy mồ hôi.

Lại mở mắt nhìn sắc trời bên ngoài, đã sớm qua hoàng hôn, trên bầu trời đầy chi chít sao cùng trăng, càng làm cho tuyết trắng bao phủ núi Linh Vân càng thoát tục.

Nhất thời có chút nhụt chí, Lãnh Vô Sương nằm ở trên giường, ánh mắt tan rã thở gấp, trong lòng tâm tư hỗn loạn.

Ngày sau y phải làm thế nào? Thật sự phải như A Ngôn nói, nằm sấp dưới thân hai đồ đệ, làm ra việc vi phạm luân thường?

Trong lòng y vô cùng mâu thuẫn, nhưng nghĩ đến lúc độc phát, kia cốt tủy vô cùng thống khổ khó nhin...

Cửa phòng bị gõ vang vài tiếng, bên ngoài vang lên tiếng y phục ma sát cùng giọng nói nhỏ, sau đó y nghe thấy tiếng đại đồ đệ Huyền Thiên truyền vào.

“Sư phụ, có thể để chúng ta vào không, có một số việc muốn cùng người nói chuyện.”

Lãnh Vô Sương mệt mỏi xoa mi tâm, thuyết phục bản thân cũng không thể trốn cả đời, vì vậy mang giấy vào, đứng dậy giúp Huyền Thiên mở cửa.

Sau lưng hắn còn có Bạch Sơ, trên mặt không biết bị làm sao, bầm đen một đồng, như bị người đánh, vẻ mặt ủy khuất nhìn Lãnh Vô Sương.

“Trên mặt người bị làm sao?” Lãnh Vô Sương ngạc nhiên nói.

“Con con con... Con tự mình té.”

Tự mình té có thể trở thành như vậy?

Xem ra tiểu đồ đệ này của mình học nghệ không tinh, đầu óc còn không hoạt bát.

Lãnh Vô Sương vẻ mặt oán thăm, từ trong chiếc nhẫn chứa đồ lấy thuốc cao đưa cho hắn, lạnh lùng nói: “Đi đứng nhìn một chút, nếu truyền ra thật mất hết mặt mũi Linh Vân phái chúng ta.”

Bạch Sơ tiếp nhận bình sứ màu trắng kia, không chút nào có tự giác bị mắng, thuốc nâng trong tay cười mặt đầy ngốc nghếch, Huyền Thiên bên cạnh nhìn đôi mắt đều đỏ lên, cắn răng nói: “Sư phụ, ta cũng bị thương, trên tay bị tiểu súc sinh cắn.”

Lãnh Vô Sương vừa nhìn, trên tay trái của Huyền Thiên quả thật bị cắn một lỗ máu đầm đề.

Y nhìn Huyền Thiên một chút, lại nhìn Bạch Sơ một chút, trong lúc nhất thời trầm mặc không nói gì, chỉ cảm thấy đau răng.

Xong rồi, môn phái này e sợ không thể nào tốt lên.

Hàn Sở Nhượng đừng nói, cả ngày chỉ biết khiến y sinh khí, là tên vương bát đản.

Bạch Sơ thiên phú không tốt cũng thôi đi, kết quả đầu óc còn có chút vấn đề.

Vốn trong lòng còn mang chút tâm lý may mắn, tốt xấu gì đại đệ tử cũng có thiên phú biết giữ thể diện, không nghĩ tới bản thân trên đỉnh núi của môn phái lại không biết bị tiểu súc sinh ở nơi nào cắn một cái lỗ, lúc thường tu luyện đều luyện trong bụng cẩu à???

Trong lòng nghĩ như thế, Lãnh Vô Sương một câu cũng không nói, lại từ trong nhẫn lấy ra thuốc cao đưa Huyền Thiên, nghĩ tới nghĩ lui không biết nói gì, ghen ra một câu: Nhớ giải độc trước.

Bạch Sơ oan ức hừ hừ, trong mắt Huyền Thiên mang theo ý cười, hạ thấp âm thanh nói: “Sư phụ, ta và A Sơ đều đã biết chuyện độc rắn rồi.”

Mí mắt vuôfa giãn, Lãnh Vô Sương lập tức cảm thấy cả người đều không thoải mái, mặt cũng căng thẳng, giọng nói càng lạnh hơn.

“Vậy thì như thế nào? Vì sư có thể tự mình giải quyết, không cần các người nhiều chuyện.”

Huyền Thiên trong lòng biết Lãnh Vô Sương từ trước đến giờ da mặt mỏng, nếu đem chuyện nói thẳng ra, y không những không đáp, trái lại sẽ tức giận, biện pháp tốt nhất là chờ Lãnh Vô Sương lần sau độc phát trực tiếp tới, đến trên giường cùng y bàn bạc.

Vừa nghĩ vậy, giọng Huyền Thiên càng dịu hơn, dụ dỗ Lãnh Vô Sương nói: “Sư phụ tất nhiên có thể tự mình giải quyết, đồ nhi chỉ lo sư phụ sẽ chịu khổ nhiều.” Nói xong, hắn móc ra một viên ngọc tinh xảo, tiếp tục nói: “Nếu sư phụ phát tác độc rắn không chịu nổi, nhớ dùng tới cái này gọi đồ nhi lại...” Suy nghĩ một chút, lại nói: “Sư phụ coi như không để ý tới tính mạng của mình, cũng phải nghĩ tới cơ nghiệp nhiều năm của Linh Vân phái.”

Lãnh Vô Sương nắm ngón tay, đôi môi mím chặt, Huyền Thiên biết y nghe lọt lời này của mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại càng thêm đau lòng Lãnh Vô Sương, hận không thể lập tức đem y ôm vào trong lòng an ủi một phen.

Dư quang liếc tới Bạch Sơ đứng bên cạnh, trong lòng Huyền Thiên thở dài một tiếng, nói lời cáo biệt, kéo Bạch Sơ ra ngoài.

“Đại sư huynh, sư phụ người...”

“Người chó lăm miệng, cũng cần được ở trước mặt sư phụ nhắc tới, ngày sau người bớt xuất hiện trước mặt sư phụ.”

Bạch Sơ nhất thời không phục.

“Vì có gì, sư phụ cũng không có không cho phép ta xuất hiện trước mặt người.”

Huyền Thiên cười lạnh.

“Người hỏi ta vì có gì? Độc rắn kia của sư phụ không phải vì cứu người mới có sao?”

Bạch Sơ méo miệng, trong đôi mắt đen láy lộ ra chút khó chịu.

Đúng vậy, quả thật là vì cứu hắn mới trúng độc.

Nhưng mà... Hắn cũng rất thích sư phụ a, cũng muốn giúp sư phụ giải độc, cùng sư phụ song tu.

Đại sư huynh sao lại hư hỏng như vậy, muốn độc chiếm sư phụ.

Hai sư huynh đệ bọn họ đều mang tâm tư khác nhau đi về phòng mình, hoàn toàn không ngờ tới Hàn Sở Nhượng đẩy cửa phòng ra, thần sắc phức tạp đi đến chỗ Lãnh Vô Sương.

Tin tức bướm đốm kia truyền đến là thật? Lãnh Vô Sương bị trúng độc rần nực cười kia? Còn bị Huyền Thiên cùng Bạch Sơ thương?

Chà chà, nếu như quả thật như vậy, Lãnh Vô Sương cũng quá vô dụng đi.

Trong mắt hắn mang theo chút trào phúng, hoàn toàn không phát hiện mình càng đi càng tới gần phòng Lãnh Vô Sương, cổ họng khô rát, nắm chặt lòng bàn tay đang ướt đầm mồ hôi.

9. Chương 9: Sư Phụ Cùng Nhị Sư Huynh Ác Liệt Ba Ba Ba

Cửa đang đóng, Hàn Sở Nhượng gõ đã lâu nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì bên trong.

Hắn đem lỗ tai để sát trên cửa, cẩn thận dùng linh lực tiến vào trong phòng thăm dò, nếu như bị cản lại thì ngài mai sẽ tới phá y tiếp.

Thế nhưng... Lại không có chuyện gì, linh lực Hàn Sở Nhượng cực kỳ thuận lợi tiến vào trong, lỗ tai hắn để sát cửa nghe thấy bên trong truyền tới tiếng rên rỉ, linh lực truyền tới hình ảnh vào thẳng ý thức của hắn.

Lãnh Vô Sương đang cởi hết quần áo, toàn thân đỏ khác thường lại không ngừng giãy dựa trên giường, đầu ngẩng cao thổ hổ hển hển.

Hàn Sở Nhượng nuốt nước miếng, từng tia hổ hển của Lãnh Vô Sương như thở ra trên người mình, nóng hổi kia, ướt át kia, trên chóc khiến cổ họng hắn nổi lửa, vật mềm oặt phía dưới không chịu nổi ngẩng đầu.

Trong không khí đều là mùi vị tình dục, Hàn Sở Nhượng hít sâu một hơi, đáy lòng thâm mắng tiện nhân, dưới chân lại vội vàng run rẩy.

Cảnh tượng trước mắt so với hình ảnh trong ý thức còn chấn động hơn.

Đạo bào không bao giờ rời khỏi người Lãnh Vô Sương lúc này bị y đá xuống giường cùng chăn mỏng.

Hàn Sở Nhượng tiến tới gần, liếc mắt về phía sàng đan cùng quần áo xóc xếch dưới đất, lúc nuốt nước miếng càng thêm khó khăn, không khí nóng nực, khiến hắn bị chèn ép không ngóc đầu lên nổi.

Hình như cảm nhận được có người tiến vào phòng, Lãnh Vô Sương từ từ mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt

châm chọc của Hàn Sở Nhượng, cả người run lên, trong đôi mắt mê loạn cùng tình dục tẩn đi không ít.

“Người... Người tới làm gì?” Sắc mặt hoảng loạn, tay run rẩy sờ loạn dưới đất, muốn nhặt đạo bào lên.

Hàn Sở Nhượng vẫn từ trên cao nhìn xuống sắc mặt Lãnh Vô Sương chưa bao giờ lộ ra, chân đá đạo bào cùng chấn mỏng ra xa, ôm cánh tay đặc ý nói: “Bộ dạng này của sư phụ sớm bị ta thấy hết, bây giờ che thì được gì?”

Lãnh Vô Sương tức giận run rẩy, cố gắng đè nén lửa nóng mãnh liệt, nhưng nhịn không nổi cảm giác muốn an ủi phía dưới, khao khát khiến bản thân nhanh chóng chịu không nổi.

Y kẹp chặt hai chân, muốn quên đi cảm xúc mãnh liệt mà tính khí cùng phía sau đem tới, không muốn bản thân làm trò hề trước mặt đệ tử, trên mặt kiên cường điềm tĩnh.

“Người bây giờ đi ra, ta sau này sẽ không truy cứu, còn không, từ nay về sau ta sẽ không còn tên đồ đệ như người.”

Trào phóng đầy áp, hần từng bước tiếp cận, bò lên trên giường Lãnh Vô Sương, siết cầm y, cười lạnh nói: “Sư phụ quả nhiên công bằng, ta nghe nói Đại sư huynh cùng tiểu sư đệ đều đã thao người, bây giờ ta chỉ muốn nhìn liền muốn đem ta trục xuất Linh Vân? Còn nói bản thân không bắt công, nên nói... Sư phụ cảm thấy ta không lợi hại như bọn chúng? Hầu hạ người không tốt? Hử?”

Đôi mắt nhìn chăm vào đôi môi màu sắc rực rỡ của Lãnh Vô Sương, ghé vào lỗ tai y tiếp tục nói: “Sư phụ có thể thử mà, đồ nhi việc đó nhất định không kém bọn họ.”

Nói xong, hần cúi người hôn xuống, lưỡi linh hoạt xông vào đôi môi Lãnh Vô Sương trêu chọc, trắng trợn dây dưa quấy nhiễu, hơi thở nóng bỏng hỗn tạp, Hàn Sở Nhượng hưng phấn kéo quần xuống, cự vật cứ thế bắn thẳng ra đè trên bụng Lãnh Vô Sương, trêu chọc làm cả người y mềm nhũn, ngồi phịch trên giường thừa nhận tiến công của Hàn Sở Nhượng.

“A... Người rút ra cho ta, rút ra ngoài.”

Hàn Sở Nhượng mờ mịt nhìn, lời nói ra càng không thể ngăn cản.

“Đi ra ngoài? Để sư phụ tự mình dùng ngón tay đâm vào huyết? Hay sư phụ muốn gọi những người khác đến thao?” Tầm mắt quét qua, vừa lúc nhìn thấy tay Lãnh Vô Sương nắm viên ngọc đầu giường, sắc mặt càng lạnh hơn, một chưởng đập xuống.

“Sư phụ muốn gọi Đại sư huynh tới đây nhìn ta thao người sao?”

Lãnh Vô Sương không thể cầu cứu, dục hỏa nhanh chóng thiêu đốt lý trí đang cố gắng chống cự lại Hàn Sở

Nhượng.

“Người... Tên cầm thú này, đồ không bằng heo chó.” Khóe mắt tràn nước, y cắn sàng đan nghẹn ngào, nước mắt chảy đầy mặt, nhìn qua rất đáng thương.

Hàn Sở Nhượng trong lòng mơ hồ xuất hiện sự trắc ẩn. Hắn kéo Lãnh Vô Sương vào lòng, giống như đã thú hôn lên thân thể y, bàn tay mò xuống nhào nặn bờ mông mềm mại của Lãnh Vô Sương.

“Đã ướt như thế, tiểu huyết cũng bắt đầu cắn ngón tay đồ nhi, rất thoải mái đi, sự phụ tự mình di chuyển đi.”

Hắn cương quyết nắm chặt cổ tay Lãnh Vô Sương, điều khiển ngón tay Lãnh Vô Sương tự chen vào huyết mình, Lãnh Vô Sương lúc này còn giãy dụa không muốn, sau đó quả thật không chịu nổi, tự mình cắn vào rồi lắc mông di chuyển, tóc đen rối loạn theo cử động mà bay tứ tung, trong miệng tràn ra rên rỉ ưm ưm a ưm người.

Hàn Sở Nhượng mặt càng lúc càng đen, đập tay Lãnh Vô Sương ra, hung ác nói: “Tình nguyện dùng ngón tay thủ dâm cũng không muốn ta thao, ta ngày hôm nay cố tình còn hơn để người tình nguyện.” Hắn cởi y phục ra để lộ thân thể rắn chắc cường tráng, tay cầm đùi Lãnh Vô Sương tách ra, tiểu huyết đỏ bừng không được che giấu lộ ra trước mặt hắn, ánh mắt đỏ lên hận không thể lập tức đâm vào.

Do dự một hồi, Hàn Sở Nhượng vẫn lấy ngón tay mở rộng, một lượng lớn dâm thủy từ động tác trều sấp mà chảy ra dính trên đầu ngón tay, hắn nở nụ cười tàn ác đem dâm thủy dính trên ngón tay để bên miệng Lãnh Vô Sương nói: “Sự phụ ném thử thứ chảy ra ở phía dưới cái miệng nhỏ kia xem, mùi vị chắc chắn không tệ.”

Lãnh Vô Sương đương nhiên không tình nguyện ăn thứ dơ bẩn này, cắn môi hốt hoảng lắc đầu lại bị Hàn Sở Nhượng siết chặt cằm, ngón tay đâm thẳng vào trong miệng quấy đảo, mùi tanh kia lan tỏa trong cuống họng y, tức giận làm nước mắt không ngừng rơi từ cằm chảy xuống đầy tay Hàn Sở Nhượng.

“Chắc, đáng thương quá đi.”

Miệng nói thế nhưng trong lòng hắn lại kích động không thể diễn tả, hắn nắm chặt côn thịt của mình, tay khác đỡ hậu huyết Lãnh Vô Sương, đem đỉnh đâm vào sinh ra tiếng nước, không bị chướng ngại nào mà đâm vào hơn một nửa.

Hai người cùng lúc thở ra sảng khoái, Hàn Sở Nhượng cắn cổ Lãnh Vô Sương, dưới thân mạnh mẽ chèn ép nghiệt căn kia đi vào toàn bộ, Lãnh Vô Sương sảng khoái kêu càng to hơn.

Hàn Sở Nhượng cũng điên rồi, đỏ mắt nhìn chăm thân thể trần trụi đang lắc mông của Lãnh Vô Sương, bên tai đều là tiếng rên rỉ cầu người của Lãnh Vô Sương, trong lòng không ngừng đấu tranh nhưng phát ra miệng chỉ toàn lời độc miệng.

“Sư phụ lúc trước không phải chê ta bẩn sao, không chịu kiểm tra về sao? Hiện tại còn chủ động mở chân ra để ta thao? Tư vị thế nào?”

Bên trong ẩm áp chỉ khiến người ta muốn đắm vào mà khuấy động tiểu huyết, Lãnh Vô Sương nước mắt chảy đầy mặt, hoàn toàn không thể khống chế dục vọng bản thân, một lần nữa chủ động quán lấy tính khí trong cơ thể, khát vọng nó tiến vào sâu hơn.

Hàn Sở Nhượng đặc ý quan sát y, hoàn toàn hưởng thụ cảnh tượng con người trước nay luôn lạnh lùng lại có thể đắm đắm trong lòng hắn.

Ánh mắt Hàn Sở Nhượng âm trầm, sắc mặt phức tạp nhìn người trong lòng, trong tiềm thức khẽ rung động.

Cắm chế hấn tạo ra ngoài cửa đang bị người nỗ lực phá đi, nhưng rồi thì sao? Huyền Thiên cùng Bạch Sơ hai tiểu tử kia cũng không phải chưa từng làm chuyện như vậy, chỉ sợ bọn chúng còn rất sáng khoái đi, Lãnh Vô Sương đối với hai người bọn chúng không công bằng, lúc độc phát cũng ỡm ờ để bọn chúng thao.

Còn đối với hắn thì như thế nào, Lãnh Vô Sương ban đầu đã chán ghét mình, thường ngày ở bên trong môn phái cũng không chịu cười với hắn nữa cái, lúc độc phát còn cố gắng khước từ.

10. Chương 10: Nhị Sư Huynh Cùng Sư Phụ Sau Khi Ba Ba Ba

Đợi đến khi Huyền Thiên cùng Bạch Sơ hai người phá tan được cấm chế xông vào, liền nhìn thấy Lãnh Vô Sương hôn mê trong lòng Hàn Sở Nhượng.

Cả người trần trụi, trước ngực cùng trên đùi đều rải rác các vết xanh tím đầy tình sắc, vết bẩn đã khô lại ở trên giường rồi tinh rồi mù, trong không khí tất cả đều là mùi vị vui vẻ một hồi.

Trong này đã xảy ra chuyện gì, không cần nói ai cũng biết.

Hàn Sở Nhượng nghe thấy động tĩnh, đem Lãnh Vô Sương càng ôm chặt trong ngực hơn, môi mỏng phủ xuống cùng Lãnh Vô Sương dính lại một chỗ, lưỡi khẽ hôn lên đôi môi của y, đợi đến khi Huyền Thiên cùng Bạch Sơ đi tới trước mặt liền cong môi nở nụ cười khiêu khích.

“Sư huynh cùng tiểu sư đệ đến thật sớm, ta còn chưa ở đủ với sư phụ đây.”

Huyền Thiên nắm chặt tay, trong mắt mơ hồ đỏ lên, trong con ngươi như xuất hiện vết nứt, cực lực chịu đựng.

Hàn Sở Nhượng nhìn, ý cười càng đậm, chuyển qua nhìn về phía Bạch Sơ: “Tiểu yêu quái người trừng cái

gì? Người cũng không phải chưa từng làm, cùng lắm thì lần sau cùng nhau đến.”

Huyền Thiên không thể nhịn được nữa, nhào lên đánh một quyền lên mặt Hàn Sở Nhượng, Hàn Sở Nhượng sắc mặt khê biến, đem Lãnh Vô Sương từ trong lòng đặt lên giường, cũng không né tránh, mặc cho Huyền Thiên đánh tới, trên tay nhanh chóng phản kích, sắc mặt âm trầm đấu với Huyền Thiên.

Hai người dường như quên mất thân phận tu tiên của mình, lúc đánh chỉ sử dụng lực của người bình thường, kịch liệt tàn nhẫn, mãi đến khi hai bên trên mặt đều bị đối phương đánh cho thê thảm, tiểu sư đệ Bạch Sơ bên cạnh hoảng loạn ngăn cản ở giữa nửa ngày, trên người bị đấm đá cũng nhiều, Huyền Thiên cùng Hàn Sở Nhượng lúc này mới dừng lại, thở hồng hộc trừng đối phương.

“Ta chỉ hỏi người một câu, sư phụ y tự nguyện sao?”

Hàn Sở Nhượng vẫn cười, trên khóe môi bị bầm xanh, nhưng mặc kệ đau đớn cong môi lên.

“Tất nhiên không phải, Lãnh Vô Sương y không thích ta, sao có thể tự nguyện.”

Con người Huyền Thiên càng đỏ hơn, lại muốn đánh Hàn Sở Nhượng nhưng nghe thấy tiếng rên rỉ yếu ớt vang lên, Lãnh Vô Sương trên tháp từ từ mở mắt ra.

Trong mắt vẫn còn chút mờ mịt, đợi y từ từ tỉnh lại, lông mày hơi nhíu lên, khôi phục bộ dạng lạnh nhạt kia, tầm nhìn dừng nơi Hàn Sở Nhượng bị đánh sưng mặt mũi, tròng mắt đột nhiên nhíu lại, nhớ lại tất cả chuyện vừa phát sinh, lại thấy hai người khác trong phòng, thần sắc càng lạnh hơn, như tuyết ngàn năm không thay đổi quanh ngọn núi.

“Sư phụ!”

“Sư phụ!”

Lãnh Vô Sương nhắm mắt lại, khuôn mặt lộ ra sự uể oải.

“Hàn Sở Nhượng, người tự mình xuống núi, từ nay về sau người không còn là đệ tử Linh Vân phái ta, ta Lãnh Vô Sương cũng không có tên đồ đệ này, người muốn đi đâu ta cũng sẽ không tìm về, người... Người cũng đừng trở về nữa.”

Giọng nói y nhẹ nhàng như gió dễ bay đi, Hàn Sở Nhượng sợ mình nghe nhầm, đôi mắt trừng lớn đầy sự hoài nghi khó tin.

Huyền Thiên cùng Bạch Sơ bên cạnh cũng khó tin như vậy, Lãnh Vô Sương không muốn để ý tới, nhặt lên đạo bào khoắc lên thân thể lỏa lồ của mình.

Nơi kia bị thao quá có chút không khỏe, lúc đi cái đùi cũng không khép lại được mà run rẩy.

Y cố nén khó chịu đi vào trong phòng, nghĩ tới cái gì, nghiêng đầu nói với Hàn Sở Nhược: “Cho người một canh giờ, thu dọn đồ đạc xuống núi, người vừa hận ta vừa oán ta, ta cũng không nguyện gặp lại người, cứ thế đi, người cũng thỏa mãn, ta cũng vui mừng.”

Nói xong câu này, bóng lưng thon gầy kia biến mất trong phòng.

Trong phòng Huyền Thiên cùng Bạch Sơ hai mắt nhìn nhau, Hàn Sở Nhược cúi xuống nhìn hoa văn trên bàn tay, đột nhiên cười lên.

“Khá lắm người cũng thỏa mãn ta cũng vui mừng, Lãnh Vô Sương a Lãnh Vô Sương, người quả nhiên người cũng như tên, tâm địa cũng lạnh như thế, được được được, ta đi là được, không ở lại đây phá Linh Vân phái của người.”

Nói xong, hần nhặt y phục mặc vào, cũng không thèm nhìn tới Huyền Thiên cùng Bạch Sơ, trực tiếp đi ra ngoài.

Bên ngoài tối đen cả trời, đang là nửa đêm, tuyết trên Linh Vân giữa không trung như tôn lên ánh trăng tròn, Hàn Sở Nhược càng nhìn càng thêm chán ghét, không về phòng mình, gọi ngự kiếm ra không quay đầu bay xuống núi.

Dù sao cũng là sư huynh đệ sống chung gần trăm năm, Bạch Sơ mềm lòng, nhìn bóng lưng quả quyết của Hàn Sở Nhược, lo lắng nói: “Sư huynh, Nhị sư huynh hần có thể đi đâu?”

“Ta không biết, hần tự làm tự chịu, quản làm gì.” Suy nghĩ một chút, lại nói: “Thôi, người biến về nguyên hình ở cùng hần, ta đi thăm sư phụ một chút.”

Bạch Sơ ủy khuất liếc mắt nhìn Huyền Thiên, hần lại không hề bị lay động trực tiếp bước vào trong phòng, Bạch Sơ không còn cách nào trong miệng niệm thần chú, bạch quang trên người chợt lóe, thiếu niên cao to biến thành một con cẩu, lè lưỡi nhìn vào trong phòng, ngửi mùi hương từ chăn mỏng của Lãnh Vô Sương rơi trên mặt đất, lúc này mới thỏa mãn theo Hàn Sở Nhược xuống núi.

“Sư phụ.”

“Đừng có phiền ta.”

“Sư phụ có ở chỗ nào không thoải mái không?”

Lãnh Vô Sương nhắm hai mắt lại, không muốn chú ý tới nữa.

Huyền Thiên thở dài một tiếng, từ từ tới gần Lãnh Vô Sương, đưa cánh tay tính đụng vào y thăm dò, thấy y không kháng cự trong lòng sinh ra chút mừng rỡ, nhẹ nhàng ôm y vào trong ngực, nói nhỏ: “Sư phụ có chuyện gì không vui sao, có thể cùng đồ nhi nói một chút, không cần giấu trong lòng, ta sẽ không nói ra ngoài, có được không?”

Lãnh Vô Sương không giãi dựa nhưng cũng không trả lời, nhìn người đang ngủ trong lòng mình, hơi thở thổi lên sợi tóc buông xuống vai của Huyền Thiên, hẩn nhìn, trong lòng có chút thỏa mãn.

Vào giờ phút này, sư phụ mới rút cuộc thuộc về mình hẩn, nếu sau này cũng vậy, Huyền Thiên hẩn trăm ngàn năm cũng không cần thăng thiên, cuối cùng hóa thành hạt cát vàng cũng cam lòng.

Đang suy nghĩ, Lãnh Vô Sương đột nhiên mở miệng nói chuyện, giọng nói vẫn nhẹ như thế, nhưng Huyền Thiên đang ôm y trong ngực vẫn nghe rõ ràng.

“Tiểu Thiên, người nói, A Sở nó vì sao chán ghét ta như vậy.”

Huyền Thiên yên lặng, càng đem Lãnh Vô Sương ôm chặt hơn, đôi mắt phủ xuống hôn lên trán của y.

“Ta không biết, tuy nhiên ta cảm thấy sư phụ không làm gì sai cả.”

“Thật chứ?” Lãnh Vô Sương mở mắt, tròng mắt đen như mực mờ mịt nhìn hẩn.

Trong lòng Huyền Thiên nhũn ra, khó nén nổi tình cảm, giữ cảm của y hôn thẳng từ trán xuống, đi đến nơi đỏ bừng mềm mại kia, dùng ngón tay thô ráp xoa xoa, trong mắt lóe tinh quang.

Không biết là do độc rắn phát tán hay sao, Lãnh Vô Sương bị Huyền Thiên xoa như vậy, nhất thời cảm thấy trống rỗng, hơi thở mong manh, đôi môi khẽ nhếch, như mời gọi Huyền Thiên tiến vào.

“Độc phát?” Huyền Thiên cười khế.

Lãnh Vô Sương không đáp, chỉ là khó nhịn mà phát ra giọng mũi như mèo kêu, đầu cũng khẽ cọ ngực Huyền Thiên.

Trong mắt ý cười càng sâu, Huyền Thiên tiếp tục xoa bờ môi của y, trêu chọc nói: “Sư phụ không nói, ta làm sao giúp sư phụ giải độc?”

Lãnh Vô Sương đột nhiên sinh khí, lạnh lùng liếc hẩn một cái, đưa tay muốn đẩy Huyền Thiên ra, hai chân đột nhiên bị tách ra, bị Huyền Thiên bế lên trên đỉnh đầu còn có thể nghe tiếng cười trầm thấp dễ nghe, hai gò má Lãnh Vô Sương không nhịn được đỏ lên một chút, ôm cổ Huyền Thiên nhắm chặt mắt lại.

11. Chương 11: Sư Phụ Bị Đại Sư Huynh Chơi Đùa Ra Sữa

Tình dục quen thuộc cuộn cuộn dâng trào như nước lũ rút khỏi đê, mãnh liệt không thể ngăn cản.

Huyền Thiên đem người trong người trong ngực ôm về ôn tuyền sau gian phòng.

Nơi này tuy tuyết đọng quanh năm nhưng kỳ diệu thay lại có ôn tuyền từ dung nham đốt ra, nước suối dồi dào linh lực cực kỳ thích hợp để tu luyện, Linh Vân phái xây chỗ này chủ yếu dùng nước suối để tắm rửa hoặc tu luyện.

Trong đó có một bể phía sau gian phòng Lãnh Vô Sương.

Trăng lặng im trên cao, điểm trên đó có vài thêm ngôi sao lấp lóe tỏa ánh sáng xuống mặt nước, phía trên còn tản ra sương mù mỏng lung.

Nam nhân trong ao, đầu tóc đen mượt lẫn tẩn trong nước, da như nõn nà, dưới ánh trăng càng thần thánh không nhiễm bụi trần, nếu như chú ý nhìn kỹ sẽ phát hiện ra trên người y sẽ có vài nơi xanh tím như vừa mới bị người dùng sức chà đạp.

Lại nhìn gương mặt kia, mới nhìn thì lạnh lùng không với tới, nhưng nếu nhìn kỹ thì trên gò má y nhiễm hồng khác thường, đôi mắt ngấn nước, môi đỏ khê run rẩy hé ra, giống như đang cố gắng nhẫn nại điều gì.

Trong ao có một nam nhân khác thường thức cảnh đẹp, vươn ngón tay mơn trớn lông mi dài nhỏ của y, than nhẹ một hơi.

“Đã nói rồi, sư phụ nếu không nhịn được thì nói ra một tiếng, đồ nhi cũng không xem thường người.”

Lãnh Vô Sương vẫn không nghe mà cố chịu, mãi khi da thịt bị nước suối cùng tình dục khơi dậy chuyển sang màu sắc xinh đẹp mới không nhịn được run mi quăn lấy eo Huyền Thiên, cánh tay bám vào bờ lưng cường tráng của hắn, giống như thấy chủ nhân đã thỏa hiệp, động nhỏ phía dưới không ngừng co rút, nước suối ầm ập vì thế mà bị hút vào trong kích thích dục vọng lan tràn.

Huyền Thiên trong lòng biết Lãnh Vô Sương da mặt mỏng sẽ ngại ngừng không nói ra lời thỏa hiệp, cũng không trêu đùa y nữa, lại thêm chính hắn cũng không nhịn được cảm giác dục vọng dưới thân đã tỏa nhiệt mà đứng thẳng từ lâu.

Tay trái xoa nắn hai đầu vú khả ái của Lãnh Vô Sương, sẵn tiện đưa môi dựa vào mà khê cắn mút, tay phải dựa theo đường nét của y mà từ thắt lưng tìm tới nơi kia.

Chỗ đó đã sớm ướt nhưng lại khác với nước suối bên ngoài, nước bên trong ẩm ướt dính dính, đâm vào một chút lúc lấy ra có thể chỉ bạc dính dính.

Huyền Thiên trong lòng thỏa mãn, thêm mấy ngón tay cắm vào.

Huyệt cảm nhận được có vật chen vào mà khao khát quần lấy, lúc này, đầu vú y bị cắn sưng lên lớn hơn một vòng, ửng đỏ căng phồng đến khó chịu.

Lãnh Vô Sương không rảnh quan tâm tới cảm thụ của lồng ngực, chỉ cố gắng giãy dựa mông trắng mịn để ngón tay Huyền Thiên dễ đâm vào, Huyền Thiên hứng khởi tần suất trêu sáo càng nhanh hơn khiến Lãnh Vô Sương thở gấp, mông càng lắc mạnh hơn tạo ra độ cong đâm dăng đầy tình dục.

Trêu sáo một phen như thế cũng chỉ khiến dục vọng trên người Lãnh Vô Sương thỏa mãn chút xíu, cảm thấy Huyền Thiên còn đang liếm đầu vú mình, Lãnh Vô Sương liền nhin không được thần trí mơ hồ nói: “Không... Còn chưa đủ.”

“Chưa đủ gì?”

“A... Bên trong còn khó chịu hơn, ngón tay không đụng tới.”

“Muốn sâu thêm một chút sao?”

Lãnh Vô Sương then thùng lắc đầu, khó nhọc nói: “Không phải, muốn lớn hơn, muốn lớn hơn một chút mà.”

Huyền Thiên vẫn giả bộ không hiểu nâng người Lãnh Vô Sương xuống, nghi ngờ nói: “Sự phụ nữ cuộc làm gì này? Đồ nhi ngu dốt nghe không rõ.”

Nói xong, hắn giở trò xấu đem ngón tay từ từ rút ra ngoài, trong huyệt lập tức trở nên trống rỗng không ngừng chảy nước ra ngoài, Lãnh Vô Sương rốt cuộc ném đi tấm màn che cuối cùng run giọng kêu gào.

“Muốn... Muốn côn thịt của ngươi cắm vào, bên trong rất khó chịu, nhanh... Nhanh cắm vào, vì sự chịu không nổi.”

Khóe miệng cong lên đắc ý, Huyền Thiên ghé vào bên tai Lãnh Vô Sương nói một câu “Thật ngon” liền nắm chặt hông y, một tay đỡ mông Lãnh Vô Sương thuận lợi cắm vào, côn thịt cắm vào bên trong khiến bọt nước bắn lung tung, âm thanh xì xì dập dờn, trong ao tạo thành từng vòng tròn lăn tăn.

Lúc đâm vào quy đầu vừa vặn đâm vào chỗ ngứa ngứa khó nhịn trong cơ thể Lãnh Vô Sương, y hé môi thở gấp, tiếp tục chịu đựng cường độ trêu sáo mãnh liệt như muốn đem bụng mình đâm xuyên của hắn, y chỉ có thể cất tiếng kêu cao, hai chân quần lấy trên thắt lưng rắn chắc của Huyền Thiên, mông trắng bị dập

mà ửng đỏ, chỉ có thể dùng lực chống đỡ cơ thể lên xuống.

Y kích động trước ngực đều bị ngâm mà chảy mồ hôi, tự mình lôi kéo đầu vú mà “A a” thét lên, vành tai đỏ lên, Huyền Thiên càng thêm vui mừng, lưỡi tiến tới cắn hút, tay khác còn không quên nhào nặn ngắt nhéo đầu vú khác của y, càng ngắt đầu vú càng sưng khiến lòng hấn chấn động mà ngâm vào cắn hút.

“Đầu vú trưởng quá, thật khó chịu a.”

Huyền Thiên cười đùa: “Sư phụ đừng sợ, chỉ cần chấp nhận dâm tính của xà yêu kia, bị chơi đùa nhiều chắc chắn sẽ chảy sữa.”

Lãnh Vô Sương ngẩn ra hoang mang lắc đầu.

“Không... Không muốn, ta không muốn chảy sữa, ta không phải nữ nhân.”

Huyền Thiên dụ dỗ y: “Ta chưa bao giờ xem sư phụ là nữ nhân, chỉ coi người là người ta yêu.”

Miệng tiếp tục hút liếm lại đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy thần sắc trên mặt Huyền Thiên trở nên kinh ngạc, cúi đầu quan sát thân thể Lãnh Vô Sương.

Đầu vú bị hấn nhào nặn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một lỗ nhỏ bé như kim, ở bên trong chảy ra chất lỏng màu trắng ngà, mà bên khác, đầu vú như đậu đỏ dù không chảy ra sữa lại cũng đang căng phồng, lỗ nhỏ trên đầu vú lúc ẩn lúc hiện, giống như đang muốn phun ra thứ gì.

Động tác trừu sáp ngừng lại, Lãnh Vô Sương rên rỉ dùng móng mình nuốt côn thịt, vẻ mặt mắt húng ngắt cánh tay Huyền Thiên ra hiệu cho hấn tiếp tục.

“Sư... Sư phụ.”

“Hử?” Y không nhận được đáp lại.

“Người tự sờ một bên đầu vú của mình đi.”

Mặc dù không hiểu ý tứ của Huyền Thiên, Lãnh Vô Sương vẫn theo trực giác đưa tay tìm kiếm trước ngực, sờ soạng nơi ẩm ướt.

Xúc cảm này... Không phải nước trong ao.

Đôi mắt thanh tỉnh lại mấy phần, Lãnh Vô Sương cúi đầu nhìn trên tay, một đồng chất lỏng màu trắng, thần sắc nhất thời trở nên kinh hoảng.

“Chuyện này... Này, sao lại vậy?”

Huyền Thiên lại càng vui mừng, đem lưỡi hút toàn bộ chất lỏng trên ngực Lãnh Vô Sương, cứ tiếp tục hút, muốn hút cho ra nhiều sữa thêm nữa, côn thịt càng cứng hơn, trực tiếp nhắm ngay hậu huyết Lãnh Vô Sương đâm vào, lửa nóng vội vàng tiến lên, Lãnh Vô Sương bị đâm không rảnh nghĩ ngợi nhiều, viền mắt chảy ra nước mắt, giọng the thé gào khóc: “Đều tại ngươi, cố tình hút nơi kia, hiện tại bảo ta thế nào đây.”

Huyền Thiên nghe y khóc nói, dự cảm càng sâu, vội vàng cúi đầu mạnh mẽ chặn môi Lãnh Vô Sương lại, đầu lưỡi trơn trượt tiến vào trong miệng y, tùy ý quần quýt cướp đoạt, ở trên thảo phạt ở dưới thân cũng không lưỡi biếng mà va chạm, đâm thẳng tới nơi đã quen thuộc, Lãnh Vô Sương không còn khí lực kêu gào nữa, hai chân cũng đau nhức ôm lấy thắt lưng Huyền Thiên, đại đệ tử quá mức vui mừng mà bắn thẳng một luồng tinh dịch sền sệt vào.

Lãnh Vô Sương thân thể bị chơi đùa mà trở nên mềm nhũn, trước mắt biến thành màu đen, cánh tay không giữ được lưng Huyền Thiên, Huyền Thiên bế y từ ao ra, đi thẳng tới giường của y.

Dưới thân mềm nhũn, Lãnh Vô Sương chỉ biết mình đã tới bên giường, cọ cọ cái gối mềm mại muốn ngủ thiếp đi đột nhiên chân bủn rủn bị người gác ở trên vai.

Y mơ màng mở mắt ra từ chối: “Không, không muốn, vì sự mệt mỏi.”

Huyền Thiên cười lên: “Sự phụ cưới ngủ, ta sẽ cố hết sức không quấy rầy ngươi.” Nói xong, đem chân của y mở rộng, cự vật dưới hông liền cứng lên đâm vào miệng huyết đỏ bừng kia.

Lãnh Vô Sương không còn khí lực gào thét chỉ có thể phát ra từng tiếng khóc nho nhỏ nhưng mèo kêu, nào biết rằng điều đó chỉ càng khơi dậy dự vọng ác liệt đang chôn dấu của Huyền Thiên, khiến hắn càng không biết mệt mỏi cả buổi tối, bắn tinh đầy bụng Lãnh Vô Sương.

12. Chương 12

Ngày thứ hai tỉnh lại, mắt Huyền Thiên vẫn nhắm nhưng cánh tay vẫn siết chặt bên eo Lãnh Vô Sương, y đẩy mấy lần đều không đẩy ra, tức giận nghiêng răng, lại nhích cơ thể cả người liền cứng đờ, khó có thể tin lấy tay sờ phía sau.

Nghiệt căn của Huyền Thiên đâm cắm trong thân thể y cả một buổi tối!

Lãnh Vô Sương trong lúc giây dựa khiến vật mềm oặt kia phần chấn, cố gượng mà kéo căng tiểu huyết bị

dùng cả đêm.

“Mau tỉnh lại, đem vật kia của ngươi rút ra.”

Huyền Thiên dường như không phát hiện cánh tay siết chặt hơn, đầu cọ trên môi y, cái đùi lớn đặt giữa hai chân y uốn éo, dưới hông vẫn đỉnh lộng từ từ trước sau, khiến nghiệt căn kia tiếp tục làm bậy trong thân thể Lãnh Vô Sương, đêm qua tinh dịch chưa được rửa đi bị động tác đưa đẩy từ trong huyết chảy ra cái đùi lớn, dính dính, xấu hổ đến nỗi Lãnh Vô Sương không dám động đậy, khóe mắt đỏ lên cắn góc chăn, mãi đến khi Huyền Thiên chảy ra nguyên tinh, khàn khàn cổ họng miễn cưỡng nói: “Sư phụ tỉnh sớm vậy a, đồ nhi còn chưa tỉnh ngủ đây.”

Chưa đợi Lãnh Vô Sương nói chuyện, cửa phòng “cốc cốc” vang lên, lập tức, giọng nói của tiểu đồ nhi Bạch Sơ ở bên ngoài lấp bắp vang lên.

“Sư phụ, người đã tỉnh chưa?”

“Chuyện gì?”

“Đại sư huynh bảo con đi theo Nhị sư huynh, con theo một đường sau đó thật sự theo không kịp, liền nhìn thấy Nhị sư huynh đi cùng một nam nhân hắc y không biết bay đi đâu.”

Huyền Thiên hôn lên thái dương Lãnh Vô Sương, lười biếng đứng lên giúp Bạch Sơ mở cửa, Bạch Sơ thấy Đại sư huynh mở cửa, ngẩng người một chút, đầu nghiêng nghiêng tìm hình ảnh Lãnh Vô Sương, lại thấy sư phụ mình dựa vào đầu giường, thần sắc quẫn bách.

Hắn xoắn xuýt liếc nhìn Huyền Thiên, vừa nhìn thấy Lãnh Vô Sương liền nhanh chóng đi tới bên cạnh y, mũi hít hít.

Trên người sư phụ nồng nặc mùi của Đại sư huynh, bọn họ tối hôm qua... Có phải lại làm chuyện kia?

Lãnh Vô Sương bị tiểu đồ đệ nhìn chòng chọc cả người không thoải mái, ho khan hai tiếng nói: “Ngươi làm cái gì?”

Bạch Sơ méo miệng khổ sở nói: “Sư phụ, con ngày hôm qua theo Nhị sư huynh cả buổi tối.”

Lãnh Vô Sương không để ý tứ này của tiểu đồ nhi, trừng mắt lạnh lẽo đáp.

“Cũng không phải vì sư phụ ngươi đi cùng, ai cần biết nghiệt đồ kia đi đâu?” Nói xong, y đứng lên mặc y phục, để lại một câu “Vì sư có việc phải đi Bích Hà phong một chuyến, các người cố gắng tu luyện.” Ngự kiếm bay đi, chỉ để lại Huyền Thiên cùng Bạch Sơ hai người mặt đối mặt nhìn nhau.

Bạch Sơ nuốt nước miếng, nhắm mắt nói: “Đại sư huynh, người tối hôm qua có phải song tu cùng sư phụ?”

Huyền Thiên cười châm biếm: “Thì sao? Người không cho phép?”

Bạch Sơ nắm tay thành quyền, thở phì phò nói: “Người sao có thể như vậy, không cho ta đụng vào sư phụ, còn tự mình chạm vào người.”

Huyền Thiên cười càng vui vẻ hơn, lộ ra hàm răng trắng: “Sư phụ cùng ta hai bên tình nguyện, ta sao không thể đụng vào?”

Bạch Sơ khê cắn răng, tức giận biến thành đại cẩu “A ô” cắn một cái lên đùi Huyền Thiên, chưa đợi Huyền Thiên phản ứng lại, đắc ý kêu lên hai tiếng nhanh chóng chạy đi không còn thấy bóng dáng.

Huyền Thiên: “...”

Lãnh Vô Sương bay đến Bích Hà phong, Hồ Ngôn Chi ôm gương cầm tay, trong gương nhìn ra gương mặt đầy khí lạnh của Lãnh Vô Sương.

“Ta nói, mới sáng sớm sao phòng của ta lại lạnh thế này, lại có chuyện gì?”

“Ta đem A Sở đuổi đi.”

Gương mặt xinh đẹp của Hồ Ngôn Chi đột nhiên quay lại, trên mặt biểu lộ sự khó tin.

“Thật sự? Người đem hắn đuổi xuống núi?”

Lãnh Vô Sương mệt mỏi xoa thái dương, im lặng thở dài.

“Ta mệt mỏi.”

Hồ Ngôn Chi rùng mình.

“Từ lần tai họa kia, Linh Vân phái trên tay người đã trăm năm, trong trăm năm này ta thấy người ngày đêm tu luyện không thấy kêu mệt mỏi với ta, sao bây giờ lại bỏ mệt? Người đừng nói với ta, vì chuyện tiểu tử kia là, càng cho người thành như vậy, ta nhớ tới năm mươi năm trước có một lần hắn trốn đi, cũng là người mang hắn về đi?”

“Ta... Ta không muốn nói.”

“Người không muốn nói còn tới chỗ ta làm gì?”

Trên mặt Lãnh Vô Sương xuất hiện sự xấu hổ, Hồ Ngôn Chi vừa nhìn, trong lòng mơ hồ có chút phát hiện, há mồm lè lưỡi nói: “Hắn... Hắn cũng?”

Chương môn nhân da mặt mỏng nhắm mắt lại, tức giận nói: “Lúc ta độc phát, linh lực trên người như bị phong bế, ngưng động khó điều khiển, không thể giãy dụa còn bị súc sinh kia đến sinh sự, còn dùng từ ngữ nhục nhã ta.”

Hồ Ngôn Chi vừa nghe, nghĩ đến mình truyền tin cho Hàn Sở Nhượng mới gặp phải chuyện này, trong lòng có chút chột dạ, ngoài miệng lại cứng rắn nói: “Quả thật là tiểu súc sinh, nuôi không hắn nhiều năm, ngày thường huyền não Linh Vân của ngươi còn không nói, còn dám làm chuyện súc sinh còn không bằng, đuổi thì đuổi thôi, đỡ phải nuôi tiểu bạch mắt lang nói suốt ngày gây chuyện.” Thoáng nhìn qua, thấy sắc mặt Lãnh Vô Sương thoát nhìn bình thường, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện có chút hồn bay phách lạc.

“Này, ngươi còn không nở để hắn đi?”

Lãnh Vô Sương không gật cũng không lắc đầu, từ từ nói: “Ta ở bãi tha ma nhặt được hắn, đêm nay đã chín mười năm năm tháng, hắn khi đó không lớn lắm, trên người lạnh như băng, có dấu hiệu sắp chết, trong thân thể còn có một quỷ hồn quấn lấy ôm cây đợi thổ, ta vốn cũng không muốn cứu hắn, nghĩ tới cứu cũng thiếu hồn phách, còn không bằng chết cho rồi, nhưng mà, hắn lại cười với ta...” Lãnh Vô Sương nhắm mắt nhớ lại, thân thể cũng khẽ run.

“Hắn nói lòng ta lạnh như băng, ghét ta hận ta, đã sớm muốn rời khỏi Linh Vân trở về Ma giới kia của hắn, nhưng ta là người không có thần khí sao có thể có trái tim lạnh như băng, hắn nói ta bắt công tiểu Thiên cùng A Sơ, có thể năm đó ta vì cứu hắn, đã cho hắn một phần hồn, hắn còn muốn ta làm sao?”

Hồ Ngôn Chi biết chuyện này, lúc này tiếp tục nghe Lãnh Vô Sương tự mình nói ra, trong lòng chua xót, ôm y an ủi nói: “Việc đã đến nước này, ngươi cũng đừng nghĩ nhiều nữa, đi thì đi, không từ biệt thì thôi, ngươi còn hai đồ nhi kia hiếu thuận, so với Hàn Sở Nhượng tốt gấp trăm lần, sao còn lo lắng cho hắn?”

Lãnh Vô Sương lặng lẽ không nói, Hồ Ngôn Chi có ý muốn y không chú ý nữa, cố ý cười nhạo nói: “Đúng rồi, ngươi và hai đồ nhi kia ở chung thế nào? Hai lần trước đó... Còn thoải mái?”

Hai lần trước đó, Lãnh Vô Sương quả thật không có ấn tượng gì, vì hai lần đó đều là thần trí mơ hồ tiến hành, Hồ Ngôn Chi đặt câu hỏi, Lãnh Vô Sương theo phản xạ nghĩ đến trận giao hoan tối qua.

Nhất thời, sắc mặt của y liền không đúng.

“Sao? Hai đồ đệ kia không hầu hạ ngươi tốt sao?”

Lãnh Vô Sương cắn môi, vẻ mặt xoắn xuýt.

“Nói mau a, đến cùng thế nào?” Hồ Ngôn Chi vội la lên.

Lãnh Vô Sương giận dữ xấu hổ kéo ống tay áo Hồ Ngôn Chi, trong lòng không muốn nói ra, nhưng nghĩ tới nếu không nói ra, ngày sau nếu xuất hiện chuyện phiền phức khác càng không ổn, vì vậy cắn răng nói: “Ta... Ta đêm qua... bị tiểu Thiên liếm ra sữa, có thể... Nhưng ta là nam mà.”

Hồ Ngôn Chi đầu tiên là sửng sốt, sau khi phản ứng lại lập tức cười to lên, gục xuống bàn mắt đã đầy nước, thấy Lãnh Vô Sương trừng mình vội nín lại, nghiêm túc nói: “Chớ lo lắng, chỉ là ra sữa thôi, để tiểu Thiên giúp người hút sạch sẽ là được, nghĩ đến xà yêu có dâm tâm kia, vì tăng cường thú vị trên giường, đại khái là ăn dị quả có thể có sản nhũ, cho nên bên trong nọc rắn cũng mang theo chút được tính của dị quả.”

Trong lòng thầm nghĩ: Xem ra tiểu Thiên cũng đủ mạnh mẽ, thế mà có thể đem Sương Sương vắt ra sữa.

“Kia... Vậy ta làm sẽ không mang thai đi?”

Hồ Ngôn Chi tiếp tục nhin cười, trêu nói: “Sẽ không, người yên tâm, mang thai ta giúp người nuôi oa oa.” Bị Lãnh Vô Sương đập một phát lên đầu, không dám nhiều lời nữa.

13. Chương 13: Tân Ma Chủ

Màn đêm buông dài trên dãy ngân hà, cát sỏi bao phủ cung điện cao lớn đàng xa, tòa này nối tiếp tòa kia trầm ổn di động giữa khung cảnh bao la mênh mông bao trùm bởi sự yên tĩnh thê lương.

“Cung nghênh ma chủ!” Tiếng gào rung trời không ngừng phát ra từ trong cung điện Ma giới, nam tử mặc trường bào đen chen chúc trong đám người từng bước đi lên cầu thang bên trên.

Mặt mày hẩn nhứ lại, yêu lạnh nhìn lướt qua những ma nhân hắc bào đang quỳ phía dưới, lười biếng nói: “Ma tộc ta vốn không chịu bị ràng buộc, từ khi nào lại giữ lễ tiết như thế?”

Phía dưới yên lặng như tờ, khi nghe thấy lời này thì đều cười, có một nữ nhân dáng người xinh đẹp, môi đỏ da trắng, tóc đen như mực, lắc mông từ đám ma nhân đi ra, liếc mắt đưa tình với tân ma chủ, dịu dàng nói: “Ma chủ nghe nói từng là người tu đạo ở nhân giới, chúng ta đều biết tu đạo trong môn phái đều bị cưỡng chế với lễ tiết, cứng nhắc không thú vị, chúng ta là lo lắng ma chủ ngài trở về không quen, nếu như trách tội xuống, kia sao mới phải đây.”

Ma nhân khác cười lớn không đáp, Hàn Sở Nhượng suy nghĩ miễn cưỡng liếc mắt nhìn ma nữ kia, cười theo: “Tu chân ở nhân giới quá vô vị, lễ tiết nặng nề, sao bằng tự do tự tại trong Ma giới, lễ tiết vô dụng này còn dùng tới làm chi? Tuy là trước kia ta ở trong môn phái nhưng cũng không tuân theo thứ vô dụng kia.”

Dứt lời, hẩn nghĩ tới cái gì, đầu tiên là ngẩn ra, khóe miệng cong lên cười nhưng chớp lát ánh mắt lại tối

sầm đi.

Ma giới phía dưới chưa phát hiện sự lạ thường của tân ma chủ, vui mừng khôn xiết nói chút chuyện lý thú biết được ở tu chân nhân giới, nhưng vào lúc này, xa xa một ma nhân trung niên cao lớn đi tới, quanh tâm ma khí nặng nề, từng bước đi về hướng Hàn Sở Nhượng, chấp tay nói: “Ma chủ vừa trở về cứ an tâm lưu lại trong Ma giới, chớ nghĩ về Linh Vân phái nhỏ nhỏ kia nữa.”

Hàn Sở Nhượng mặt không gợn sóng, ngón tay thon dài gõ gõ tay ghế.

“Tất nhiên.”

Đợi nghi thức tiếp vị chức ma chủ kết thúc, Hàn Sở Nhượng được các ma nhân khác đón về trong cung điện của mình, trong phòng ngủ rộng rãi có đến bốn ma nữ kiều mị thướt tha đứng đợi, khuôn mặt đủ loại từ diễm dứa đến thanh tao, thấy Hàn Sở Nhượng trở về, ý cười dịu dàng tiến lên nghênh tiếp, cánh tay ngọc ngà vịn lấy cánh tay hắn, yêu kiều gọi lên hai tiếng ”Ma chủ”.

Hàn Sở Nhượng cũng không khước từ, quần áo bị cởi ra hơn nửa, trên cánh tay bờ ngực mềm mại thơm tho vĩnh cao cọ cọ, bốn ma nữ đang chờ kia lúc đem hắn kéo đến giường, Hàn Sở Nhượng lại từ tốn mở miệng.

“Bản tôn hôm nay không có tâm tình gì, đi ra ngoài trước đi.”

Có một ma nữ xinh đẹp không cam lòng, còn muốn tiếp tục quẩn lầy, Hàn Sở Nhượng lại như cười như không trừng nàng khiến bước chân nàng phải dừng lại, nuốt nước miếng cùng ba ma nữ khác lui xuống, sau khi đi xa, lập tức cong miệng oán giận nói: “Song tỷ tỷ, tỷ nói Ma tôn mới tới này sao không biết chuyện thú vị kia nha, có bốn người chúng ta còn nói không có tâm tình, không phải là lên không nổi đi?”

“Xuyt, lời này cũng người không thể nói bậy, nếu bị người khác nghe thấy sẽ xem người như món tráng miệng mà ăn đó.”

Nữ tử xinh đẹp kia nhớ tới ánh mắt kia của Hàn Sở Nhượng, trong lòng sợ hãi không dám tiếp tục lăm lăm, trái lại là ma nữ dung mạo yêu diễm phía trước lên tiếng nói: “Ta lần trước nghe thấy Huyền Tế ti cùng Mạnh Trường canh nói, tân ma chủ này của chúng ta là mang dòng máu hỗn tạp nửa người nửa ma.”

Ba người khác kinh hãi.

“Máu hỗn tạp??”

“Xuyt, nhỏ giọng chút, chớ để người khác nghe thấy.”

Ba người kia liên tục gật đầu, nghiêng tai tiếp tục nghe.

“Khoảng hai năm trước cho tới bây giờ, vị trí ma chủ Ma tộc ta đã bỏ trống nhiều năm, các người không thể nào không thể biết nguyên nhân đi?”

Ba người kia tiếp tục gật đầu.

Chủ nhân của Ma giới cùng với những giới khác bất đồng, cần chọn ma nhân có trên người ma ấn nghịch thiên, ma ấn này là hoa văn hồng lôi bên trong tích trữ nhiều ma lực, chỉ có điều trong quá khứ tân ma chủ đều không thể tìm thấy trong ma giới, ma chủ này phải tìm hơn 200 năm, bên trong ma giới không tìm thấy phải phải tể ti ra ngoài tìm, mãi đến khi dùng huyền thiên kính lúc này mới tìm được trong nhân giới.

“Ma chủ mỗi đời trên người có ma ấn nghịch thiên chỉ có duy nhất một người, thể chất người này tuy nửa người nửa ma nhưng thật sự không có cách nào, tuy ma nhân chúng ta sống không tập trung nhưng hẳn không thể không có đầu, bằng không có người tu đạo nào không có ý tốt tấn công, một hai lần còn có thể chống đỡ, đổi lại nhiều lần, Ma giới nếu như thật sự bị phá hủy, lúc đó mới thật sự nguy cấp.”

Ma nữ xinh đẹp nghe thấy, phải miệng mất hứng bói: “Kia cũng không cần phải tốt với hắn ta đi, làm gì có ai không muốn làm ma chủ chứ? Hắn ta cũng sẽ không chạy.”

Nàng lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Người không biết rồi, năm mươi năm trước, ma chủ này từng được tể ti mang về một lần, tể ti tìm cách muốn giữ hắn lại, kết quả không tới mấy ngày liền bị một người tu đạo mang đi mãi cho đến bây giờ.”

Ba người nghe đều im lặng không nói gì, thâm nghĩ sau này vẫn là phải cố gắng hầu hạ vị ma chủ mới tới này.

Linh Vân phái

Hàn Sở Nhược rời đi đã hơn một tháng, ngoại trừ Bạch Sơ đầu óc đơn giản thỉnh thoảng nhắc tới, Lãnh Vô Sương cùng Huyền Thiên lại như không quan tâm, tiếp tục tu luyện, nhiệm vụ nên làm thì làm.

Chỉ có điều Lãnh Vô Sương thỉnh thoảng sẽ tới Bích Hà phong, còn làm cái gì, Huyền Thiên cùng Bạch Sơ trước nay đều không biết rõ cũng không cần hỏi nhiều.

Ban đêm, Lãnh Vô Sương đọc phát, nhin hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ dùng truyền âm gọi Bạch Sơ.

Không lâu sau liền có một thiếu niên trắng nõn cao lớn đi vào phòng, hắn quay đầu nhìn thấy sư phụ mình y phục hé mở, thân thể mê người vụn vụn, trên má liền xuất hiện vết hồng khác thường.

Hắn trong lòng biết Lãnh Vô Sương đọc phát, nhớ lại mấy lần giao hoan trước đây, phía dưới liền nhin không được cứng lên, hai con mắt đen láy tròn trịa cũng nổi lên ánh sáng yếu ớt.

Lại nói Bạch Sợ tuy rằng không thông minh cùng tâm tư, nhưng rốt cuộc vẫn có thể làm vài chuyện thành công.

Giống như hấn vào một buổi sáng tươi đẹp nào đó, lén lút chạy vào phòng Lãnh Vô Sương, trong bóng tối đem truyền âm của Huyền Thiên cho Lãnh Vô Sương đổi lại thành của mình, dẫn đến Lãnh Vô Sương ban đêm độc phát khó nhin kêu người lại thành Bạch Sợ, thật sự là tên đã lẩn vào cung, không thể làm gì khác ngoài thuận theo dòng chảy mà làm.

Tuy rằng ngày thứ hai bị Huyền Thiên phát hiện, hai người trừng mắt đánh một trận, Bạch Sợ vốn yếu hơn chỉ có khả năng bị thương nặng hơn.

Lãnh Vô Sương thấy Bạch Sợ ngu người đứng đó, đáy lòng mắng câu không hiểu chuyện, nhưng bây giờ không còn cách nào, nhắm mắt nói: “Nhìn cái gì? Còn không mau lại đây.”

Bạch Sợ lo lắng nuốt nước miếng, phóng nhanh tới chỗ của y, khấn trương bò lên giường cởi y phục trên người Lãnh Vô Sương, đang làm được một nửa lại ngậy người ra tiếp, sau đó trực tiếp bò xuống người Lãnh Vô Sương chạy ra ngoài.

Lãnh Vô Sương: “...”

Cũng may Bạch Sợ đi không bao lâu đã vui vẻ nhảy nhót về lại.

“Sư phụ, cái này cho người.”

“???”

“Bà bà dưới núi nói, người giữ cái này, chúng ta coi như hai bên tình nguyện.”

Lãnh Vô Sương chịu đựng dục vọng cúi đầu nhìn, Bạch Sợ đang nắm trong tay một cái... Tạm thời xem như cái túi gấm đi, cái túi gấm được may xiêu vẹo không rõ hình dáng gì cả.

Nhìn vào cực xấu.

Bạch Sợ thấy Lãnh Vô Sương nhìn túi gấm của mình, hơi rút tay lại ngượng ngùng nói: “Đây là... Đồ nhĩ tự mình làm, làm lâu lắm, vốn muốn thêu sư phụ, nhưng mà sư phụ quá đẹp, con sợ thêu hỏng, liền tự thêu chính mình.”

Lãnh Vô Sương chăm chú nhìn nửa ngày, từ cái đồng lộn xộn kia mới nhìn rõ được đầu đuôi của nó ở đâu.

“Sư phụ không muốn sao?” Bạch Sợ đỏ đỏ miệng trong mắt lóe lên rưng rưng như muốn khóc.

Lãnh Vô Thương khẽ cắn răng, tiếp nhận túi gấm trong tay Bạch Sơ đặt ở đầu giường, cố gắng chống đỡ nói: “Ta cảm, người chớ nói nhảm nữa, vì sự sắp nhện không nổi.”

Bạch Sơ lúc này mới hài lòng bò lên giường tiếp tục lôi kéo đạo bào của y.

14. Chương 14: Quá Ấm Uớt Cùng Hình Thú Của Tiểu Độ Độ Ba Ba Ba

Đạo bào rườm rà xếp chồng lên nhau như cánh hoa, Bạch Sơ như chó con tru lên lột từng lớp áo xuống lộ ra thân thể trắng mịn mê người.

Bạch Sơ ở trên giường không nhiều lời, chủ yếu là cúi đầu làm, sau khi mấy lần làm xong, hắn cũng tự mình đi tìm chút long xuân đồ trốn trong phòng xem, vừa nhìn vừa tưởng tượng tới nhân vật trong đó là mình và sư phụ, thường xuyên mặt đỏ tới mang tai tiếp tục ảo tưởng nghiên cứu tới quên mình.

Chỉ có điều, những nghiên cứu này tới lúc mấu chốt đều sai sót.

Tư thế quên sạch không còn thứ gì, chỉ biết ôm Lãnh Vô Thương liếm láp, yêu thích không buông tay xoa làn da lộ ra của Lãnh Vô Thương, cự vật dưới hông cọ cọ bụng dưới của Lãnh Vô Thương, tạo ra màng nước dâm thủy trơn bóng.

Nhưng lần này có chút lâu, nhẩn nại của Lãnh Vô Thương cũng bị mài sạch, thấy Bạch Sơ còn quần quýt si mê liếm láp đầu vú, mắt thấy gần bị hút ra sữa, tuy rằng trên người bị kích thích run rẩy, khoái cảm liên tục, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy Bạch Sơ có ý muốn tiến vào, thật sự nhện không được, gân xanh trên trán như muốn nổ tung, hận đến nghiến răng, tự mình nằm quỳ trên giường, mặt đè lên trên gối, eo ép xuống, tạo thành tư thế hãm sâu vô cùng gợi cảm, hai mông trắng như tuyết vênh cao, tiểu huyết ắn hiện giữa hai bờ mông chảy nước, tuy rằng chưa nói lời nào nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Bạch Sơ nuốt nước miếng, tay sờ soạng trên mông Lãnh Vô Thương.

“Sư... Sư phụ, con mở rộng trước.”

Lãnh Vô Thương vẫn như cũ không nói lời nào, ngón tay trắng nõn thon dài như ngọc đâm vào phía sau của mình mấy lần, hai ngón tay đào bới khiến một dòng nước nhỏ từ giữa chảy xuống dính ướt mắt cá chân.

Ý tứ rất rõ ràng, ý là bảo hắn trực tiếp đâm vào đi.

Bạch Sơ nhìn thấy thế, cự vật dưới hông càng to hơn, giọt mồ hôi lướt từ trên trán xuống, cũng không quấy rầy nữa, hai tay trực tiếp nắm eo Lãnh Vô Thương, tính khí chặn động huyết mềm mại, từng chút một nhích vào, thấy thật sự không bị ngăn trở, lại thêm Bạch Sơ bị nơi ẩm ướt khô nóng lưu luyến tạo thành khoái cảm mà không thể nhẩn nại thêm, trước đâm vào mấy lần, va chạm tạo thành những bọt

trắng nhỏ, thân thể Lãnh Vô Sương cũng bị đụng đến vọt về trước, vòng eo lại bị Bạch Sơ nắm chặt kéo về, cả cây rút ra lại đột ngột thao vào, mà cái này là làm tới mấy chục lần, cổ Lãnh Vô Sương vì kêu lên mà đỏ ửng, xen lẫn âm thanh khàn khàn đầy dục vọng như lông chim đang trêu chọc phía sau của tiểu đồ đệ.

Tối hôm nay dục vọng của Lãnh Vô Sương so với bình thường lại mãnh liệt hơn một chút, cũng không biết có phải vì Huyền Thiên không ở, toàn bộ Linh Vân phái chỉ còn lại y và tiểu đồ đệ Bạch Sơ, khiến y sinh ra cảm giác cấm kỵ vụng trộm. Từng nơi mẫn cảm trên người như mẫn cảm hơn, đụng vào liền run, đầu vú ngạnh lớn như muốn phun sữa, tiểu huyết so với bình thường còn quẩn chặt hơn, vết tính khí Bạch Sơ suýt nữa bắn sớm, hên là kịp dừng lại, chỉ có điều cả người có gì không đúng, mặt đỏ ửng, thân thể run dữ dội.

Lãnh Vô Sương tất nhiên cũng phát hiện hần không đúng, nghiêng đầu sang chỗ khác, chịu đựng dục vọng khàn giọng hỏi: “Sao vậy?”

Bạch Sơ điên cuồng lắc đầu, mắt trợn to, sắc mặt đau đớn, tính khí cấm trong huyết Lãnh Vô Sương tuột ra, như vẫn trong trạng thái cương cứng.

“Sư phụ... Con rất khó chịu, cảm giác như muốn nổ tung.”

Lãnh Vô Sương sợ hãi, đưa tay lên sờ cổ tay hần thăm dò mạch đập, linh lực cảm nhận được mạch tượng cực kỳ lộn xộn kia, liền bỏ thêm chút linh lực thăm dò thân thể của hần, cảm giác linh khí trong người hần càng hỗn loạn hơn, mạnh mẽ đánh sâu vào kinh mạch cùng lục ngũ tạng.

Suy nghĩ một vòng, ánh mắt lóe lên một chút rồi biến mất, Lãnh Vô Sương nghẹn giọng hô lớn: “Không tốt, hôm nay trăng tròn!”

Vừa dứt lời, ngoài cửa sổ ánh trăng mập mờ chiếu vào trên đỉnh đầu Bạch Sơ, không lâu sau, mắt tiểu đồ nhi kia từ từ nhiễm hồng, cuối cùng đỏ như máu, trên người từng tầng ánh sáng trắng bao quanh, làm Lãnh Vô Sương không thể mở mắt, khóe mắt chảy ra nước mắt, hơi nước tiếp cận vật lớn màu trắng, toàn thân run rẩy, chống đỡ người trốn vào góc tường.

“Không... Không được, ngươi đừng tới đây, vì sư không chịu nổi.”

Đối diện là một con chó lớn màu trắng, hoặc nói, nó to như con ngựa trắng vậy, bộ dạng cũng không đáng sợ, nguyên hình của Bạch Sơ thoát nhìn còn chút đáng yêu, nhưng mà điểm đáng sợ là cái đầu nó lại quá lớn, cự vật dưới hông so với lúc hình người còn lớn hơn rất nhiều, đồ tợn phồng lớn, nhìn kỹ qua, còn có thể thấy xước măng rô (1).

Dù đang bị dục hỏa thiêu đốt, Lãnh Vô Sương cũng cảm thấy mình không thể chịu đựng được vật lớn này, hoảng loạn trốn về sau, sợ đến nỗi không kịp lau nước mắt, vô cùng đáng thương dính trên mặt.

Con chó kia dường như cảm nhận được Lãnh Vô Sương sợ hãi, đôi mắt buồn bã, oan ức đuổi lười cũng mang theo xước măng rô đầy ẩm ướt liếm trước ngực Lãnh Vô Sương, giống như lấy lòng mà nức nở hai tiếng.

“Ừm a... Không, không muốn liếm nơi đó.”

Nói không muốn nhưng thân thể Lãnh Vô Sương lại cảm nhận được sự ảo diệu của đầu lưỡi có xước măng rô, đầu vú trước ngực phồng lớn, lỗ nhỏ trên đầu vú lộ ra, đột nhiên phun ra dòng sữa tươi bắn lên trên bộ lông dài của Bạch Sơ.

Giống như cảm thấy đáng tiếc, con cẩu kia “Gru” một tiếng, quay đầu liếm sữa tươi của sư phụ rơi trên người mình, rồi cúi đầu vội vàng liếm những gì còn sót lại, Lãnh Vô Sương bị hấn làm cho động tình, trong mắt tình dục đầy mê loạn, đùi cong lớn, tách ra hai bên, hai tay tách hai mông ra, vội vàng thở gấp nói: “Đừng liếm, tiến vào, trước tiên đâm vào.”

Lời này như mệnh lệnh, Bạch Sơ cao hứng vẩy đuôi, móng vuốt cẩn thận rút lại, đề lên đầu vú Lãnh Vô Sương, cự vật dục tợn càng phồng lớn thêm mấy phần, lúc đang muốn đi vào, Lãnh Vô Sương đột nhiên thê thảm kêu lên.

“Không được, vẫn không được, súc sinh lông trắng này, vật này so lớn dữ như thế chứ, nhất định sẽ thao hỏng ta, người ra mau, nhanh lên.”

Bạch Sơ đau khổ gọi, con mắt đen đầy cầu xin, thân thể tiếp tục lấy lòng lãnh Vô Sương, cự vật kiên trì trực tiếp đâm vào trong huyết, vừa khớp kéo căng không còn một tia nhăn nheo.

Sư phụ đáng thương sợ hãi kêu lên, ghen ngào thê thảm.

“Súc sinh lông trắng chết tiệt này, nhanh đem vật kia rút ra.”

Bạch Sơ lại càng đâm sâu, tính khí mang theo xước măng rô dán vào bên trong, tìm kiếm hoa tâm của Lãnh Vô Sương, đột nhiên đánh mạnh, Lãnh Vô Sương liền sáng khoái thê thảm rên rỉ.

“A a a... Không cần đánh mạnh, thật khó chịu, sắp bị thao hư rồi.”

Lời nói nhỏ xiu, trong huyết Lãnh Vô Sương cảm vật nghịch thiên kia, dĩ nhiên cũng không nút, trái lại theo từng đợt đánh xuyên mà từ từ thích ứng, dâm thủy trong cơ thể phân bố ngày càng nhiều, bên trong cũng không còn căng chặt.

Dễ nhận thấy, Lãnh Vô Sương cũng từ từ thấy thích thú, y cảm thấy cơ thể trước nay chưa từng được lấp đầy như thế, tạo nên khát khao dâm dục.

Cả người y toàn mồ hôi, hai tay ôm cổ đầy lông trắng của cự thú, vật đồ tợn như máu lúc đâm vào thường kéo ra chất lỏng dâm dục màu trắng, trong miệng rên rỉ “Ừm a” không dứt, mồ hôi cùng dâm thủy dính ướt lông trắng như tuyết của Bạch Sơ.

Lãnh Vô Sương bị theo bắn lần này tới lần khác, Bạch Sơ mới bắn một lần, cảm giác xấu hổ cùng khoái cảm pha trộn, chút lý trí cuối cùng cũng bốc hơi biến mất.

Mình bây giờ ngày càng dâm loạn, cùng hình thú của tiểu độ đệ giao hoan lại cảm thấy sướng khoái... Nếu sau này cứ như vậy, vậy phải làm thế nào mới cho phải đây.

Không để ý suy nghĩ nhiều, Bạch Sơ gào lên một tiếng, lần thứ hai đem tính khí xen vào, đâm cho thân thể Lãnh Vô Sương không ngừng lắc lư, thảo phạt hết lần này tới lần khác.

=====

(1): Xước móng rô (xước móng rô) là hiện tượng có thể gặp ở mọi lứa tuổi, thường xuất hiện tại rìa móng tay, nhiều khi gây đau, rát, khó chịu và ảnh hưởng đến cuộc sống. Đó là tình trạng da ở quanh móng tay bị bong ra, rồi xước thành từng sợi.

15. Chương 15: Trấn Khuê Sơn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên bầu trời bao la rộng lớn, cung điện to lớn cứ thế trôi dạt.

Trong chủ điện ma giới, Mạnh Trường canh bạch y râu bạc cùng Tể tử ti hắc y râu đen đứng một bên giường của tân Ma tôn, thân thể hơi cong, đôi mắt nhìn Hàn Sở Nhượng đang trên giường, vẻ mặt đầy cung kính.

Mạnh Trường Canh nâng tay lên, trong lòng bàn tay tụ lại ánh sáng màu u lam (1), ông vuốt râu, cười híp mắt nói: “Tôn chủ, hãy để lão phu giúp ngài thăm dò linh căn linh mạch một chút.”

Hàn Sở Nhượng nằm trên giường nhỏ, từ từ ngồi dậy, thản nhiên nhíu mày.

“Mạnh trưởng lão tùy ý.”

Vừa dứt lời, ánh sáng nhu hòa trong lòng bàn tay Mạnh Trường canh lóe lên, u lam sáng lên một chút, lập tức hóa thành bảy, tám sợi ánh sáng nhỏ tiếp cận thân thể Hàn Sở Nhượng.

Hàn Sở Nhượng không chớp mắt, mắt nhìn sợi sáng kia chui vào thân thể mình, u lam khiến mặt hắn hiện lên từng lớp màu sắc thần bí mông lung, dưới ngũ quan rõ nét chỉ còn lại bóng tối dày đặc.

Không lâu sau, từ trong u lam kia hiện lên chút trắng, từ thân thể Hàn Sở Nhượng truyền đến trong lòng bàn tay Mạnh Trường canh.

Chỉ thấy ông lão đầu tóc bạc phơ nhắm hai mắt, thỉnh thoảng gật đầu, lông mày nhăn lại rồi giãn ra, đợi sau khi kiểm tra xong, ông thu tay lại vào trong tay áo rộng lớn, ha ha cười nói: “Tôn chủ tuy thân thể nửa người nửa ma, nhưng linh căn cùng linh mạch của ngài lại không tệ, tu hành cũng không tồi, có thể nhìn ra sư phụ trước kia của tôn chủ là người có chút trình độ.”

Nét cười bên khóe môi của hắn cứng đờ, tay nắm thật chặt trong tay áo, lông mày của Tể tử ti cũng nhíu lại, không chờ gã nói chuyện, Mạnh Trường canh lại nói: “Bất quá thân thể của tôn chủ hình như có chút kỳ quái... Linh lực lão phu tiến vào, lúc sắp dò tới hồn phách của ngài, sáu hồn khác đều để lão phu tiến vào, nhưng hồn còn lại lại cực kỳ bài xích... Cũng không biết là...”

Còn chưa nói xong, Tả tế ti bên trái đột nhiên cắt đứt ông, lãnh đạm nói: “Mạnh lão, sắc trời đã tối, người cũng nên về rồi.”

Mạnh Trường canh nghe vậy ngơ người, xoay đầu thắc mắc liếc nhìn Huyền Tế ti, run lên chốc lát, rốt cuộc bình tĩnh, quay đầu cười híp mắt nói với Hàn Sở Nhượng: “Ma chủ chớ lo lắng, có lẽ lão phu nghĩ sai rồi nói cũng không chừng, ta xem sắc trời cũng không còn sớm, lão phu lui ra, để ngài nghỉ ngơi.”

Hàn Sở Nhượng gật đầu cho phép, Mạnh Trường canh cung kính khom người lui khỏi phòng, chỉ còn lại Tả Tế ti cùng Hàn Sở Nhượng lưu lại, tế ti hắc y vẻ mặt nghiêm nghị.

“Thuộc hạ nghe nói, ma chủ mấy ngày nay không có sủng hạnh mấy vị Ma cơ đưa tới, vì sao? Không hợp ý?”

“Cũng không phải, không có tâm tình thôi, sau này cũng không cần đưa tới, phá rối người yên tĩnh.”

Tả Tế ti ngẩn người, ánh mắt nhìn Hàn Sở Nhượng không như bình thường.

Phá rối người yên tĩnh?

Ma chủ này chẳng lẽ ở phương diện kia không được? Bốn Ma cơ kia đều áp sát, còn bảo không có tâm tình? Hay là nói... Ma chủ hẳn vốn không thích nữ sắc?

Tả Tế ti suy tính lần sau sẽ đổi tới bốn nam nhân có dung mạo xinh đẹp có thể làm cho ma chủ có tính trí đi, ánh mắt chậm chạp không chịu dời đi làm trong lòng Hàn Sở Nhượng cảm thấy khó chịu.

“Còn có chuyện gì muốn nói?” Hàn Sở Nhượng lạnh giọng hạ lệnh đuổi khách.

Tả Tế ti cũng không biết nói thế nào, đành chấp tay lại nói: “Còn có một chuyện, phía tây nhân giới có thay đổi khác thường, mấy vị trưởng lão dò ra nơi đó hình như có yêu thú chuyển tỉnh, chủng loại không rõ, ma chủ mới nhận chức có thể dựa vào đó mà tạo dựng uy nghiêm, điều khiển Ma giới.”

Muốn ngồi vào ghế Ma chủ, phải có ma ấn nghịch thiên làm bằng chứng, nhưng chỉ có ma ấn mà không có năng lực cũng sẽ gây lòng người lục đục, cho nên các đời ma chủ đều có quy luật bất thành văn — tìm một yêu thú tiêu diệt, đem đầu về ma cung, tiếp kiến mọi người.

Hàn Sở Nhượng không lưỡng lự lập tức đồng ý.

“Được, khi nào xuất phát? Ta cũng chuẩn bị một chút.”

“Ngày mai là được rồi, đến lúc đó có Mạnh trưởng lão đồng hành cùng người, nhớ mang theo ma khí đề ngừa rủi ro.”

“Biết rồi.”

Linh Vân phái.

Từ khi Huyền Thiên xuống núi làm nhiệm vụ đã là gần nửa tháng. Trong nửa tháng này, tin tức của Huyền Thiên hoàn toàn không có, một chút tin cũng không truyền về.

Trên mặt Lãnh Vô Sương không hiện ý tứ lo lắng, nhưng trong lòng lại cảm thấy chuyện tình không đúng lắm.

Trước khi nhận nhiệm vụ, bách tính nơi đó chỉ nói ở đó có một đầu ngư yêu tướng mạo cổ quái, thích cắn người, nhưng dù sao cũng là một con trâu thành tinh, dựa theo tu vi của Huyền Thiên, chưa tới mười ngày sẽ trở về, sao lần này lại lâu như thế mà cũng không có tin tức về.

Thử dùng bướm đốm truyền tin liên hệ với Huyền Thiên, vẫn không thu hoạch được gì, Lãnh Vô Sương nóng lòng, vội vàng đi Bích Hà phong nhờ bằng hữu giúp mình trông coi Linh Vân phái, mình thì mang theo Bạch Sơ dùng ngựa kiểm bay tới Khuê Sơn trấn, chưa tới nửa ngày đã tới nơi.

Phía dưới là một thôn trấn nhỏ, chung quanh sơn mạch kéo dài, nếu người thường muốn ra vào nhất định sẽ phí chút thời gian cùng công phu, cũng may Lãnh Vô Sương cùng Bạch Sơ có ngựa kiểm, không cần nhiều phiền phức như thế.

Thôn dân phía dưới thấy trên đỉnh đầu có mây trắng bay tới, vội vàng ngửa đầu quan sát, lại nhìn thấy trên đó có hai đạo trưởng mặc bạch y, trong lòng vui mừng, thậm chí còn quỳ trên mặt đất cúi đầu cúng bái, trong miệng la lên: “Tiên nhân! Xuống đây cứu chúng ta đi! Trong thôn chúng ta có ngư yêu gây chuyện! Hại chúng ta thật thảm!”

“Đúng đây đúng đây! Ăn xong mấy người, còn có mấy vị đạo trưởng cũng bị sát hại rồi!”

Lãnh Vô Sương đột nhiên sợ hãi, kiếm dưới chân cũng run lên, gần như muốn rút thẳng xuống, cũng may Bạch Sơ bên cạnh đỡ lấy, hai người mới an ổn rơi xuống đất.

“Tiên nhân! Các người tới cứu chúng ta sao? Xin hai vị giúp đỡ tiêu diệt ngư yêu kia, thôn dân Khuê Sơn trấn sẽ trăm đời đèn nhang cung phụng.”

Lúc này, trong đám người có một lão nhân khập khiễng chống gậy đi ra, nước mắt đầy mặt.

“Lão là trưởng trấn Khuê Sơn, con trai bị ngư yêu kia ăn mũi, mất máu quá nhiều mà chết, trong thôn cũng có nhiều người bị ăn mũi, không một ai sống sót. Trời đất chứng giám, thôn dân của Khuê Sơn trấn đều là người thuần lương chất phác, chẳng biết vì sao chọc tới ngư yêu kia, tiên nhân xin ngài làm chủ cho chúng ta!”

Thôn dân nghe vậy đều rơi nước mắt, lại cảm thấy tiên nhân kia vẫn bộ dáng lạnh lùng, khóc càng thêm thảm, quỳ trên mặt đất đau khổ giữ lại.

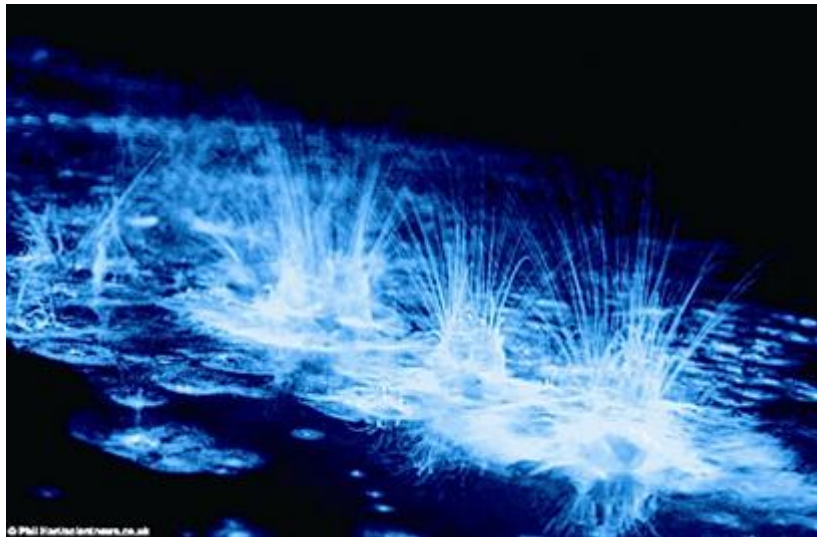
Miễn cưỡng duy trì âm thanh khàn khàn nơi cổ họng không phát ra trước mặt thôn dân, tiếng phát ra đầy lạnh lùng.

“Ta chỉ hỏi các người một câu, đạo nhân chết ở đây có ai tên là Huyền Thiên không?”

Thôn dân quỳ trên mặt đất trở mắt nhìn nhau.

=====

(1): Màu này này

16. Chương 16: Đại Sư Huỳnh Bị Thương

“Tiên trưởng, đạo trưởng Huyền Thiên ngài nói ở trong phòng này, chỉ là... Hắn bị yêu quái kia đánh trọng thương, tuy rằng được chăm sóc tốt nhưng không chuyển biến tốt mấy, ngài cũng nhìn thấy, chúng ta ở thâm sơn cùng cốc, thật sự... Thật sự không có khả năng gì, hắn hôm qua vẫn tỉnh táo, hôm nay lại không ngừng chảy máu, đoán rằng... Sống...” Thôn dân kia còn chưa nói xong, đã bị Lãnh Vô Sương lạnh lùng nhìn qua, mấy chữ cuối cùng chỉ có thể nghẹn ở cổ họng.

Lãnh Vô Sương đẩy cửa ra.

Trong căn phòng nhỏ hẹp đơn sơ chỉ có một cái giường, một bàn một ghế.

Ánh sáng mờ昧, Lãnh Vô Sương nheo mắt lại mới nhìn thấy rõ người đang nằm trên giường.

Mặt trên người là bạch y của Linh Vân phái, chỉ là bây giờ, bạch y đã nhiễm đầy máu đỏ đến đen sẫm, vạt áo cùng trước ngực đều dính đầy bùn đất, tóc thả tán loạn trước ngực, đôi mắt khép chặt, lông mi dài rũ xuống như bóng ma.

Không hề có sức sống.

Không nghĩ ngợi gì nữa, Lãnh Vô Sương đưa tay để trước ngực Huyền Thiên, ngưng tụ linh lực trong cơ thể từ lòng bàn tay truyền vào thân thể Huyền Thiên, mắt thấy tia sáng kia dần dần biến mất trong thân thể Huyền Thiên, lông mi của hắn khẽ run, đôi mắt từ từ mở ra, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy là gương mặt của Lãnh Vô Sương.

“Sư... Khụ, sư phụ, đồ nhi vô dụng.”

Lãnh Vô Sương chịu đựng vị rất trong mắt, lạnh lùng nói: “Đừng nói chuyện, người bị thương quá nặng, trước để vi sư chữa cho người.”

“Khụ khụ... Sư phụ có thể nghe đồ nhi nói mấy câu trước được không?”

“Không cho phép nói.”

Huyền Thiên khó khăn cong môi nở nụ cười, tìm kiếm nắm chặt bàn tay Lãnh Vô Sương đặt trước ngực mình, ánh mắt dừng lại trên người tiểu sư đệ đang đứng nghiêm ở một bên.

Bạch Sơ giật giật môi, trong mắt đấu tranh, cuối cùng không nói chữ nào, ra hiệu cho những người còn lại trong phòng ra ngoài trước, bản thân cũng đi ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng càng thêm tối tăm, chỉ còn lại ánh sáng nhàn nhạt trong lòng bàn tay Lãnh Vô Sương đang truyền linh lực.

Càng tôn lên nét thần tiên của y.

Huyền Thiên chăm chú nhìn, nháy mắt cũng không muốn, tay khác tìm kiếm xoa lên hai gò má của Lãnh Vô Sương.

“Sư phụ từng nói, người tu tiên ngoài rèn luyện tu vi, còn phải làm người quân tử, khống chế dục vọng của bản thân, phổ độ chính, người nói quân tử phải đoan chính, người tu tiên có bùa chú kiếm thuật làm mệnh, cũng không thể đánh mất, ta là đại sư huynh của Linh Vân phái, càng phải lấy mình làm gương.”

Ánh mắt di chuyển, bình tĩnh nhìn vào trên người y, tình yêu như dòng suối chảy róc rách không cố định.

“Năm ta mười ba tuổi bị bắt làm tù binh, là sư phụ dưới mưa tên cứu ta, đem ta mang về Linh Vân phái, dạy ta tu hành, dạy ta khắc chế.”

“Quân tử khắc kỷ (1), đức hạnh đoan chính. Sư phụ dạy ta phép thuật kiếm pháp, cũng dạy ta đức hạnh cùng yêu thương, có một số việc ta lại không có khả năng tự kiềm chế, ta có thể chịu đựng tu hành khổ hạnh trăm năm, cũng có thể chịu được đau đớn do yêu quá làm trọng thương, mà ta... Lại chịu không được sư phụ lạnh nhạt cùng tránh né mình.” Máu mắt dần tối đi, tay run dữ dội hơn, vuốt ve đuôi lông mày cùng khóe mắt, cuối cùng dừng trên môi y, nhẹ nhàng xoa.

Hắn đã thưởng thức được nơi này, vừa ngọt vừa mềm mại, giống như mật ngọt, lúc động tình sẽ thở dốc tràn ra tiếng rên rỉ dụ người phạm tội.

“Sư phụ... Người cũng biết, lòng ta chỉ có người, cho tới nay vẫn thế, trước kia người không chấp nhận, ta cũng nguyện ý chờ đợi, chờ ngày sư phụ cam tâm tình nguyện tiếp nhận, nhưng hôm nay...”

Còn chưa nói xong, hắn đột nhiên phun ra một dòng máu đỏ tươi, Lãnh Vô Sương ngơ ngác nhìn, trên mặt vẫn là không buồn không vui, nhưng tay run dữ dội được Huyền Thiên nắm chặt, phía trên còn dính máu đầy đáng sợ.

“Ô... Xin lỗi, ta không cố ý, làm dơ tay sư phụ.”

Từng câu từng chữ hắn nói ra cực kỳ khó khăn, khóe miệng tràn máu, Lãnh Vô Sương dường như mới phản ứng lại, tay hốt hoảng lau vết máu trên khóe miệng hắn, trên mặt đầy hoảng sợ, đỡ vai Huyền Thiên nói: “Người chịu đựng, đừng nhắm mắt, vì sư có thể cứu người.”

Huyền Thiên đã nói không thành lời, tay vẫn nắm chặt Lãnh Vô Sương, đôi mắt đầy ôn nhu dần mất đi sắc thái, mãi đến khi... Mi mắt rốt cuộc không chịu nổi một môi, từ từ khép lại, không còn chút ánh sáng nào.

Tim giống như bị ai tàn nhẫn dùng dao đâm một lỗ to, máu tươi đầm đìa trào ra, độ ấm cũng dần mất đi.

Vừa đau vừa lạnh, mạnh mẽ thấu xương.

Y cố gắng không cho nước mắt rơi xuống, tiếp tục truyền linh lực vào trong thân thể Huyền Thiên.

Căn phòng nhỏ bị ánh sáng nhu hòa lấp đầy, mãi đến khi ánh chiều tà le lói, rồi đến ánh trăng treo lên cao.

Linh lực bị chuyển đi hầu như không còn gì, khuôn mặt vốn trắng như bạch ngọc của y càng thêm tái nhợt, trên trán đầy mồ hôi, tay để trước ngực Huyền Thiên run rẩy, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm Huyền Thiên.

Sao đây, y phải làm sao đây? Còn tiếp tục như vậy, linh lực cùng tu vi của y cũng sẽ tiêu hết, mà tiểu Thiên vẫn không tỉnh lại được.

Y như bình tĩnh nhớ tới cái gì, từ trong tay áo lấy ra túi đựng đồ, đem vật bên trong lấy ra.

Nhưng... Vô dụng, cho dù là pháp bảo hay bùa chú đều vô dụng, không có vật gì có thể khiến Huyền Thiên tỉnh lại.

Trong mắt đầy đau đớn cùng mệt mỏi, Lãnh Vô Sương ôm chặt lấy Huyền Thiên, lấy tu vi của bản thân là phép kéo dài sinh mệnh, sau đó cẩn thận đặt hắc nằm an ổn trên giường, bản thân lại vội chạy ra ngoài.

Bên ngoài vẫn còn nhiều người trông coi, tiểu đồ đệ Bạch Sơ đang lo lắng đi tới đi lui, nhìn thấy Lãnh Vô Sương đi ra lập tức tiến lên nghênh đón.

“Coi chừng đại sư huynh của người, vì sư đi một lát sẽ trở về.” Dặn dò Bạch Sơ xong, Lãnh Vô Sương lấy ra ngự kiếm, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Bên cạnh Khuê Sơn trấn có một nơi là Trung Khúc trấn.

Nghe đồn bên trong có phường thuốc, bán đa số đều là linh dược ngàn vàng khó mua, vạn vàng khó cầu.

Linh dược là thật, ‘Cải tử hoàn sinh’ xem ra cũng có, nhưng nơi này có chút khác biệt, chỉ là... Giao dịch, phải giao cho chủ nhân phường thuốc một ít ‘Vật quý giá’.

Ánh nến tối tăm, bên trong cửa hàng đơn sơ có một lão nhân cong lưng, giọng nói vừa già nua vừa âm trầm.

“Khách nhân à, ta cũng không phải không muốn bán cho ngài, chỉ là toàn thân ngài thứ quý giá nhất cũng là hồn phách của ngài, ngài luyện tâm tới kiên định, luyện hóa ra hồn phách thượng phẩm, chỉ là... Chính ngài cũng rõ, vốn thiếu đi một phần hồn phách, mặc dù đạo trưởng cũng luyện ra được một hồn phách giả, nhưng tính ra cũng không phải hồn phách thật, nếu đưa lão già này một hồn phách nữa, đạo trưởng ngài chết ở chỗ của ta, vậy phường thuốc nho nhỏ này cũng không cần buôn bán nữa.”

Lãnh Vô Sương cúi đầu cầu xin nói: “Van... Xin chủ tiệm, đồ nhi ta sắp chết, nếu như không cứu hắc sẽ hồn phi phách tán, ta bỏ đi một phần hồn cũng không quan trọng bằng, chỉ cần ngài đem thuốc trước bán cho ta, ta đi cứu đồ nhi trước, lúc trở về chắc chắn sẽ đưa hồn phách cho ngài.”

Lão đầu cong lưng vượt mấy cọng râu bạc thưa thớt, trong lòng mừng thầm, trên mặt cũng không hiện ra.

Tu đạo cũng có lúc thế này, không phải đều cho mình là cao nhân tài trí hơn người, so với tu ma bọn họ đều khinh thường sao? Bây giờ còn khép nép cầu xin lão?

Lão xách cây đèn, dưới ánh nến u ám híp mắt quan sát hồi lâu, thường thức người tu đạo đang khẩn cầu, lâu đến nỗi Lãnh Vô Sương nghĩ mình cuối cùng có một tia cơ hội, trong con ngươi lóe lên tia sáng chờ mong.

Thường thức xong rồi, ma tu lưng còng giả bộ thở dài, xua tay nói: “Khách nhân vẫn nên đi đi, chúng ta không muốn có người chết làm vỡ bằng hiệu nhà mình.”

Câu này, như khoan đến tận xương tủy, cũng làm cho tia hy vọng cuối cùng trong mắt y bị dập tắt.

Tay đang nắm chặt của Lãnh Vô Sương vô lực buông ra, con ngươi từ từ hiện ra vẻ lạnh lùng, bình tĩnh liếc nhìn chủ nhân phòng thuốc khiến lão nhân lưng còng kia nổi lên một tầng da gà, lúc này mới ngơ người bước đi.

=====

(1): kiểm chế mọi ham muốn, gò mình theo một khuôn đạo đức khổ hạnh

17. Chương 17: Đột Nhiên Bị Nhị Đồ Đệ Xuất Hiện Kéo Vào Trong Hẻm Ba Ba Ba

Cả người xụi lơ không còn sức, từng bước đi nặng nề như muốn gục ngã, đầu choáng váng như muốn ngã xuống, giống như chỉ còn

Ngõ hẻm tối đen không thấy được gì, Lãnh Vô Sương đưa tay lên chóp mũi, ngửi sâu một cái, một luồng mùi máu tươi còn chưa p

Đây là máu của Huyền Thiên.

Đại đồ đệ đi theo gọi sư phụ, nỗ lực hoàn thành tất cả nhiệm vụ.

Đại đồ đệ luôn miệng nói tâm có y, sẽ ôm y dịu dàng an ủi.

Cái người đã sống nương tựa lẫn nhau với y qua hơn một trăm mùa xuân hạ thu đông... Tiểu Thiên.

Nắm chặt tay, Lãnh Vô Sương tiếp tục ngơ ngác đi về trước, thật sự quá khổ sở, y không biết mình có nên về không đây, về thì đâu

Trong đầu mê man đau đớn, trong lòng lại lạnh lẽo thấu xương, tất cả cảm giác như biến mất, đã sớm không còn sức quan sát mọi chuyện chung quanh.

Phía sau có một cái bóng cứ rình rập đi theo sau, mãi đến khi... Lãnh Vô Sương quẹo vào một ngõ hẻm yên tĩnh không bóng người

Một bóng đen từ sau bay tới, Lãnh Vô Sương đột nhiên bị người che lấy hai mắt, y chưa kịp phản ứng lại đã bị người đặt trên tường cuối hẻm, sau gáy, sống lưng cùng hông áp sát vào mặt tường sần sùi, đạo bào trên người bị kéo xuống, lộ ra làn da mềm mại ồ ồ bên tai, phun làn hơi nóng lên cổ y làm nổi cả da gà.

Lãnh Vô Sương hoảng hốt, lắc mạnh thân thể muốn giãy dụa khỏi sự đè ép lên người mình, nào ngờ linh lực trong người phút chốc

Tức giận nhanh chóng xông lên não, sắc mặt Lãnh Vô Sương đỏ bừng, hung ác mắng: “Bọn đạo chính vô liêm sỉ! Dám làm chuyện đánh lén này! Mau thả ta ra!”

Bên tai vang lên tiếng cười nhạo, áo lót cuối cùng trên người cũng bị kéo xuống hông, gió đêm lạnh lẽo thổi tới trước ngực - hiển đầu vú y run rẩy dựng đứng, Lãnh Vô Sương thẹn thùng lắc lắc cánh tay che ngực lại.

“Đạo trưởng không phải nữ nhân, cần gì phải che ngực.”

Nói xong, người kia vươn tay dùng sức kéo tay y đặt lên đỉnh đầu, tay khác đặt vào trước ngực Lãnh Vô Sương, trong bóng tối

“Thật không nghĩ tới, núm vú của người lại trở nên lớn hơn, chẳng lẽ còn muốn phun ra sữa?”

Bên tai truyền tới âm thanh trầm thấp cổ quái, như là cố ý kìm lại, ngôn ngữ hạ lưu, lại mang theo vài phần cà lơ phất phơ.

Chút cà lơ phất phơ này khiến Lãnh Vô Sương cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng y chưa kịp suy nghĩ, quần dưới cũng bị kéo xuống lộ ra cái đùi lớn trong không khí đang run rẩy.

Tay của người nọ cũng tùy ý nhào nặn đầu vú của y, không lâu sau liền mò tới lỗ nhỏ trên đầu vú, bàn tay xoa nắn bộ ngực, bóp d

“A... Đừng, đừng xoa nhẹ, đồ hạ lưu, mau rút ngay cho ta!”

Bên tai tê rần, trên vành tai còn bị người kia cắn mạnh một cái, giọng nói âm trầm đáng sợ như phi kiếm đâm thẳng vào tim y, đã

“Ta hạ lưu? Còn không biết ai hạ lưu, núm vú bị người khác chơi rất lâu đi? Dâm dăng đến nỗi phun ra sữa.”
Dứt lời, hần khom người cúi đầu tập trung vào đầu vú xinh đẹp bị đùa giỡn, hơi thở ấm áp phun lên trước ngực Lãnh Vô Sương, k ánh sáng chợt lóe, người kia còn chưa kịp phản ứng lại, khóe môi đã bị dòng sữa màu trắng ngà phun lên, dính nhơm nhớp muốn

“Đạo trưởng cũng lợi hại thật, còn không biết bị ai đùa giỡn, thân thể rõ ràng là của nam nhân, mà lại phun ra sữa nữ nhân mới có thể.”

Lãnh Vô Sương nghĩ tới gì đó, hai mắt đột nhiên đỏ lên chảy ra chất lỏng ẩm ướt thấm ướt miếng vải che mắt, y cũng giãy dụa từ dưới đất.
“Van cầu người, đồ nhi của ta không còn sống lâu nữa, trước để ta trở về liếc mắt nhìn hắn có được không?”

Người nọ cổ quái cười.

“Không được, ta không muốn người toại nguyện.”

Sau đó, như nghĩ tới cái gì, dừng một chút, lại nói: “Nếu ta cứu đồ nhi người, người đáp lại thế nào?”

Lãnh Vô Sương ngăn ra, trầm mặc một hồi, lẩm bẩm nói: “Nếu như người cứu đồ nhi ta, lấy mạng ta cũng có thể.”

Người kia dừng một chút, đột nhiên cười lạnh, tiếng cười kia làm người khác cực kỳ sợ hãi, âm trầm, lại xen vào đó tức giận cùng

Hắn lật người Lãnh Vô Sương lại, đem mặt y để vào tường, tư thế mông nâng cao, bàn tay vừa nặng vừa tàn nhẫn ‘Bóp bóp-bóp’ vỗ lên đùi Lãnh Vô Sương, vùng thịt trắng nõn kia đỏ lên, đánh đến khi Lãnh Vô Sương chịu không nổi rên rỉ, lắc lắc mông

“Chắc, đạo trưởng thật hư hỏng, chỉ đánh mông người mấy cái, dâm huyết này lại chảy nước?
Nhìn ta bị người làm gì này, trên tay bị đánh nhiều như thế, đạo trưởng muốn ném thử không?”

Dứt lời, không thèm quan tâm, trực tiếp đem ngón tay cắm vào miệng Lãnh Vô Sương quấy rối, ngón tay lồi kéo cái lưỡi mềm-mại trong miệng, khuấy đảo vang lên tiếng nước ‘Tí tách’, dẫn theo đó là tiếng ghen ngào vì bị khơi dậy tình dục của Lãnh Vô Sương.

“Ồ... Cầu người, buông ta ra.”

Người kia nở nụ cười trầm thấp pha thêm chút ý tứ chế giễu, âm thanh lại vô cùng nhỏ, yếu ớt không nghe được nhưng đang tự

“Nhưng ta không muốn... Rõ ràng rất ghét người...”

Ngay sau đó giọng nói thay đổi, trên tức nói: “Nói vậy, đạo trưởng hình như không muốn ta thả ra thì phải.”

Hắn đem ngón tay ướt nhẹp trong miệng Lãnh Vô Sương rút ra, thuận tay bóp đầu vú một cái, đầu vú bị chà đạp thảm thương chột tim kiếm tiểu huyết đang không ngừng co rút, đầu tiên là từ từ xâm nhập, cảm nhận bên trong còn chưa mở rộng của Lãnh Vô Sương, người kia thở gấp, nghe Lãnh Vô Sương không chịu được kêu lên, dục hỏa trong lòng cùng lửa giận cháy càng lớn, tàn
“Thật sự dâm dăng mà, cuống cuồng làm gì? Ta cuối cùng cũng khiến người vừa lòng mà thôi.”

Nói xong, hắn vội vàng mở rộng trong huyết, mãi đến khi tiểu huyết mở rộng có thể để cho dương vật tiến vào, lúc này mới cúi đầu

Nào ngờ, Lãnh Vô Sương lúc này lại bắt đầu giãy dụa, lực đạo lớn, thậm chí còn làm đứt dây thừng đang buộc hai tay, người kia muốn nổ tung

18. Chương 18: Đột Nhiên Bị Nhị Đồ Đệ Xuất Hiện Kéo Vào Trong Hẻm Ba Ba (hạ)

Trong ngõ hẻm tĩnh mịch, từng tiếng thở dốc không dứt bên tai, xen vào đó là tiếng khóc không biết là đau đớn hay vui sướng.

Ánh trăng chiếu rọi xuống cảnh tượng dâm mỹ nơi sâu nhất trong ngõ hẻm kia.

Đạo bào màu trắng tượng trưng cho sự đoan trang thánh thiện lúc này bị dính bùn đất bẩn thỉu rơi xuống mặt đất, bị vo lại thành

Bên trên đạo bào tán loạn là thân thể nam nhân trần truồng tứ chi bị ép nằm quỳ sấp trên mặt đất, lộ ra giữa bờ hông sán-gloáng là tính khí thô to, dữ tợn.

Tính khí này giống như chủ nhân của nó, bộ dạng đều tức giận, không hề chú ý người dưới thân khóc đến nghẹt thở, bàn tay siết c

“Khóc cái gì? Đạo trưởng ngài tát ta một cái ta còn không khóc, ngài lại khóc trước à? Hử? Ta thao khiến người khó chịu sao?”

Nói xong, hắn càng thêm dùng sức đâm vào, lực lớn như muốn đâm nát Lãnh Vô Sương.

Lãnh Vô Sương không nghe được lời nói đầy hạ lưu của người kia, nước mắt dính đầy mặt, trong giọng nói còn nghe thấy tiếng g

Thấy Lãnh Vô Sương kìm nén không khóc, người phía sau lại không hài lòng, siết chặt eo Lãnh Vô Sương tay mò tới ngực y, tìm đ

Hắn nhíu mày cong môi, vẻ mặt độc ác.

“Đạo trưởng không phải đang thoải mái sao? Khóc nhiều như vậy là muốn ta thương người sao?”

Cúi người đem núm vú của Lãnh Vô Sương vào trong miệng hút cắn, chút ít sữa tươi tràn ra liên tục bị hút vào miệng hắn.

“Sữa của đạo trưởng ngọt thật, so với hai miệng nhỏ kia còn ngọt hơn, có muốn ném thử chẳng?”

Lãnh Vô Sương từ lâu đã không còn ý thức, chỉ nghe người này dùng từ ngữ cợt nhả mình nhưng không thể phản bác, y từ nhỏ đã

Người kia thấy Lãnh Vô Sương không đáp lại mình, hừ lạnh không tiếp tục dò hỏi, trực tiếp hút sữa, lấy tay cố định đầu đang vặn Lãnh Vô Sương tiếp tục động tác đâm vào.

Huyệt bị kéo căng, nơi đâm đâm sâu trong cơ thể cũng được chăm sóc, mỗi lần chống đối đều khiến y sinh ra khoái cảm, Lãnh Vô Sương đã không biết là đau đớn hay vui sướng cái nào nhiều hơn, trong lòng vô cùng chống đối nhưng thân thể lại thuận theo, dần dần, thần trí của y cũng trở nên mê loạn trầm luân, lắc đầu không ngừng, chỉ biết đóng đưa thân thể theo tần suất va chạm uống mặt đất cùng trên vách tường đều là màu trắng bầm thối.

Cuối cùng, người kia cắn chặt bả vai Lãnh Vô Sương gầm nhẹ một tiếng, dương vật thô dài đều ưỡn hết về trước, rốt cuộc bắn ra.

“Ồ... Thật thoải mái, đạo trưởng... Nguyên dương này ta tích lũy đã lâu, ngươi phải cố gắng kẹp lại, chảy ra rất lãng phí.”

Hắn kéo ra đồng vải vóc bị vo thành một cục, sau đó nở nụ cười tàn ác, đem miếng vải kia nhét vào trong huyệt Lãnh Vô Sương, d

Lãnh Vô Sương khôi phục lý trí lại một tí, quay đầu né tránh, giọng thô ráp nói: “Đồ nhi ta...”

Động tác hôn ngừng lại, Lãnh Vô Sương cảm giác cánh tay ôm bên hông mình nắm chặt lại như muốn cắt đứt eo y.

Hắn cắn răng, gằn từng chữ: “Ngươi yên tâm, không cần ngươi nói ta cũng sẽ cứu hắn.”

Nói xong chính hắn cũng sững sờ, Lãnh Vô Sương cũng thế, giọng nói cùng hành vi của người này thật sự quá quen thuộc.

Ánh sáng trong đầu lóe lên, Lãnh Vô Sương khuôn mặt càng thêm khó coi, ngón tay bóp cánh tay Hàn Sở Nhượng như muốn khảm vào thịt, Hàn Sở Nhượng như cảm thấy không đau, trong miệng im lặng đọc chú ngữ, triệu phi kiếm tới Hàn Sở Nhượng mặt lạnh im lặng không nói một lời.

Hắn vốn tới phòng thuốc của Ma giới lấy đồ, lúc đi tới cửa đúng lúc thấy Lãnh Vô Sương bên trong, không tin cùng tò mò xen lẫn lẫn nhau, liền ẩn thân trốn bên ngoài nghe lén nửa ngày, đợi Lãnh Vô Sương đi sau đó không chút nghĩ ngợi, đi tới chỗ chủ nhân phòng thuốc cưỡng ép lấy thứ Lãnh Vô Sương muốn, sau đó không kiềm được đi kiểm y, cả đường như một cái đuôi đi theo.

Trên đường hắn vừa nghĩ tới đối thoại của Lãnh Vô Sương cùng chủ nhân phòng thuốc, vừa lúc đó, tầm mắt nhìn chặt bóng lưng

Bóng dáng Lãnh Vô Sương thon dài, eo thon gầy, cho dù mặc đạo bào lớn nhưng vẫn không thể che hết được cái mông vênh- hcao, phác họa ra độ cong đậm hoa mỹ.

Chỉ cần nhìn, vật kia dưới thân vốn ngủ sâu cũng từ từ tỉnh lại, ngạnh lên dưới quần... Rõ ràng trước đó vài ngày Tả Tế ti đưa tới vài Ma Cơ cho hắn tiêu khiển dục vọng, rõ ràng Ma Cơ đã kề sát tới người, dục vọng của hắn nửa ngày cũng không lên

Cắn răng mắng câu chết tiệt, lại phát hiện linh lực trên người Lãnh Vô Sương không còn gì mà mừng thầm, mãi đến khi thấy y qu- áp trên vách tường, phần khởi cùng kích động cùng dâng lên tràn ngập toàn thân, tính khí của hắn càng phồng lớn, dưới quần d

Hắn từ trước tới nay không biết dục vọng của mình với Lãnh Vô Sương lại mãnh liệt như thế, mãnh liệt đến nỗi chỉ cần chạm vào

Trong lòng hỗn loạn, Hàn Sở Nhượng chỉ giãy dụa trong chốc lát, cuối cùng vẫn lựa chọn nghe theo dục vọng của mình, tàn bạo lôi kéo y phục trên người Lãnh Vô Sương, mãi đến khi không còn gì mà y cũng không còn lực để chống cự.

Hoàn toàn để người khác tùy ý thao làm cho nội tâm Hàn Sở Nhượng kích động cùng cuồng loạn, hắn biến thành thú hoang không

Hắn đem tất cả chuyện này biến thành trả thù Lãnh Vô Sương, nhưng hắn biết này cũng không phải trả thù, vì sao không thể lần ững còn chưa phai đi.

Phi kiếm đi không lâu đã đến nơi, hiện tại trời còn chưa sáng, thôn dân đã trở về nhà nghỉ ngơi, Hàn Sở Nhượng đẩy cửa đi vào trong, liếc thấy Bạch Sơ nằm lòng ngồi bên giường, vẻ mặt vừa đau khổ vừa nôn nóng, nhìn thấy Hàn Sở Nhượng ôm Lãnh Vô Sương tiến vào, đôi mắt lập tức trừng to.

Hàn Sở Nhượng thấy Bạch Sơ trợn mắt nhìn mình, cười đắc ý nói: “Nhìn cái gì? Nhìn kỹ sư huynh của người đi.”
Hắn ném bình sứ trắng về phía Bạch Sơ, tiếp tục nói: “Nhanh cho hắn ăn.”

Giao phó xong, hắn cúi đầu liếc nhìn Lãnh Vô Sương đã hôn mê ngủ thiếp đi trong lòng, vẻ mặt phức tạp, trong lòng giãy dụa, cuối cùng Huyền Thiên, bản thân lại quay người ra khỏi cửa, lấy phi kiếm bay về phòng thuốc kia.

Có một số việc vẫn phải hỏi một câu.

19. Chương 19: Đại Sư Huynh Sau Khi Tỉnh Lại

Bởi vì ma tu phần lớn đều làm ăn vào ban đêm, Hàn Sở Nhượng vừa lúc trở về, phòng thuốc kia vẫn còn mở, ánh nến u ám đặt trên quầy chiếu thẳng đến khuôn mặt khó coi của Hàn Sở Nhượng.

Lão nhân lưng còm nơm nớp lo sợ, liếc nhìn tân ma chủ, ấp úng nói: “Chỉ là nói chuyện một hồi, đạo trưởng kia quả thật thiếu đi một hồn, nếu rút ra nữa, e rằng sẽ khó giữ mạng, cho nên lão hủ mới không đáp ứng trao đổi cùng hắn, lão hủ cũng vì muốn tốt cho đạo trưởng kia, ma chủ có thể đừng oán trách ta không.”

“Vì sao ta không phát hiện?”

“Đạo trưởng kia tu vi cao thâm, so với người tu vi thấp hơn hơn hẳn tất nhiên không thấy được...” Đang nói, bỗng dưng sợ Hàn Sở Nhượng nổi giận, vội vàng lo lắng nhìn sắc mặt hắn, thấy hắn không bắt mẫn gì, lúc này mới tiếp tục nói: “Lão hủ tu vi cũng không cao hơn đạo trưởng kia, chỉ là lão hủ lớn tuổi rồi, hơn nữa buôn bán trong phòng thuốc này lâu như thế, cũng trải qua nhiều chuyện, so với người khác thì nhận biết mọi thứ khôn khéo hơn một chút, ma chủ anh minh, lão hủ không có lá gan lừa gạt ngài!”

Ánh nền lẻ loi chiếu rọi khuôn mặt trẻ tuổi không rõ cảm xúc của tân ma chủ, cho dù biết tu vi của tân ma chủ này so với các lãnh chúa của Ma giới không cao hơn nhiều, nhưng chủ nhân phường thuốc vẫn run sợ trong lòng, thấy hắn không có ý muốn đi, nghĩ nát óc tìm chuyện để nói.

“Không gạt ma chủ, đạo trưởng kia tuy mất một phần hồn phách, nhưng tu vi hắn cao, tự mình tạo ra một cái hồn giả mới đảm bảo được tính mạng không có vấn đề gì, nhưng lại có vấn đề, chính là tính tình so với người thường càng lạnh lùng hơn, bất quá cũng có chỗ tốt, tính tình lạnh lùng sẽ không gây nhiều loạn tình thần, đạo tâm tự nhiên sẽ kiên cố, tu luyện so với thường nhân cũng không gặp trở ngại.”

Mí mắt Hàn Sở Nhượng giật giật, trên mặt lại không có biến hóa gì lớn.

“Vì sao?”

Lão nhân lo lắng tiếp tục nói.

“Đạo trưởng kia vì thiếu một phần hồn, thất tình phai nhạt, con đường tu tiên sẽ bớt đi chút gút mắc, tâm vững vàng, tuy nhiên lão hủ thật sự không rõ, đạo trưởng kia vì sao lại rút hồn phách ra, tuy rằng phương pháp này đối với tu hành có lợi, nhưng nếu lúc rút hồn phách đi không cẩn thận thì mất mạng như chơi, cái này cũng là mất nhiều hơn được.”

Một đồng nghi hoặc như quả cầu tuyết lăn xuống, càng lăn càng lớn, Hàn Sở Nhượng lúc này mới đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước ở trong ma cung, Mạnh trưởng lão dò xét thân thể mình một phen phát hiện chuyện khác biệt, lại bị Tả tế ti ngăn cản.

Hàn Sở Nhượng giống như phát hiện chuyện gì, vừa khó tin vừa mâu thuẫn, trong lòng lại có chút mơ hồ làm đau đớn, như bị kim đâm phải, liếc mắt không thấy vết thương nhưng lại đau đớn vô cùng.

Hắn nắm chặt tay liếc nhìn lão ma tu kia, giọng nói âm hàn: “Mạnh trưởng lão hiện đang ở đâu?”

Lão nhân sợ run cầm cập, tay chỉ lên trên nói: “Mạnh trưởng lão đang ở trên lầu giết yêu thú lấy linh khí, nghe nói...” Còn chưa nói xong Hàn Sở Nhượng đã xông lên trên.

Lại nói tới phía Lãnh Vô Sương, lúc y tỉnh lại Huyền Thiên vẫn còn nhắm chặt hai mắt, Lãnh Vô Sương sợ hãi, trong lòng hoảng loạn, vội thăm dò thân thể Huyền Thiên, phát hiện hồn phách của hắn từ từ quay về thân thể, ý thức sắp đổ nát cũng vững lại, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc ấy, Huyền Thiên cũng tỉnh lại, như bướm phá kén bay ra, lông mi từ từ giãy dụa, đôi mắt nhẹ nhàng mở ra, mang theo chút uể oải cùng ý cười bình tĩnh nhìn kỹ Lãnh Vô Sương.

Khoảnh khắc ấy, như có vật gì thức tỉnh, từ đầu Lãnh Vô Sương tràn ra, mang theo chút ấm áp, tràn đầy sức sống.

Chất lỏng ẩm áp cứ thế lướt từ khoeo mắt xuống, tụ lại trên cằm, tập hợp lại vội vàng nhỏ xuống giường.

Huyền Thiên vội vã ngồi dậy lấy tay lau, khuôn mặt tái nhợt mỉm cười, ôm lấy thân thể Lãnh Vô Sương hôn môi.

“Sư phụ đừng khóc, ta còn sống mà.”

Lãnh Vô Sương mặc kệ hân ôm lấy, vừa vui mừng vừa xấu hổ không nói gì, vùi đầu trong lồng ngực Huyền Thiên hít hít cái mũi.

Bạch Sơ trông coi bên cạnh nhìn thấy trong lòng mệt mỏi, miệng đắng nghét, ủy khuất đi tới kéo lấy tay áo Lãnh Vô Sương.

“Sư phụ, người cầm tay áo con đi.”

Huyền Thiên tuy không rõ, nhưng cũng biết được Bạch Sơ đang giành tình nhân, lại có ý định đùa Lãnh Vô Sương, vì thế vui vẻ nói: “Từ quỷ môn quan trở về có thể đổi được sư phụ vì ta mà khóc, cũng coi như là chuyện may mắn.”

Bạch Sơ liền im lặng không nói.

Lãnh Vô Sương nghe thấy lời trêu chọc của Huyền Thiên, càng xấu hổ đến hoảng loạn, muốn ngẩng đầu lên cũng không biết nên dùng nét mặt nào với hai người này, không thể làm gì hơn là tiếp tục chôn đầu, cánh mũi khẽ nhúc nhích, hơi thở phả vào trên ngực Huyền Thiên, vừa ẩm áp vừa ngứa.

Chôn hồi lâu, hơi thở Lãnh Vô Sương từ từ trở nên dồn dập, thân thể cũng nóng lên, Huyền Thiên nghĩ rằng y thở không thông, kéo y ra lại phát hiện sắc mặt phỉếm hồng, tròng mắt có nước lớn vồn, dịu dàng tô điểm.

Hắn khàn cổ họng hỏi: “Độc phát?”

Lãnh Vô Sương liền gật đầu, cằm để trên vai Huyền Thiên, hơi thở càng hỗn loạn.

Bạch Sơ tha thiết mong chờ nhìn, tròng mắt vừa đen vừa sáng ngời, tay kéo vạt áo Lãnh Vô Sương không chịu buông ra, Huyền Thiên cũng chưa nói gì, đưa tay giúp Lãnh Vô Sương cởi quần áo ra, lại bị Lãnh Vô Sương đột nhiên tránh né.

Về mặt ngưỡng ngừng, nghiêng đầu nói: “Không cần, ta tạm thời còn trụ được.”

Sự thật là, phía sau của hắn còn sót lại thứ của tiểu súc sinh Hàn Sở Nhượng, còn có y phục nhét chặn lại,

nếu Huyền Thiên giúp y giải độc, vậy phải bắt y giải thích thế nào đây?

Huyền Thiên trầm mặc không nói, lại thấy ngoài cổ Lãnh Vô Sương lộ ra những vết đỏ tươi ám muội, lúc này xiết chặt nệm, miệng lại bình thản nói: “Sư phụ vừa làm cùng A Sơ?”

Bạch Sơ càng oan ức.

“Mới không có, sư phụ vừa rồi ra ngoài tìm thuốc cứu người, đệ còn chưa đựng tới sư phụ, sau đó Nhị sư huynh ôm sư phụ trở về.”

Huyền Thiên hỏi, Bạch Sơ trả lời, Lãnh Vô Sương càng thấy thứ bị giữ trong hậu huyết khiến cả người khó chịu, tiểu huyết chịu không được co lại, đâm thủy bên trong không ngừng tiết ra.

Y hơi thẳng lưng, không chịu được cọ hậu huyết lên giường, miệng thở dốc nặng nề.

Huyền Thiên giữ eo Lãnh Vô Sương xoay người y lại, cương quyết cởi y phục y, vừa thấy trên làn da mềm mại đầy dấu vết mới dễ nhìn, không để ý Lãnh Vô Sương phản kháng, hắt mặt lạnh cởi quần y, thấy trên đùi thon dài đầy dấu vết yêu thương, sắc mặt trầm hơn, tay tách hai mông ra, thấy tiểu huyết đang chứa một đồng vãi màu đen, ở trên đang ngấm chất lỏng trắng ngà bắn thủ đầy dâm mỹ.

Hắn suy đoán chuyện này có lẽ là Hàn Sở Nhượng cưỡng bức dụ dỗ, Lãnh Vô Sương vì muốn cứu mình mà nghe theo, vì thế có dấu vết này trên người.

Tích tụ trong lòng sâu thêm, vừa hận mình vô năng, không thể liều mình cứu sư phụ, lại vừa oán giận Lãnh Vô Sương không tự trọng, nhìn thấy bộ dạng dục hỏa đốt người của y mà không đành lòng, bụng dưới cũng bị thiêu đốt, đang có xu hướng ngẩng đầu, nhưng có lẽ do thương thế quá nặng, bây giờ tuy tỉnh lại, nhưng trên người vẫn mềm nhũn, không có khí lực gì.

Hắn liếc nhìn Bạch Sơ bên giường, trong đầu nảy sinh ý nghĩ, đầu tiên là im lặng giúp Lãnh Vô Sương làm màn dạo đầu, bàn tay xoa nhẹ trên người y châm lửa, hai người môi răng dán vào nhau triền miên hôn, một tay khác rút vật đang chặn trong hậu huyết Lãnh Vô Sương, chất lỏng sền sệt ẩm ướt từ bên trong cùng nhau tràn ra.

Ngón tay đào bới trong huyết, bên tai truyền tới tiếng thở dốc không kiềm được của Lãnh Vô Sương, Huyền Thiên đột nhiên ngừng lại, dánh về bình chân như vại, nhắm mắt nói: “Ta tạm thời không có khí lực, A Sơ người tới.”

20. Chương 20: Đại Sư Huynh Và Tiểu Sư Đệ Cùng Nhau Ba Ba Ba

Lời này vừa nói ra, Bạch Sơ lập tức trợn to hai mắt nhìn Huyền Thiên, Lãnh Vô Sương tuy ý thức không rõ ràng, cũng mở nửa-con mắt mang theo chút tức giận cùng xấu hổ kéo lấy cánh tay Huyền Thiên, giọng nói khẽ run.

“Ta nói chịu được là chịu được.”

Huyền Thiên không biết làm sao, siết chặt lấy tay Lãnh Vô Sương kề sát bên miệng hôn, sau đó dịu dàng nói: “Đồ nhi thật sự không còn khí lực, chưa từng nghĩ tới muốn giã đạp sư phụ.”

Y nhìn thoáng qua Bạch Sơ, thiếu niên lạnh lợi kia vẫn đứng ngốc một chỗ đáng thương ôm lấy Lãnh Vô Sương làm nũng.

“Sư phụ, người đáp ứng muốn cùng con lưỡng tình tương duyệt, sao hiện tại không chịu cùng con song tu?”

Hai gò má Lãnh Vô Sương nóng lên, vừa thẹn vừa giận, hận không thể dùng chân đạp hai tên kia xuống, nhưng lại không biết làm gì.

Y nhắm chặt mắt buông lỏng thân thể dựa vào ngực Bạch Sơ, xem như ngằm cho phép.

Bạch Sơ vừa mừng vừa sợ, luống cuống tay chân lấy lòng xoa khắp người Lãnh Vô Sương, vừa làm vừa hỏi: “Sư phụ thoải mái không? Có làm đau người không?”

Tình huống lần này khác biệt, Huyền Thiên cùng Bạch Sơ đều ở đây, y lại đang trong tư thế bị thao túng. Bạch Sơ hỏi những câu kia không cảm nhận được gì, nhưng Lãnh Vô Sương lại bị vướng Huyền Thiên, nghe tới càng thêm đỏ ửng.

Tuy rằng Lãnh Vô Sương không trả lời Bạch Sơ, nhưng phản ứng của y như cổ vũ Bạch Sơ, hai ba cái cởi y phục của mình, để Huyền Thiên nhẹ nhàng đẩy ra, vẻ mặt khó hiểu nhìn Đại sư huynh của mình.

“Sư phụ không chịu nổi, người trước nên giúp cái miệng nhỏ phía sau của người mở rộng đi.”

Trên mặt Lãnh Vô Sương nóng như muốn bay hơi, Lãnh Vô Sương vùi đầu nằm nheo trên đùi không chịu ra mà thở ra từng luồng hơi. Lãnh Vô Sương nói: “Sư phụ đang câu dẫn ta sao? Hay là đang trả thù?”

Kèm theo lời nói kia, vật nhạy cảm khổng lồ kia liền oai phong đứng thẳng dưới vải quần dề lên trên môi Lãnh Vô Sương.

Sau lưng Bạch Sơ đã bắt đầu di chuyển, nắm chặt eo Lãnh Vô Sương đem tính khí thô to của mình đâm vào, đâm tới nỗi y trợn to

Lãnh Vô Sương không kịp lòng được há to miệng, đuôi lưỡi ẩm ướt mềm mại ra cách vải cắn lên tính khí của Huyền Thiên, nước miếng ở đúng quần Huyền Thiên tạo ra một vùng tối màu.

Huyền Thiên thở gấp, ngón tay xuyên qua mái tóc đen nhánh xinh đẹp của y, còn không quên trêu đùa.

“Sư phụ thật gần gũi, bị người thao phía sau còn không quên dùng miệng đằng trước chăm sóc đồ nhi.”

Ý nghĩ xuất hiện, cởi quần, đem vật kia xuất hiện hoàn toàn trước mắt Lãnh Vô Sương, chĩa vào hai gò má y làm phiền, dâmthủy

Lãnh Vô Sương nuốt nước miếng, mắt sáng lên, gần như có chút sợ sệt, phía sau bị Bạch Sơ đâm đến sung sướng, mỗi lần đều nói

Dưới háng Huyền Thiên phòng lớn, nhưng vẫn mỉm cười dụ dỗ y.

“Thèm thì ăn vào đi, sư phụ thiên phú dị bẩm, thật sự có thể ngậm vào.” Nói xong, hắn đỡ lấy côn thịt của mình tiến vào đôi môi

Khoái cảm bị giáp công hai mặt khiến cả người Lãnh Vô Sương run rẩy bắn ra một luồng tinh dịch, y há miệng phun ra nuốt vào

Trong miệng hắn bị Huyền Thiên nhét đầy, trong miệng nhét đầy khiến y muốn rên rỉ nhưng không ra tiếng, mọi thứ biến mất trong cuống họng, thế nhưng miệng nhỏ lại mở lớn, cổ họng cũng rỗng trống chờ, Huyền Thiên va chạm làm cả cây tiến vào sâu, k

Hai mắt y mờ lung, bị Huyền Thiên bắn vào miệng không cẩn thận nuốt xuống, số còn lại từ khe miệng chảy xuống ngực, thấ

“Sư phụ thật đẹp mắt.” Bạch Sơ rút tính khí ra, thở hỗn hển si mê vuốt lên trước ngực Lãnh Vô Sương.

Hắn kéo Lãnh Vô Sương tới, thân thể đầy dấu vết ám nộ cùng chất lỏng tươi đẹp hiện ra trước mặt hai người, đôi môi y khêhét

Bạch Sơ chịu không được nuốt nước miếng, ngậm một bên núm vú vừa liếm vừa cắn, tay lại xoa nắn bên còn lại.

Huyền Thiên cũng không khác gì Bạch Sơ, nhìn cảnh xinh đẹp dụ người thế kia, trên mặt tuy vẫn bình tĩnh, nhưng dưới háng lại

Bọn họ ở đây điên loạn đảo phượng, Hàn Sở Nhượng vẫn còn trong Khúc trần tra xét chuyện chín mươi lăm năm trước.

21. Chương 21: Chuyện Cũ

Lòng dạ vô cùng phức tạp đi lên trên lầu, liếc mắt thấy Mạnh trưởng lão râu bạc trắng bạch y đang ngồi mân mê trong đồng linh khí, thấy ma chủ đi đến, hào hứng nói: “Nghe đâu yêu thú lần này cực kỳ hung mãnh, ăn được vài người phạm, cũng không biết có lai lịch gì, tuy nhiên ma chủ đừng lo lắng gì, nơi này của lão chuẩn bị sẵn nhiều thứ tốt, có thể tiêu diệt yêu thú kia.”

Hàn Sở Nhượng vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, giấu nắm đấm trong tay áo, vẻ mặt vẫn bình thường như cũ.

“Trên người người có mang theo Túc Hồi kính?”

Vẻ mặt đang tươi cười của Mạnh trưởng lão cứng đờ.

“Ma chủ muốn Túc Hồi kính làm gì? Ta nhớ đây là bảo vật của Tả Tế ti, sao có khả năng ở chỗ của ta.”

Hàn Sở Nhượng híp mắt, rất bình tĩnh.

Hắn hỏi ngược lại: “Thật sự?”

Mạnh trưởng lão không chút do dự: “Là thật.”

Hàn Sở Nhượng gật gật đầu, giống như thật sự tin Mạnh Trưởng lão, Mạnh Trưởng lão thở phào một hơi, lúc chống đất đứng dậy, chỉ nghe giọng nói không rõ cảm xúc của Hàn Sở Nhượng truyền tới.

“Mạnh trưởng lão nghĩ mình cùng Tả tế ti có thể lừa ta tới khi nào? Đợi tới khi trên đại lục xuất hiện người nắm giữ ma ấn nghịch thiên?”

Mạnh trưởng lão ngơ ngác, trong lòng ngàn lần khiếp sợ, vội cười làm lành nói: “Ma chủ sao lại nói thế? Lão cùng Tả tế ti sao dám lừa ma chủ...” Lời còn chưa dứt, Hàn Sở Nhượng đã xoay đầu lại nhìn thẳng lão, ánh mắt mờ mịt.

“Sao không chịu đem Túc Hồi kính cho ta? Ta tận mắt thấy Tả tế ti đem Túc Hồi kính giao cho Mạnh trưởng lão, nếu không phải có tật giật mình, sao lại lừa ta nói không có?”

Nội tâm hoảng sợ vô cùng, Mạnh trưởng lão nhớ kỹ lời Tả tế ti nói, lòng bàn tay toàn mồ hôi, cẩn thận từng li từng tí một.

“Này có lẽ do lão lớn tuổi, có chút hồ đồ...” Lão liếc mắt dò xét Hàn Sở Nhượng, vội vàng cúi túi đựng đồ bên hông xuống: “Trước để lão nhìn trước, nếu có tất nhiên giao cho...” Còn chưa kịp giả vờ giả vịt, mới mở túi đựng đồ đã bị Hàn Sở Nhượng đoạt qua, mọi thứ bên trong đều bị hắn lấy ra, đương nhiên cũng lấy ra được Túc Hồi kính kích cỡ một cái gương dùng để trang điểm của nữ nhân.

Đuôi kính làm bằng kim loại cảm xúc man mát, nắm trong tay nặng trĩu, mặt kính vốn màu u tối, bị Hàn Sở Nhượng dùng ngón tay dính máu tươi quẹt qua, trên đó gợn sóng một chút, dần dần hiện ra hình ảnh.

Đêm đen, tuyết lớn đi theo cuồng phong thổi khắp nơi, đất hong, bảy tám bia mộ.

Là bãi tha ma.

Tiếng gió cùng tuyết đan xen, mơ hồ truyền tới tiếng khóc yếu ớt nhỏ như muỗi kêu, tuy rằng vừa nhỏ vừa yếu, nhưng lắng nghe kỹ, gần như có thể thấy tiếng khóc bao trùm trong tuyết gió tuyết.

Hình ảnh lại gần, dưới tầng tầng lớp lớp tuyết lớn, cạnh bia mộ màu trắng có một bao vải màu trắng bao trùm lấy một đứa nhỏ đang cóng đến run rẩy, người nó dính đầy cát đất bẩn thỉu, quần áo rách nát.

Đứa trẻ sơ sinh này hai gò má tím bầm, môi trắng bệch, lại còn đang không ngừng khóc kêu, giống như chỉ cần không ngừng gào khóc thì phụ thân sẽ có lương tâm đem nó về.

Hàn Sở Nhượng nét mặt âm u, Mạnh trưởng lão liếc nhìn cảnh tượng trong gương, lại liếc nhìn sắc mặt của hắn, thở dài: “Ma chủ đừng để tâm nhiều, tuy thân thể nửa người nửa ma không được nhân giới chấp nhận, nhưng Ma giới chúng ta không để ý nhiều tới chuyện này, là tên đó không có mắt...”

“Câm miệng...”

Hắn thấy phiền phức mà quát lớn, ánh mắt chăm chú nhìn một góc khác của kính.

Hắn biết, lập tức sẽ có người từ nơi này đi ra, mang theo trường kiếm, mặc đạo bào Linh Vân trăm năm không đổi.

Đúng như dự đoán, cũng không bao lâu, có một người ngược hướng gió tuyết lẻ loi đi tới, trong tay y cầm kiếm, vẻ mặt lạnh lùng, mặc dù bị trắc trở nhưng bước chân vẫn liên tục, đi thẳng vào trong bãi tha ma đầy du hồn ma quỷ.

Cho dù gió tuyết lạnh lẽo kêu gào, y vẫn nghe thấy tiếng khóc nỉ non cùng hơi thở yếu ớt của đứa nhỏ, trừng mắt nhìn hoa tuyết rơi vào mi mắt, y ngồi xổm đem đứa nhỏ đang được bọc trong đồng vải rách cần thận ôm lấy, mày đẹp nhíu lại, quan sát tỉ mỉ đứa trẻ mới sinh trên người quỷ quần thân ăn mất một phần hồn phách.

Từ góc độ của Hàn Sở Nhượng mà nhìn, chỉ có thể nhìn thấy người này cúi người ôm lấy đứa nhỏ, bóng dáng cao gầy, phong thái độc tôn.

Tiếng gió hiu quạnh, y ôm lấy đứa trẻ mới sinh không cử động một hồi lâu, như đang đấu tranh, như đang do dự.

Hàn Sở Nhượng nắm đuôi kính càng chặt, mồ hôi lạnh từ lòng bàn tay thấm ra, đôi mắt trừng như muốn xuất hiện vết nứt.

Hắn đang khản trương, vô cùng khản trương, bởi vì hắn biết, người này sẽ dùng kiếm của y, không chút

lưu tình đâm đứa trẻ này — cũng là mình năm đó.

Quả nhiên, một giây sau, đạo trưởng bạch y đột nhiên rút trường kiếm ra, chém tới đầu đứa trẻ, hàn quang lấp lóe, đâm đến khi mắt của hắn ở ngoài kính đã đỏ như máu.

Mãi cho đến đây, hắn đã nhìn hai lần, lần trước là sáu mươi năm trước, Tả tế ti cho hắn xem Túc Hồi kính, tới khi hắn thấy cảnh này.

Mạnh trưởng lão cũng căng thẳng, lão nhớ tới Tả tế ti đã bàn giao với mình, mồ hôi lạnh nhanh chảy ra ròng ròng.

“Đơn giản là xem ngài thân thể nửa người nửa ma không cho phép tồn tại trên đời mà thôi, ma chủ sao lại cố nhìn lần nữa tự tìm phiền não, cũng không còn sớm, phía sau cũng không phải cảnh đẹp gì, ma chủ nên nghỉ ngơi sớm đi thôi.”

Mặt Hàn Sở Nhượng không chút cảm xúc, ánh mắt cũng không dời đi, tiếp tục cẩn thận nhìn hình ảnh trong gương.

Lần trước hắn nhìn thấy Lãnh Vô Sương rút kiếm chém mình lúc đó tinh thần đã loạn, vẫn luôn nhìn thấy Lãnh Vô Sương lúc đó như bình tĩnh, kiếm kia vẫn đặt trên đầu đứa nhỏ chưa chặt xuống.

Lúc sao, Tả tế ti thu hồi Túc Hồi kính, hắn cũng không có tâm tư tiếp tục nhìn, đợi Tả tế ti đi rồi, quan hệ của hắn cùng Lãnh Vô Sương ngày càng chuyển biến xấu, hắn không nói, Lãnh Vô Sương cũng không hỏi, mãi đến khi hắn trong cơn tức giận bị Tả tế ti mang về Ma giới, Lãnh Vô Sương mới chờ đợi rồi chạy tới Ma giới, đem mình về Linh Vân phái.

Cảnh tượng trong gương còn chiếu, bất quá tình huống lại đột biến. Trên đầu đứa trẻ mới sinh này bỗng nhiên xông tới một luồng khêi đen, tập hợp trên đầu nó tạo thành một hình dạng khủng bố.

“Đó là vật gì?”

Mạnh trưởng lão trong lòng biết thể cục hôm nay không thể kéo về được, lắc đầu thở dài, nghe Hàn Sở Nhượng đặt câu hỏi, cũng biết giấu diếm cũng không được gì ngoài kéo thêm nhiều cừu hận, không thể làm gì hơn là khai báo sự thật ra.

“Quý ăn hồn, thích ăn hồn phách người gần chết, một khi quán lấy vào trong thân thể người, không nuốt chửng một hồn phách sẽ không bỏ quả.”

Quý ăn hồn... Tất sẽ có một hồn bị cắn nuốt...

Gió tuyết mấy ngày liền, kiếm Lãnh Vô Sương vẫn dựng sừng sững, biến từ hư vô ra kiếm trận, không bao

lâu liền tiêu diệt quỷ ăn hồn kia, mà lúc này, ở ngoài gương Hàn Sở Nhược không thể thấy, đứa trẻ kia đã thoi thóp, sắp chết. Hắn chỉ nhìn thấy Lãnh Vô Sương sau khi tiêu diệt quỷ ăn hồn kia liền nhanh chóng niệm mất thủ quyết phức tạp, đầu ngón tay tỏa ra ánh sáng lung linh, trong thân thể y có vật gì đó từ từ nổi lên từ đỉnh đầu, bị đầu ngón tay Lãnh Vô Sương dẫn dắt vào trong thân thể Hàn Sở Nhược.

Như là lấy một hồn đổi một hồn.

Trong kính hình ảnh tiếp tục di chuyển, tuyết bay trận sau so với trận trước càng lớn hơn, che ngợp bầu trời, dính đầy trên người đạo trưởng kia khiếm xiêm y của như một bông tuyết trắng.

— Đạo trưởng kia quả thật thiếu đi một hồn, nếu rút ra nữa, e rằng sẽ khó giữ mạng

— Đạo trưởng kia tuy mất một phần hồn phách, nhưng tu vi hắn cao, tự mình tạo ra một cái hồn giả mới đảm bảo được tính mạng không có vấn đề gì

— Đạo trưởng kia vì thiếu một phần hồn, thất tình phai nhạt, con đường tu tiên sẽ bớt đi chút gút mắc, tâm vững vàng, tuy nhiên lão hủ thật sự không rõ, đạo trưởng kia vì sao lại rút hồn phách ra, tuy rằng phương pháp này đối với tu hành có lợi, nhưng nếu lúc rút hồn phách đi không cẩn thận thì mất mạng như chơi, cái này cũng là mất nhiều hơn được.

Trong lòng như có vật gì bị phá vỡ, cõi lòng đau đến tan nát, nổ thành một đóa hoa máu đỏ tươi đầy trời, đầu đầu cũng thủng trăm ngàn lỗ.

Dẫn hồn vào cơ thể, đứa trẻ kia mới sống lại, thân thể cứng đờ trở nên cứng ngắt cũng cảm nhận được hơi lạnh, rúc thân thể nhỏ nhỏ vào trong lồng ngực Lãnh Vô Sương, mặt mũi lạnh lẽo kề sát vào cánh tay y.

Hắn nhìn thấy Lãnh Vô Sương luống cuống tay chân ôm chặt đứa nhỏ kia vào trong lồng ngực, mặt dán lên mặt hồng.

Hắn nhìn thấy mi mắt Lãnh Vô Sương dính đầy tuyết trắng, sau khi chạm được nhiệt độ của người này lập tức hóa thành hạt nước long lanh treo trên lông mi dày thật dày của y.

Y lo lắng hù dọa đứa nhỏ trong lòng, mạnh mẽ nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Đừng khóc, chờ sư phụ mang con về Linh Vân phái sẽ để sư huynh con chơi với con.”

Y suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Tuy nhiên Linh Vân phái hiện tại không tốt lắm, chỉ có ta và sư huynh con là người, thêm con là ba.”

“Thế nhưng sau sẽ tốt thôi, nhất định sẽ tốt lên.”

22. Chương 22: Yêu Thú Ăn Thịt Người

Quấn lấy nhau làm càn cả một buổi tối, có lẽ y thật sự có thiên phú trời sinh, Lãnh Vô Sương lúc tỉnh lại trên người lại không có chỗ đau nào. Muốn nói tới có chỗ nào không thoải mái, cũng chỉ có thể nói phía sau bị làm một đêm mà có chút mỏi, khép mở không được, hàm dưới lúc đóng lại có chút khó chịu, Lãnh Vô Sương lấy tay xoa xoa cằm, lại liếc mắt nhìn giường nhỏ trống rỗng, thở phào nhẹ nhõm mặc quần áo leo xuống giường.

Hai đồ nhi cũng có chút hiểu chuyện, biết Lãnh Vô Sương da mặt mỏng, rất sớm đã rời giường ra khỏi cửa, không muốn Lãnh Vô Sương nhớ tới cảnh tượng dâm loạn tối hôm qua mà khiến lòng y khó chịu. Lãnh Vô Sương lại càng thôi miên bản thân, chỉ cần không nhắc tới, y có thể làm bộ chuyện gì đều không phát sinh.

Vì thế y có thể giữ vẻ mặt thản nhiên, cốt cách đạo tiên, lấy bình tĩnh đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài có rất nhiều người chờ đợi, ngoài Bạch Sơ cùng Huyền Thiên, Khuê Sơn trấn cũng có vài bách tính tụ tập bên ngoài chờ y đi ra.

“Sư phụ!”

“Sư phụ!”

“Tiên trưởng!”

Lãnh Vô Sương nghe những người này gọi như thấy ruồi kêu, bên tai y cứ ‘Ong ong ong’, cảm thấy có chút phiền phức cùng ồn ào, tay không nhịn được xoa đầu đang muốn ngắt đi, trong lòng cũng sinh ra chút thiếu kiên nhẫn.

Nhiều năm qua, y đã chém vô số yêu ma, đồ đệ trong môn cũng diệt không ít tiểu yêu đại yêu, tuy rằng nói người tu tiên vì sống chết của bách tính làm nhiệm vụ, nhưng bây giờ những người dân này lại xem đây là chuyện đương nhiên, phải giúp bọn họ trừ yêu ma, phải giúp bọn họ hi sinh, mà xem thái độ hôm qua của bọn họ, nửa điểm cũng không có vì đạo trưởng mà thương xót.

Bọn họ chỉ biết tính mạng của mình vô cùng quý giá, cũng không biết nhiều người tu tiên khi tổn thương tính mạng, chính là kết cục hồn phi phách tán, luân hồi ba kiếp cũng không tìm được cái bóng.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lãnh Vô Sương càng lạnh hơn, giọng nói cũng đầy xa lạ.

“Nói rõ ràng, yêu thú xuất hiện ở Khuê Sơn trấn có đáng sợ gì?”

Trường thôn hôm qua đứng dậy, nơm nớp lo sợ đáp: “Theo những gì thôn dân trốn về nói, chính là một đầu trâu đáng sợ, so với trâu cày ruộng còn lớn hơn, có thể hơn cả cái đầu, tuy nhiên cũng có vài thôn dân nói hình dáng giống con cọp.”

Người này nói như chưa nói, Lãnh Vô Sương cảm thấy đầu càng đau hơn, quét qua nhìn người Huyền Thiên, ra hiệu hắn đem mọi chuyện nói rõ.

Huyền Thiên thấy Lãnh Vô Sương liếc nhìn mình, ánh mắt không tự chủ rơi vào đôi môi đỏ sẫm kia, hồi tưởng lại chút chuyện mê người ngày hôm qua, xương cốt như mềm nhũn, vội ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói: “Hồi bẩm sư phụ, yêu thú kia lớn lên xác thực rất kỳ quái, tuy rằng có dáng vẻ con trâu lớn, nhưng da lông trên người lại dày cùng cứng hơn, như da lông con nhím, tiếng kêu cũng không tiếng trâu mà là tiếng chó sủa.”

Lời hắn nói xong, gương mặt lại nhìn Lãnh Vô Sương, phát hiện sắc mặt của y gần như trắng bệch, thân thể cũng hơi run rẩy.

“Người nói... Ngươi yêu kia là da lông con nhím, tiếng kêu lại của chó?”

Chưa đợi Huyền Thiên đáp lại, Lãnh Vô Sương lại đi dò hỏi trưởng thôn tóc bạc phơ.

“Người hôm qua nói với ta, ngươi yêu kia ăn mũi của rất nhiều người?”

“Vâng, đúng vậy, mũi con trai của lão bị ngươi yêu kia ăn, lúc đó nó trốn về trên mặt đều là máu, ta suýt nữa không nhận ra được.” Nói xong, dùng tay áo lau khóe mắt đang muốn rơi lệ.

Người nói rơi lệ người nghe đau lòng, thôn dân có người thân bị chết cũng chảy nước mắt, khóc sụt sùi, gào khóc như muốn Lãnh Vô Sương tìm lại lẽ phải cho họ, diệt yêu thú kia.

Lãnh Vô Sương lại như không nhìn thấy cũng không nghe thấy, hai mắt mở lớn, sững sờ nhìn về phía xa xa Khuê Sơn, sau đó ngậy người nhắm hai mắt lại, ngực phập phồng, hơi thở không ổn định.

Hình ảnh ban đêm máu chảy thành sông kia chiếu lại trong đầu.

Đạo cơ ngàn năm của Linh Vân, đèn nhang cường thịnh, lại trong một đêm toàn bộ bị xóa bỏ, sư huynh cùng sư phụ của y, toàn bộ người trong Linh Vân phái, tất cả đều phơi thây trong đại điện, máu tươi nhuộm đầy thềm đá, sư phụ nuôi y từ nhỏ tới lớn kéo dài hơi tàn, chống đỡ đợi Lãnh Vô Sương cùng Huyền Thiên ra ngoài trở về.

Lúc y tìm thấy sư phụ, chỉ thấy mặt người máu thịt be bét, lão nhân chính trực bị yêu thú hung ác cắn rứt cái mũi, trên mặt còn thủng lỗ lớn, vết máu đỏ tươi dính đầy mặt, theo cảm chảy xuống cổ.

Ông dĩ nhiên nói không ra đời, lại kiên cường chống đỡ dùng khí lực sau cùng nắm chặt tay Lãnh Vô Sương, đem chưởng môn ấn nhét vào trong tay y, giọng nói khàn khàn chói tai, từng câu từng chữ đâm vào trong tai Lãnh Vô Sương.

“Vi sư đem chưởng môn ấn cho con, từ nay về sau con chính là chưởng môn Linh Vân, phải gầy dựng lại Linh Vân ta, báo thù... Rửa hận cho sư huynh sư tỷ của con.”

Nói xong câu này, lão nhân trước giờ đều làm việc tốt giúp người đột ngột mất đi, không phát ra tiếng động nào.

Hơi như bị nghẹn lại trong ngực, như bị lấp đầy chặn y không thể thở ra, lồng ngực phập phồng kịch liệt, sắc mặt cùng môi đều trắng bệch như tờ giấy.

Huyền Thiên cùng Bạch Sơ đứng ở một bên vẫn luôn chú ý tới phản ứng của Lãnh Vô Sương, thấy trạng thái của y không đúng, hai người vội đi lên đỡ cánh tay của y.

“Sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?” Huyền Thiên lo lắng nói.

Lãnh Vô Sương hít sâu một hơi, thở mạnh, đẩy tay Huyền Thiên cùng Bạch Sơ đang đỡ mình ra, bình tĩnh nói: “Ta không sao, các người nên trở về trước, đợi ta đem giết ác thú kia rồi sẽ về.”

Thôn dân đều lộ vẻ mặt vui mừng, Huyền Thiên cùng Bạch Sơ hai người hai mặt nhìn nhau, đều nhìn thấy lo lắng trong mắt đối phương.

Huyền Thiên cau mày nói: “Ta đi cùng người, yêu thú kia vô cùng hung ác, ăn thịt người không nháy mắt, nếu có chuyện gì bất ngờ, ta cũng có thể chống đỡ chút.”

Bạch Sơ cũng kéo tay áo Lãnh Vô Sương, ấp úng nói: “Sư phụ, con cũng muốn đi cùng người.”

Lãnh Vô Sương vô cùng khó chịu, đang định quát bọn họ, xa xa chạy tới một người, hô hấp dồn dập, mặt đầy vui mừng.

“Trưởng thôn, tiên trưởng, yêu thú kia rời khỏi Khuê Sơn, không chạy tới Khuê Sơn trấn chúng ta, thoát nhìn sẽ không trở lại.”

Nghe lời này, mọi người đều reo hò, trên mặt đều vui mừng, chỉ có một đứa bé nắm ngón tay, âm thanh nhỏ nhẹ, a a a a hồi mẫu thân của mình.

“Mẫu thân, quái thú lớn đó sẽ chạy đi đâu? Có thể lại đi chỗ khác ăn người nha?”

Thôn phụ bọc khăn che đầu che miệng đứa bé, nhỏ giọng.

“Xuyt, quản chuyện đó làm gì, tự chúng ta sống sót là được rồi.”

Ba người Lãnh Vô Sương đều là tu tiên, nhĩ lực tất nhiên không giống người phàm, đoạn đối thoại nhỏ này toàn bộ đều bị bọn họ nghe thấy.

Huyền Thiên nhíu mày quét mắt nhìn đám người này, Lãnh Vô Sương cũng mắt lạnh nhìn, Bạch Sơ cau mày không hiểu nói: “Sư phụ, vì sao yêu thú kia tạo nhiều nghịet ở đây như vậy, bây giờ lại đột nhiên muốn chạy đi nơi khác.”

Lãnh Vô Sương nâng mắt nhìn Khuê Sơn xa xa biến mất trong làn sương mù, lạnh lùng nói: “Yêu thú này kén chọn, thích ăn loại người chính trực thuần phác bây giờ những người còn sót lại không hợp khẩu vị của nó, đương nhiên sẽ đi nơi khác tìm, được rồi, đừng nói nhảm nữa, chúng ta trước đuổi theo yêu thú kia, đề phòng nó lại hại người khác.”

Nói xong, nhanh chóng lấy trường kiếm ra, nhảy một cái đứng vững ở trên, thi triển pháp quyết khởi động phi kiếm bay đi.

Bạch Sơ cùng Huyền Thiên không nói nhảm nữa, cũng nhanh chóng gọi phi kiếm của mình nhảy lên, theo sau Lãnh Vô Sương lần theo yêu thú ăn thịt người kia.

23. Chương 23: Lăn Theo Yêu Thú

Thượng cổ có hung thú, giống như hổ trâu, lông nhím, giọng như chó, ăn thịt người, nhất là ăn người lương thiện, tên là Cùng Kì.

Nhóm người Lãnh Vô Sương một đường đuổi theo hung thú, men theo hơi thở của nó từ Khuê Sơn trần đi tới Trung Khúc trần.

Lúc này đang là buổi trưa, khí trời rất tốt.

Trần này khác với Khuê Sơn trần nghèo khổ, là một trần lớn vô cùng giàu có, người đến người đi khắp nơi thét to buôn bán, con đường trống trải, cửa hàng đầy hai bên, bày chút đồ chơi cùng đồ ăn ven đường, người đi đường tới lui chen chúc, nhìn trái nhìn phải, thật là náo nhiệt thú vị.

Nhưng thầy trò Lãnh Vô Sương không có tâm tình hưởng thụ náo nhiệt này, đẩy đoàn người đang đi ra, men theo mùi thú của máu tươi không thể ngửi nổi trên người hung thú mà đuổi theo.

Mùi máu tươi này người phạm không thể ngửi thấy, chỉ có một ít người có tu luyện mới có thể nghe được, đạo hạnh càng lớn, mùi ngửi thấy càng nồng, giờ phút này thanh kiếm đang tỏa ra hàn ý bị Lãnh Vô Sương nắm chặt, xương ngón tay đều lỏm chớm xuất hiện, gân xanh trên mu bàn tay cũng nhìn thấy rõ.

Lông mày nhếch cao, môi mỏng mím lại, khuôn mặt lạnh tanh.

Tứ đại hung thú thượng cổ đều không thích người lương thiện, tính cách hung ác tàn nhẫn, chuyên giết người thiện lương, trong đó có Cùng Kỳ là cao nhất, ghét việc thiện, thích ăn người lương thiện, kết giao với người gian trá ác độc.

Mà năm đó Linh Vân phái nổi tiếng là cứu dân tế thế nhất đại lục, môn phái tu tiên chính trực, sư phụ sư huynh đều làm việc tốt giúp người, tính cách đều tốt, hồi đó trong một chốc toàn bộ bỏ mạng, đều chết dưới miệng của hung thú, Linh Vân điện bây giờ còn chôn môi đánh năm đó sư phụ cùng sư huynh ra sức chém xuống của hung thú.

Máu đầm dề, hôi tanh khó ngửi.

Bạch Sơ cùng Huyền Thiên đi theo hai bên, trong lòng là sầu lo không thể diễn tả thành lời.

Huyền Thiên từng giao đấu với hung thú kia, trong lòng bất an cùng hoảng sợ chiếm đầy trong ngực.

Khi đó hần bị thôn dân trong Khuê Sơn trấn mang tới nơi ở của hung thú kia, lại thấy dưới mồm hung thú kia là một đạo sĩ nửa sống nửa chết, không thấy rõ khuôn mặt, chỉ thấy quần áo dính đầy máu tươi, hung thú kia còn trầm giọng hí lên, đột nhiên mở cái mồm lớn như chậu máu, lộ ra bên trong hàm răng nhọn sắc bén cùng thịt nát vật bắn đầy miệng, nó gào một tiếng rung cả trời, vùi đầu cắn rót mũi đạo sĩ kia, lột xuống da mặt dính đầy máu thịt.

Hần mới chạy tới nhìn thấy một màn máu tanh tàn nhẫn như vậy, trong lòng dấy lên lửa giận, cũng không suy nghĩ nhiều, rút trường kiếm bừa bừa xông lên, đâm thẳng tới lưng hung thú kia.

Hung thú kia không phòng bị bị Huyền Thiên đâm trúng, lúc này ngẩng đầu phần nộ gầm rú, mắt như chuông đồng, trong mắt ửng đỏ, cái mũi của đạo sĩ chưa kịp nuốt vào bị rơi xuống bên cạnh.

Lúc đó hung thú kia đã cùng một nhóm đạo sĩ đã đấu qua một lần, mặc dù không đến nỗi thương nặng, nhưng quả thật tiêu hao không ít tinh lực, Huyền Thiên một kiếm này đâm vào phần da thịt vừa thô vừa cứng của hung thú, khiến nó đau nhói, kẻ mất như muốn rách ra, Huyền Thiên tạo kết ấn, lòng bàn tay nổi lên kim quang, bắn thẳng vào mặt mũi hung thú kia, đánh cho nó lão đảo lui về sau mấy bước.

Nghĩ hung thú này chỉ là ngư yêu bình thường, lại nhìn đạo sĩ trên đất nếu không cứu có thể sẽ hồn phi phách tán, Huyền Thiên chưa thừa thắng xông lên mà cỡi túi đựng đồ bên hông xuống, lúc lấy thuốc trị thương cho đạo sĩ kia dùng, mắt tối sầm lại, còn chưa phản ứng lại, bên hông bị một lực lớn đột nhiên đụng vào khiến lực phủ ngũ tạng như muốn rời vị trí, lập tức, cả người hần bay ra ngoài, ngã mạnh xuống đất, kinh mạch gãy vỡ, máu tụ lại xông thẳng lên cổ họng, trước mắt biến thành màu đen.

Cũng may hung thú kia gần như cũng tiêu gần hết tinh lực, không muốn dây dưa nhiều, miệng nuốt lấy đạo trường đang đầy rẫy vết thương nằm trên mặt đất, hướng về Huyền Thiên gầm nhẹ cảnh cáo, quay người chạy tới Khuê Sơn.

Bây giờ suy nghĩ thêm, nếu hung thú kia không chịu tha mà muốn ăn hấn, vậy hấn cũng không thể gặp sư phụ, cũng không thể đem câu nói kia nói cho sư phụ nghe.

Nếu là như vậy, hấn thật sự không thể nhắm mắt.

Lãnh Vô Sương đuổi tới bên ngoài tường sau của một phủ đệ xa hoa liền dừng chân, hấn koong thấy bóng dáng hung thú kia, nhưng mùi nồng nặc vẫn quanh quẩn trong chớp mũi, hấn giật giật cánh mũi, cảm giác mùi này từ trong nhà này truyền tới, chỉ có điều bên trong chưa truyền ra tiếng kinh ngạc thốt lên hoặc tiếng kêu khóc, lại lấy một luồng linh lực tiến vào, cẩn thận dò xét một hồi, biến ý thức chiếu ra hình ảnh cũng không có yêu vật kia.

Cổ họng giật giật, Huyền Thiên kéo cổ tay y, thấy y nhú mày kinh ngạc quay đầu, vội ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: “Sư phụ đáng ứng ta, dù như thế nào, cũng không được một mình đi vào nơi nguy hiểm.”

Ánh sáng nhạt chớp tắt trong mắt Lãnh Vô Sương, y ngậy người nhìn Huyền Thiên một hồi, bỗng nhiên nghiêng đầu, sườn mặt mang theo chút hàn ý, giọng nói lạnh lẽo cứng rắn.

“Hung thú kia cũng không lợi hại gì, một mình sư phụ có thể giải quyết, người chỉ cần tìm một chỗ an toàn cùng A Sơ đợi, chờ quấy rầy ta.”

Tay nắm cổ tay Lãnh Vô Sương siết nhẹ, giọng cũng lạnh đi: “Sư phụ nếu như suy nghĩ vì hai người chúng ta, cũng nên biết trong lòng chúng ta quan trọng nhất là ai, lo lắng nhất là ai. Người khi đó kiếm ta về Linh Vân cũng nên rõ, ngày sau sẽ có người ỷ lại người, nếu người có chút tổn hại gì, ta sẽ canh cánh trong lòng, lo lắng sợ hãi.” Thấy Lãnh Vô Sương vẫn nghiêng đầu không nói, tay càng siết mạnh hơn, mắt gần như bị lửa giận thiêu đốt: “Nếu như sư phụ còn chưa rõ ràng, cần đồ nhi lặp lại lần nữa cho sư phụ nghe không?”

Cánh tay Lãnh Vô Sương bị hấn bóp đau, trong lòng cùng viên mắt cũng chưa xót lại, như ngâm qua nước ấm, ướt át vô cùng.

Bạch Sơ bị lạnh nhạt đã lâu, hấn ở một bên nghe sư phụ cùng sư huynh nói chuyện, mơ hồ đoán ra chút chuyện gì đó, lập tức vô cùng lo lắng đi đến trước mặt Lãnh Vô Sương, giống như bị bỏ rơi: “Sư phụ không cần đi một mình, A Sơ cũng có thể đánh con yêu thú kia.” Lời còn chưa ra khỏi miệng, tự bản thân cũng cảm thấy không có sức thuyết phục, nắm ngón tay bổ sung: “A Sơ có thể biến chó cắn nó, đem mũi của nó cắn xuống.”

Trong mắt lo lắng từng tí một, đôi mắt đen không nháy mắt nhìn chăm, chỉ lo y sẽ bỏ mình và sư huynh, một thân một mình đi đối đầu yêu thú đáng sợ kia.

Lãnh Vô Sương nhắm mắt, nhớ tới chuyện cũ từng xảy ra năm xưa.

Huyền Thiên so với bọn họ ở lâu năm, cũng là học trò đầu tiên y đem về Linh Vãn, thuở nhỏ nghe lời hiểu chuyện, bảo hắn học tâm pháp cùng pháp quyết cũng không lười biếng, lúc ngẩng lên nhìn y, đáy mắt như trẻ con quần lấy người thân, chỉ là theo năm tháng trôi qua, gần như cũng từ từ thay đổi.

Bạch Sơ được y nhắc về lúc còn là con chó nhỏ, đứng còn không vững, lúc trước chủ nhân ghét bỏ hắn linh lực thấp kém, vừa sinh ra đã vứt bỏ hắn trong tuyết lạnh khắc nghiệt.

Hắn sợ lạnh, sau khi được Lãnh Vô Sương mang về trong một khoảng thời gian ngắn, trừ rút trong chăn bị bó kêu to, chờ Lãnh Vô Sương tới dứt, ban ngày ngóng theo sát gót chân của y, mỗi ngày đều muốn kề cận mình.

Mãi đến khi Lãnh Vô Sương không để ý, lùi về sau đá phải hắn, bản thân cũng la rầy hắn vài câu, Bạch Sơ lúc này mới rũ tai cùng đuôi xuống quay về ổ.

Từng chuyện cũ mơ hồ gợi lên, làm tan đi cố chấp cùng mù mịt trong lòng Lãnh Vô Sương, y mở mắt nhìn thẳng vào hai người, giọng nói trở nên dịu dàng: “Ta đoán hung thú này trong thời gian ngắn sẽ không làm chuyện ác nữa, chúng ta trước đi khách điểm gần đây nghỉ ngơi bàn bạc kỹ càng.”

Vào đêm, Lãnh Vô Sương nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đem chuyện đầu đuôi ngọn nguồn nói rõ với bọn họ.

“Yêu thú kia là thưởng cổ hung thú Cùng Kỳ, 100 năm trước diệt sư phụ sư môn, nó bị sư môn ta chém xuống đôi cánh sau đó chạy trốn, tổn thương nguyên khí nặng nề, ta tìm nó hằng trăm năm, không nghĩ tới nó chạy tới Khuê Sơn trấn trấn tĩnh dưỡng.”

Y liếc nhìn sắc mặt Huyền Thiên, lại bổ sung: “Tuy nhiên bây giờ Cùng Kỳ cũng không như xưa nữa, nó thiếu đi đôi cánh liền thiếu đi nơi tụ lại linh lực, mặc dù khôi phục nguyên khí, cũng không lợi hại như 100 năm trước kia, nếu như vì sự cẩn thận một chút, cũng có thể thủ thắng.”

Huyền Thiên không ngốc, nghe Lãnh Vô Sương nói lời này, liền nhớ tới hành động trước đây của y, biết Lãnh Vô Sương quyết định phải cùng hung thú kia đồng quy vu tận, không cũng sẽ không kiên quyết không cho hắn cùng A Sơ đi cùng.

Hắn trên mặt không hiện ra, nhưng lửa giận trong lòng cũng sôi như muốn trào ra ngoài.

Đã giữ của hơn nửa ngày trước phủ trách kia cũng không thấy xuất hiện chuyện gì kỳ quái, Bạch Sơ đêm đến mệt mỏi đi ngủ trước, Huyền Thiên đóng chặt cửa không nói lời nào, cũng không quản Lãnh Vô Sương có phát độc không, trực tiếp lột sạch y đè xuống giường thao, mãi đến khi y không còn sức giãy dụa nữa, khóc đầy nước mắt xin tha, lửa giận kia cuối cùng mới tan đi, khôi phục lại bộ dạng dịu dàng hằng ngày, hôn lên trán Lãnh Vô Sương nói: “Ta nói rồi, sư phụ có chuyện không cần giấu trong lòng, nói ra ta mới biết được, đồ nhi trên giường cũng có thể ôn nhu một chút.”

Hắn nhìn Lãnh Vô Sương khóc hai mắt đỏ bừng, so với con thỏ trắng trốn trong bụi cỏ trên núi Linh Vãn còn đáng yêu hơn, không nhịn được lại hôn lên, cảm nhận được lông mi ướt át kia lướt qua đôi môi, trong

lòng ngứa hơn, sờ nơi mềm mại trước ngực xoa nắn, dưới hông lại tiếp tục di chuyển.

Lãnh Vô Sương giống như mất hồn, chỉ cảm thấy thân thể mâu thuẫn, rõ ràng toàn thân trên dưới đều khoái cảm, lại khiến y sợ đến run rẩy, hai mắt không tiêu cự nhìn trần nhà, muốn kêu gào khóc nức nở.

“Ác quá... Đừng tới nữa, vi sư chịu không nổi...”

Huyền Thiên không hiểu ý, tai đưa lại gần hỏi: “Ác quá gì?”

Lãnh Vô Sương vặn người khóc lớn hơn: “Người thao quá ác, quá ác... Bên trong ta muốn hư rồi.”

Huyền Thiên ngậy người một chút, mặt nóng như lửa đốt, dưới hông lại trướng lớn hơn, càng thao dữ dội hơn,

Bên này Huyền Thiên hài lòng ăn nó, ma chủ mới sát vách tới lại đau khổ, nghe sát vách bên kia truyền tới tiếng rên tỉ cao vút, hần nhìn chằm tường trắng toát, hận không thể đâm thành một lỗ thủng.

24. Chương 24: Hung Thú Cùng Kì

Sát vách truyền tới tiếng kêu phóng túng đến nửa đêm mới kết thúc, Hàn Sở Nhượng cũng tự ngược nghe tới nửa đêm.

Thật sự không phải khách điểm này cách âm không tốt, có trách thì Hàn Sở Nhượng chỉ có thể tự trách mình, rõ ràng nhận ra được phòng bên cạnh là Huyền Thiên cùng Lãnh Vô Sương, còn cố ý dùng chút linh lực tăng cường thính giác, nghe rõ bên cạnh đang làm chuyện gì, nhưng vẫn tự chịu tiếp tục nghe, còn muốn tựa vào vách tường nghe, vừa nghe vừa xoa nắn hạ thân đang găng gượng, nhắm mắt tưởng tượng người kia ở trên giường mở hai chân ra, vừa chịu đựng vừa đâm đâm mời người tiến vào, cùng với trạng thái mê người, theo từng tiếng ghen ngào mà gằm lên của Lãnh Vô Sương, dưới thân Hàn Sở Nhượng cứng đến nổi nhảy lên hai lần, đột nhiên phun ra tinh dịch bắn lên vách tường.

Lúc này, sát vách rốt cuộc không còn âm thanh, ánh nến cũng tắt, Hàn Sở Nhượng cẩn thận nghe nửa ngày, thật là không còn chút tiếng vang nào nữa, lúc này mới hồn bay phách lạt nằm xuống giường trờng trần nhà, nghĩ tới mọi thứ mà trong lòng nặng nề.

Hần từ nhỏ đã cho rằng Lãnh Vô Sương không thích thậm chí còn ghét hần, bởi vì ký ức cho hần biết thân phận của mình.

Mang dòng máu nửa người nửa ma, trên đại lục là tồn tại bị bài xích ghét bỏ nhất.

Tam giới không dung chứa, dòng máu dơ bẩn, là loài khác biệt của trời đất.

Cho nên hắc tử nhỏ đã biết mình không giống như sư phụ cùng sư huynh, bọn họ là người tu tiên thuần khiết, dẫn linh lực của trời đất vào cơ thể, mà chính mình, cần đếm oán niệm cùng ác niệm của thiên địa mới có thể tu hành.

Khi đó Lãnh Vô Sương vì đề phòng hắc tử rơi vào ma đạo, mỗi ngày đều phải tiêu hao thời gian nửa ngày giúp hắc tử dẫn khí vào cơ thể, lòng mày thường xuyên nhíu lại, vẻ mặt căng thẳng, Hàn Sở Nhược trong lòng biết mình mang dòng máu hỗn tạp, lại thấy Lãnh Vô Sương ở chung với mình, nhìn vẻ mặt mơ hồ bài xích, lại so thái độ của Lãnh Vô Sương đối với Huyền Thiên cùng con chó nhỏ kia, lại thấy bản thân lợi dụng Lãnh Vô Sương chẳng khác gì những người bên ngoài, chán ghét bản thân toàn thân dơ bẩn.

Chỉ là hiện tại nghĩ tới, vẻ mặt Lãnh Vô Sương lúc đó là thống khổ mà không phải ghét bỏ.

Nguyên nhân khúc mắc bên trong, cũng may Hàn Sở Nhược cũng nghĩ thông.

Người tu hành khi mất đi một phần hồn phách, thân thể mất hồn tồn tại một quãng thời gian dài sẽ đi tìm hồn.

Nếu hồn phách bị mất kia ở xa thì thôi, này thời gian tìm hồn cũng không có gì khác biệt. Nhưng mà khoảng cách rất gần, ý thức người tu hành nhắc nhở chủ nhân thân thể tìm hồn phách trở về, sẽ dẫn tới chấn động linh mạch toàn thân mạnh mẽ. Sau một quãng thời gian dài, biến ý thức chấn động liên tục, mặc dù không tổn thương nhiều tới linh mạch cùng thân thể, nhưng thống khổ đó người thường ít ai mà chịu được.

Mà lúc đó, Lãnh Vô Sương cả ngày lẫn đêm đều đối mặt mình, cách nhau không tới ba bước, dạy hắc tử làm sao dẫn linh khí trừ tạp niệm, dạy hắc tử làm sao giúp đỡ người làm việc tốt, dạy hắc tử chính trực, cứu đời cứu dân.

Y không thích nói nhiều, lúc làm nhiệm vụ bị thương cũng cố chịu, không để ba đồ đệ biết được. Bản thân khi đó hận y oán y, cùng y đối nghịch, y nhiều lắm cũng chỉ trầm mặc, bản thân lại về phòng nằm trên giường phiền não, lại chưa bao giờ nguyện nói nhiều câu với hắc tử.

Hắc tử ngây thơ còn tưởng Lãnh Vô Sương chán ghét mình, xem hắc tử nói nhiều.

Hiện tại nghĩ lại, lúc đó bản thân vừa ấu trĩ vừa ngu xuẩn.

Hàn Sở Nhược nhớ lại từng chuyện một ở Linh Vân, hắc tử vừa nhớ vừa hối hận, trong lòng chốc chốc như có gì đâm vào, vừa đau vừa xót vừa hối hận, hận không thể lập tức vọt tới sát vách quỳ xuống xin lỗi Lãnh Vô Sương, cầu y tha thứ, để y tát mình vài bạt tai.

Vào đêm, thôn trấn náo nhiệt cỡ nào cũng cần phải nghỉ ngơi, lúc này, thôn trấn giàu có và đông đúc dưới

ánh trăng màn bạc phủ xuống đầy yên tĩnh cùng an bình.

Bên trong khách điểm ma chủ vẫn còn nằm trong hồi hận, phủ đệ xa hoa bên cạnh cũng bắt đầu có động tĩnh khác thường.

Trong phủ chủ nhân cùng nha hoàn sai vật đều ngủ say, bên trong rừng cây cạnh ao hồ có những động nhỏ được người tạo ra, có hai tia sáng như ẩn hiện trong bóng tối, tiếng thở dốc ‘hồng hộc’ của thú hoang kinh động tới chim nhỏ trên cây, nó định vỗ cánh bay đi, nhưng quái thú đầy mùi tanh trên người dùng cái đuôi làm rơi xuống, ngay sau đó một bóng đen lớn che trên đỉnh đầu, chưa kịp giãy dụa, đã bị một cước đạp nát nát, máu tươi tung tóe, lục phủ ngũ tạng đều chia rời.

Cây cỏ cọ qua tạo ra tiếng xào xạt, quái thú mắt âm u, miệng ‘hồng hộc’ tiếp tục thở dốc, mở lớn miệng làm hiện ra hàm răng sắc bén, lông mao cứng rắn toàn thân dựng thẳng lên, phần lưng trở xương dựng thẳng.

Nó từng bước đi tới nơi có người ở trong phòng, con chó săn ngủ ở ngoài nhận ra nguy hiểm to lớn, đột nhiên mở mắt đứng thẳng người, ngược đầu cao giọng gào thét.

Không đợi chủ nhân nhà này từ trong giấc mộng tỉnh dậy, tiếng gào thét của chó săn bỗng trở thành tiếng kêu thảm thiết ngăn ngủ, sau đó lại im bất đi, rốt cuộc không còn hơi thở.

“Lão gia, bên ngoài hình như có tiếng gì đó? Ta mới vừa nghe A Tài kêu.”

Tiền lão nằm trên giường ngồi dậy, run rẩy đốt nến lên nhìn về phía thê tử sau lưng nói: “Chờ tí, ta đốt đèn ra xem một chút, bà ngủ trước đi.”

Thê tử trong đầu vẫn còn bất an mơ hồ không rõ, cũng chui ra khỏi chăn mặc thêm xiêm y.

“Ta cùng ông ra ngoài xem xem.”

Tiền lão xoa tay nói: “Cũng không tới vài bước, người bà không tốt, ban đêm trời lạnh, nếu lại chịu thêm phong hàn...” Lời ông còn chưa kịp nói xong, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng va chạm điếc tai, xen lẫn tiếng nữ nhân hoảng sợ kêu thét.

“A a a a!!! Cứu... Cứu mạng a! Lão gia phu nhân! Có yêu quái!”

Lãnh Vô Sương ở ngoài phủ đã sớm làm phép, trong đầu sau khi nhận được động tĩnh, lập tức mở mắt lên.

“Sư phụ không ngủ thêm một chút?” Huyền Thiên nửa tỉnh nửa mê ôm eo Lãnh Vô Sương, giọng nói bất mãn.

Lãnh Vô Sương lo lắng đẩy cánh tay Huyền Thiên ra.

“Bên kia có động tĩnh, ta muốn nhanh chóng qua đó.”

Huyền Thiên trợn mắt, nhanh chóng trấn tĩnh, hất vôi vàng mặc áo vào, cầm kiếm lên tay.

“Ta ban ngày nói gì sư phụ đều quên mất? Ta cùng người đi qua.”

Lãnh Vô Sương há miệng, cũng không nói gì, xoay người vôi vàng tiến ra khách điểm, Huyền Thiên đuổi theo phía sau, hai người một trước một sau theo sát nhau bay vào trạch viện.

Còn chưa đi vào, lọt vào tai là từng tiếng kêu thảm thiết cùng rít gào, chen lẫn tiếng sửa inh ỏi cùng tiếng nhai nuốt.

Hai người lập tức rút kiếm ra phòng ngự trước ngực, che ở giữa Cùng Kỳ cùng người phạm đang hoảng loạn.

“Ta dẫn Cùng Kỳ rời đi, người trước đem những người kia tới nơi an toàn.”

Huyền Thiên khẽ cắn răng.

“Để ta dẫn, sư phụ người dẫn bọn họ đi trước đi.”

Lòng bàn tay Lãnh Vô Sương chợt lóe kim quang, bùa chú bay về Cùng Kỳ, nghe Huyền Thiên nói sắc mặt lạnh xuống, giọng nói cũng nặng thêm.

“Tu vi của người không chống đỡ nổi hai, ba lần đánh của súc sinh này, chờ phí lời, người trước dẫn bọn họ rời đi, sau đó trở về đây.”

Huyền Thiên nhìn chằm chằm gò má Lãnh Vô Sương một hồi, trán căng lại, sắc mặt khó coi, trong lòng sôi trào hận ý cùng oán khí.

Hắn hận chính mình tu vi nông cạn, tu hành chỉ một trăm năm không thể bảo vệ được người trong lòng. Oán Lãnh Vô Sương nói không giữ lời, rõ ràng đáp ứng hắn sẽ không một mình mạo hiểm, bây giờ lại muốn để mình lại đi đối đầu với hung thú này.

Chung quanh kêu rên, trên đất đầy cánh tay bị cắn xuống, đem ban đêm yên tĩnh nhuộm đậm âm u khiến người sợ hãi, càng thêm khủng bố. Hung thú Cùng Kỳ tạm thời ở chỗ cũ lên tiếng rống giận, tiếng kêu như muốn phá vỡ chân trời, khiến người khác toàn thân không tự chủ run lên.

Huyền Thiên biết bùa này không giữ được nó được bao lâu, kéo thêm thời gian chỉ có làm liên lụy Lãnh Vô Sương, những người phạm phía sau cũng không sống nổi, cuối cùng xoay người mang theo những người còn may mắn sống sót rút tới nơi an toàn.

25. Chương 25: Đêm Ngược 1 (trận Chiến Cuối Cùng Thượng)

Rõ ràng là một đêm yên tĩnh để mọi người đều kết thúc cả ngày mệt nhọc của mình, an giấc trên giường ngủ say.

Nhưng, bây giờ nơi này như địa ngục nhân gian, chung quanh đều là lửa yêu của hung thú phun ra, hỏa diễm bao phủ phòng ốc cùng cửa hàng, cao tới trăm trượng, đem gỗ cùng ngói đốt đến đỏ bừng, ngọn lửa mang theo tro tàn cùng khói bụi xông lên màn đêm, ngọn lửa bùng cháy cao vót, chiếu sáng cảnh vô nết thể lương trên mảnh đất này.

Đột nhiên một trận gió lớn thổi qua, mang theo lửa yêu cùng tàn tích bên người Lãnh Vô Sương thổi tung.

Gió cứ thế mà thổi, lửa yêu quấn vào nó động vào vật áo y, ánh lửa chiếu vào khuôn mặt, hiện ra khuôn mặt lạnh lùng mà lửa yêu nóng rực cũng không thể làm ta đi.

Trước mắt là thượng cổ hung thú Cùng Kỳ đang ở trạng thái phấn nộ, từng luồng khí phả vào mặt cứng rắn như ngọn núi cao vạn trượng.

Vẻ mặt Lãnh Vô Sương vẫn không đổi, bỗng nhiên rút kiếm ra, thân thể cũng nhảy lên, bay nhanh tới làm gió cùng lửa yêu cháy càng mạnh mẽ hơn, phun lên rất cao, chợt nhìn một cái, cả người đạo trưởng như bị ngọn lửa mạnh mẽ nuốt chửng, chưa tới một hồi, lại mở mắt nhìn kỹ, đạo trưởng kia thể mà chạy ra khỏi biển lửa, dừng lại trong màn đêm yên tĩnh, đứng thẳng trên biển lửa kia.

Tiếng gió ào ào, từ bên tai thổi qua người.

Hung thú thét lên âm ỉ, như muốn đem y nuốt vào bụng.

Mà y như không nghe cũng không nhìn thấy điều đó, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ. Tay cầm chặt kiếm, tay trái niệm thủ quyết phục tạp, pháp quyết thông linh, thần chú từ miệng Lãnh Vô Sương ngâm ra, tay trái quét qua trên thân kiếm, đầu tiên thân kiếm tạo ra ánh sáng trắng tuốt, đợi tay Lãnh Vô Sương chạm đến mũi kiếm, dường như khởi động cơ quan, kiếm đột nhiên run lên, bên trên bắn ra ánh sáng khắp nơi, chiếu sáng cả nửa bầu trời, càng phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp mạnh mẽ của Lãnh Vô Sương đang đứng đó.

Dưới đất Cùng Kỳ cũng hướng về trời cao mà hét lớn, thân thể to lớn tăng vọt, da lông màu đen dựng đứng thẳng lên, sắc bén nguy hiểm.

Thượng cổ hung thú Cùng Kỳ nhìn thấy Lãnh Vô Sương tu vi thâm hậu cùng chính nghĩa thiện lương y mang theo, ánh mắt đang u tối bỗng sáng lên.

Nếu ăn đạo sĩ kia, dùng ít yêu lực của mình biến đổi tu vi của tên đó, không tới trăm ngày, bản thân liền có thể khôi phục sức mạnh to lớn trước kia.

Sau này các yêu thú khác trong đại lục sao dám so với nó?

Lãnh Vô Sương không biết suy nghĩ của yêu thú này, lại đang niệm pháp quyết, đợi ánh sáng trên thân kiếm trở nên dịu xuống chút, đôi mắt cũng đột nhiên sáng lên.

Linh Vân kiếm trận vậy mà thành rồi!

Sau một giây, kiếm sắc bén hóa thành hàng trăm nhũ băng sắc bén, tay áo Lãnh Vô Sương mở rộng, mấy trăm nhũ băng như nghe theo mệnh lệnh mạnh như sấm chớp bắn thẳng về phía Cùng Kỳ.

Tay trái y nắm lại thành quyền, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng nhũ băng dày đặc như mưa.

Linh Vân kiếm trận là kiếm quyết ép đáy hòm của Linh Vân phái, một khi tu luyện tha nhĩ công, uy lực của nó ngay cả hung thú thượng cổ cũng khó mà ngăn cản!

Thế nhưng cho dù học xong trọn bộ pháp quyết cùng thần chú, thời điểm chiến đấu khởi động Linh Vân kiếm trận thất bại cũng cực cao, cho nên trải qua ngàn năm, trên dưới Linh Vân phái đều đem phép này truyền lại cho đời sau, người thật sự tu luyện cực ít, đến nỗi bây giờ trong môn phái chỉ còn lại Lãnh Vô Sương và ba đồ nhi, phương pháp tu luyện này người biết chắc chắn chỉ có y.

Y học một trăm năm, chính là vì mong có ngày sẽ học thành, kích hoạt thành công phép, đối đầu với con hung thú cường đại tàn bạo này.

Ánh mắt của y chứa đầy căng thẳng cùng chờ mong không dời đi, mãi đến khi toàn bộ mũi băng đâm thẳng vào trong cơ thể hung thú, bắn ra dòng máu nóng hổi tanh hôi, truyền đến tiếng kêu thống khổ của Cùng Kỳ, mắt nhìn thấy tứ chi của hung thú kia từ từ vụn vụn, giống như ngọn núi lớn từ từ ngã xuống, y cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, trái tim uể oải mới từ từ đỡ lại, khuôn mặt đầy sương lạnh cũng buông lỏng, nhu hòa đi không ít.

Rốt cuộc cũng đã trả thù được mối hận diệt môn...

Rốt cuộc tháo xuống trọng trách...

Rốt cuộc... Đã báo thù được cho sư phụ, sư huynh sư tỉ.

Chuyện ngày sau, cứ từ từ đi, chỉ cần Lãnh Vô Sương y vẫn còn, Linh Vân phái cuối cùng cũng có ngày sẽ đi lên đỉnh của tiên môn trên đại lục, cũng coi như không phụ lòng sư phụ lão nhân gia đã nhờ vả.

Y từ từ bay xuống, tay áo theo dòng khí thổi mà bông bành, đầu tóc đen như thác nước tung bay.

“Sư phụ cẩn thận!!! Hung thú kia còn sống!”

Lúc tinh thần đang thả lỏng, tiếng hét lo lắng của Bạch Sơ xuyên qua tiếng gió truyền tới, y mở to mắt nhìn, khi trấn tĩnh lại, tập trung nhìn vào con thú đang bị hàng trăm nhũ băng đâm vào.

Trên đó vẫn còn dính đầy máu thú hôi tanh, tỏa ra trong gió lạnh.

Y hoảng sợ, vội triển khai pháp quyết phòng ngự, tạo ra kết giới chắn trước người, lại vẫn bị một nhũ băng đâm vào xương vai.

Tiếng nhũ băng đâm vào da tạo ra tiếng xé rách chói tai, nhũ băng kia coi như đi vào toàn bộ, chỉ còn lại phần cuối trắng bạc ở bên ngoài.

Không kịp la đau, cự thú trước mắt đã rút ra hết mấy nhũ băng còn dư lại trong cơ thể, mở con mắt to như chuông đồng căm tức nhìn Lãnh Vô Sương.

Uy thế to lớn ép cho Lãnh Vô Sương chỉ có thể ồ ồ thở hổn hển, tro mắt nhìn Cùng Kỳ mở cái miệng lớn to như chậu máu, bản thân thì chỉ có thể lấy linh khí ra ngăn cản.

Cùng Kỳ cách ngày càng gần, từng luồng khí nóng cùng thổi thổi ngày càng gần, xa xa có tiếng uy hiếp như chó sủa, trước mắt Lãnh Vô Sương lóe lên một bóng trắng, một con thú to lớn chặn đỡ một đòn của Cùng Kỳ.

“... Sư phụ đi mau, A Sơ, A Sơ ngăn cản giúp người...”

Thân thể cao to của con chó trắng run rẩy, lại càng muốn tạo ra tư thế công kích, móng sắc giữ chặt mặt đất, bị Cùng Kỳ trước người vỗ đến, suýt chút nữa không chịu được ngã xuống, da lông xinh đẹp trắng như tuyết bây giờ đầy bẩn thỉu bởi vết máu, có nhiều chỗ da thịt tràn ra, máu tươi không ngừng ồ ra, chảy xuống mặt đất tạo thành vũng máu lớn.

Lãnh Vô Sương ngơ ngác lại khiếp sợ sờ nó, bàn tay lại sờ phải đồ tươi ẩm ướt.

Bạch Sơ ngăn cản được một hồi, bây giờ cũng chỉ như cái thùng rỗng, thoát nhìn có chút tư thế, kì thực không còn chút lực công kích, tu vi còn thấp.

Vì vậy hung thú kia không dây dưa nữa, vòng ra sau Bạch Sơ phun ra lửa yêu về phía Lãnh Vô Sương đang chống lại phía sau, tức giận dâng trào, cái đuôi lớn thô to quất mạnh vào người Lãnh Vô Sương, mãi đến khi y không còn lực để chống đỡ nữa, lúc này mới từng bước áp sát.

Con mồi bị ép vào đường cùng là ăn được nhất, cũng là ăn ngon nhất... Hung thú Cùng Kỳ thích ăn con người, giờ phút này đang từng bước ép Lãnh Vô Sương đến đường cùng không còn lực chống đỡ, trong lòng kêu ngạo mở lớn mồm, đang muốn ngoạm cắn một cái, khiến cánh tay của đạo trưởng kia đứt rời, trên đầu lại đau xót, như là bị vật gì đập trúng.

Liên tiếp bị quấy nhiễu khiến hung thú đã còn thừa sự nhẫn nại, nó muốn trước giải quyết đạo trưởng đang nằm trên đất này, không muốn chú ý nhiều hơn, cái đầu to lớn lúc đang muốn nuốt Lãnh Vô Sương, trên lưng lại truyền đến đau lớn kịch liệt.

Nó không thể nhẫn được nữa, xoay người cao giọng rống to, giọng lớn chấn động khiến cả mặt đất run lên, gió lớn như nhổ cả thân cây thô chắc bám rễ trên mặt đất, nhưng nam nhân tóc đen hắc y chẳng hề bị lay chuyển, trái lại không chút do dự lao tới.

26. Chương 26: Đêm Ngược 2 (trận Chiến Cuối Cùng Hạ)

Mặt không sợ hãi, nam nhân hắc y đi thẳng tới chính là Hàn Sở Nhượng.

Hắn mắt thấy xa xa phía hung thú là Lãnh Vô Sương và Bạch Sơ trên người máu me đầm đìa, trong lòng vô cùng hối hận.

Hắn nên sớm tới đây.

Ban đêm sau khi động tĩnh sát vách, lúc trở lại trên giường lăn lộn khó ngủ, đêm không thể chợp mắt, trong lòng vừa hỗn vừa chua xót đau khổ, nghĩ tới đều đau lòng, như bị thiên đao vạn quả.

Sau đó bởi vì quá đau đớn, liền dùng phép ép mình vào hôn mê mà ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại là lúc bên ngoài bị hung thú gào thét mà làm đánh thức.

Âm thanh rất lớn, cho nên khách trọ trong khách điểm đều bị đánh thức, lầu trên lầu dưới đều là tiếng bước chân hỗn loạn, vừa vội vừa lộn xộn, chen vào đó là tiếng sợ hãi la lên.

Trong lòng bất an, Hàn Sở Nhượng vội dẫn linh lực điều tra tình huống trong phòng Lãnh Vô Sương, lại phát hiện bên cạnh chỉ có ánh nến đang cháy, lại không có một bóng người.

Lúc này, Mạnh trưởng lão ở trên lầu nghỉ ngơi cũng vội vàng chạy xuống, vẻ mặt bất an.

“Ma chủ, lần này yêu thú sợ không thể chém chết, lão vừa mới dùng ‘Giám yêu thiên thư’ giám định yêu lực của yêu thú kia, kết quả kết quả nó...”

Hàn Sở Nhượng vẻ mặt không kiên nhẫn, trong lòng sốt ruột, giọng nói cũng xa cách.

“Con mẹ nó là cái gì? Kết quả cuối cùng là gì?”

“‘Giám yêu thiên thư’ trong chớp mắt vỡ nát, ngay cả nửa tờ giấy cũng không lưu lại cho lão!”

Hàn Sở Nhượng cau mày.

“Có ý gì?”

Mạnh trưởng lão lo sợ mặt tái mét.

‘Thiên thư của lão gồm hết tất cả yêu vật trên đại lục, bây giờ ‘Giám yêu thiên thư’ tự hủy, nói rõ yêu thú này sách không thể tìm ra, vật bên ngoài này căn bản không phải yêu thú! Theo lão nhận định, vật kia trên người sát khí rất nặng, không có chút khí lành nào, không thể là thần thú, như vậy, chỉ có là thượng cổ tứ đại hung thú! Ma chủ, người tuyệt đối không thể đi mạo hiểm, đại hung thú kia ăn người xong rồi...” Câu nói kể tiếp chưa kịp nói xong, trước mắt Mạnh trưởng lão lóe lên, ma chủ vừa nãy vẫn còn đứng trước mắt giờ đã không thấy đâu.

Hung thú trước mắt bộ dạng kỳ quái, uy thế lại rất cao, đôi mắt trở nên đỏ đậm, dường như đang giận dữ.

Nó từng bước đi về phía Hàn Sở Nhượng, cũng để cho Lãnh Vô Sương nghỉ ngơi một lát, y xụi lơ trên mặt đất, mồ hôi lạnh thấm ướt toàn thân, tay chân lạnh lẽo phát run, thân thể Bạch Sơ phía sau lập tức biến về hình dáng con chó nhỏ, lão đảo chạy tới dùng mũi cọ mặt Lãnh Vô Sương, hơi thở mong manh nói: “Sư phụ, nam nhân kia dung mạo thật giống Nhị sư huynh a.”

Lãnh Vô Sương thân thể cứng đờ, bàn tay chống đất đứng lên, nhìn phía xa, người kia mặc hắc y, trên mặt vẫn là dáng vẻ cà lơ phớt phơ cùng khiêu khích, không phải Hàn Sở Nhượng thì còn có thể là ai?

Y biết tu vi Hàn Sở Nhượng, mặc dù so với Bạch Sơ lợi hại hơn nhiều, nhưng đối với hung thú này cũng chỉ có thể bị ăn.

Khí huyết công tâm, Lãnh Vô Sương che ngực nổi giận nói: “Người đã không còn là đệ tử của môn phái ta, ai cần người tới cứu? Nhanh rút ngay cho ta.”

Bóng đêm nặng nề, ánh lửa soi sáng, đôi mắt Hàn Sở Nhượng lấp lóe, chăm chú nhìn Lãnh Vô Sương cong khóe môi, nhưng không có ý muốn rời đi.

Cánh tay hắn nâng lên, bàn tay hướng lên trên khép lại, kim quang trên người mở lớn, chân trời nổ vang, trên trời tập hợp mây đen cuộn cuộn, trong đó sấm vang chớp giạt, như một hồi sẽ có mưa to rơi xuống.

Trong tiếng sấm to truyền tới, giọng nói vô cùng hoảng sợ của Mạnh trưởng lão truyền tới.

“Ma chủ mau dừng lại! Ngự ma thuật không thể dùng lung tung!”

Hàn Sở Nhượng không để ý lớn, kêu mưa gọi gió, hắn bay lên trời, trong nháy mắt, trên mặt đất, bên trong đồng đổ nát, tiếng đá vụn chui từ dưới đất vang lên, lại mở rộng tầm nhìn, chỉ thấy trong khu vực trăm dặm khí đen lan tỏa, ngừng mắt nhìn, bên trong đó đứng bóng dáng mấy trăm hắc y, tay cầm quyền trượng.

Trùng trùng điệp điệp, không có mặt, quanh thân chỉ có khí đen, nổi giữa không trung, nhanh chóng tụ lại bên người hung thú Cùng Kì.

Ngự ma thuật, chỉ có thể người thống trị Ma giới mới có thể dùng, pháp này một khi thành, sẽ có hơn trăm Kim đan kỳ tu sĩ ma nhân xuất hiện trợ chiến, sấm vang chớp giạt, khó có thể chặn lại.

Cùng Kì kia quả nhiên bị đánh đến phần nộ, trong miệng phun ra liệt hỏa muốn thiêu hủy ma nhân, cũng không biết ma nhân cầm quyền trượng đều là bóng mờ vô hình vô thể, hỏa diễm căn bản không thể tổn thương.

Ma nhân tập hợp lại càng gần hơn, bên trong quyền trượng lóe lên hồng quang nhỏ bé, đợi tới khi tiếp cận bên người Cùng Kì, mấy trăm ma nhân không hẹn mà cùng đem quyền trượng đánh lên đỉnh đầu, trong tích tắc, hồng quang nhỏ bé trong quyền trượng tụ lại cùng một chỗ, trở thành quả cầu hồng quang to lớn, dùng tốc độ sét đánh không thể bịt tai phóng về phía Cùng Kì.

Tiếng nổ to lớn vang lên ầm ầm, tầng tầng bên trong khói lửa, hung thú bị đánh đứt một chân, da thịt máu tươi tung tóe, Hàn Sở Nhượng chưa kịp huy động chúng ma, Cùng Kì đột nhiên nổi cơn điên, xoay người nhào tới phía Lãnh Vô Sương.

Mắt nhắm lại, Hàn Sở Nhượng không chút nghĩ ngợi, trong nháy mắt dời qua chắn trước người Lãnh Vô Sương, va chạm lãnh liệt khiến cho lực phủ ngũ tạng của hắn như bị đánh lệch khỏi vị trí, máu đọng lại.

Đầu dần rơi vào hôn mê, trước mắt chỉ còn lại màu đen, cổ họng bị tanh lại, hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Vào giờ phút này, không gian sau lưng Lãnh Vô Sương xuất hiện một vết nứt quỷ dị, ngay sau đó, một nam nhân mặc áo xanh, dung mạo xinh đẹp từ giữa đầu rơi xuống, đứng vững phía sau, nhìn thấy thầy trò

ba người Lãnh Vô Sương bị thương nặng, mặt lộ vẻ hối hận.

“Ta đã tới chậm, các người hiện tại thế nào? Còn chịu đựng được không?”

Thấy Hàn Sở Nhượng vì mình cản một đòn mạnh mẽ của Cùng Kỳ, Lãnh Vô Sương hoảng hốt lo sợ nâng hắc dây kiểm tra, thấy linh mạch trong cơ thể hắc gần như bị cắt đứt, đan điền cũng rung động, đau khổ dùng linh lực còn dư lại truyền vào cơ thể hắc, bị Hàn Sở Nhượng dùng tay nắm chặt tay đang truyền linh lực để ở trước ngực.

“Đừng lãng phí linh lực nữa, ta cũng sớm đáng chết.”

Lãnh Vô Sương chịu bi thương nổi giận nói: “Nói bậy gì đó.”

Hung thú Cùng Kỳ bên kia còn muốn nhào tới, bị Hồ Ngôn Chi thông dong dùng lực cưỡng tới.

“A Chi cẩn thận, đây là hung thú Cùng Kỳ.”

Hồ Ngôn Chi nghiêng đầu cười nói: “Sương Sương người quên mất, ta có vật có thể đấu lại nó.”

Lãnh Vô Sương dờ dẫm một chút, lập tức hoảng sợ nói: “Ngàn vạn lần không thể!”

Trên mặt Hồ Ngôn Chi vẫn cười, chỉ là lời nói đầy bi thương, đầu hắc kê nâng, ánh mắt dừng ở nơi xa xôi, ánh lửa lác lác, chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp không có từ nào có thể tả nổi của hắc.

“Hắc bảo ta chờ hắc, thế nhưng cho tới nay vẫn còn chưa xuất hiện, đã hơn một ngàn ba trăm năm, ta nghĩ hắc sẽ không sống lại nữa, đã như vậy, ta giữ vật này ;lại còn có ích gì chứ, người đừng nói thêm nữa, tâm ta đã quyết.” Nói xong, cả người hắc run lên, hóa thành phượng hoàng bùng cháy cao hơn tám thước, hướng lên trời cao hót, quanh thân ánh sáng lưu chuyển, cánh chim xinh đẹp chói mắt vỗ bay lên trời cao.

Hắc hướng về Cùng Kỳ phun ra ngọn lửa nóng bỏng, hung thú kia bị đốt toàn thân đen kịt, tiếng kêu đau đớn vang lên, bỏ chạy va chạm chung quanh.

Phượng hoàng đập cánh đuổi theo, ngửa mặt lên trời thét dài, trong miệng phun ra một hạt châu màu trắng bạc tinh xảo, cánh chim vung lên, hạt châu kia liền đánh tới phía Cùng Kỳ, vừa mới chạm vào thân thể nó sương băng đã từ dưới chân kết lại, mãi đến khi Cùng Kỳ bị đông cứng, dừng lại một chỗ, không bao giờ có thể tiếp tục làm việc ác nữa, phượng hoàng phun ra ngọn lửa bùng cháy, đem Cùng Kỳ cùng tầng băng kia đốt không còn sót lại thứ gì.

Một hồi ác chiến cuối cùng cũng kết thúc, thầy trò ba người Lãnh Vô Sương cũng bị thương nặng, lúc này Huyền Thiên rốt cuộc cũng chạy tới, thấy tình cảnh này, hai mắt như ứa máu, lao đến chạy tới nâng Bạch Sơ cách mình gần nhất.

Hàn Sở Nhượng còn một hơi thở, kéo tay áo Lãnh Vô Sương yếu ớt nói: “Trước kia ở Linh Vân phái những chuyện kia đều là ta không đúng, không nên khiến sư phụ sinh khí, bây giờ đồ nhi sắp chết, mong rằng được sư phụ tha thứ.”

“Được, ta tha thứ, đừng nói nhiều nữa, trước để sư phụ trị liệu cho ngươi.”

Hàn Sở Nhượng đau thương nở nụ cười.

“Đã không còn kịp rồi, ta sắp chết rồi, trước khi chết có thể được sư phụ tha thứ đã là may mắn, bây giờ chỉ còn một nỗi lòng hy vọng sư phụ đáp ứng, sư phụ người có thể thích ta không? Chỉ thích mình ta.”

Lãnh Vô Sương đầu tiên là khó tin trừng lớn hai mắt, đợi khi phục hồi tinh thần lại, biết rõ ý tứ của Hàn Sở Nhượng, mặt lộ vẻ thẹn thùng, cúi thấp đầu lặng lẽ không đáp, trong lòng hỗn loạn mâu thuẫn, nắm chặt ngón tay của mình.

Thấy Lãnh Vô Sương thật sự rối rắm, lại lo lắng mình không chống đỡ đợi hần nói ra câu đó bản thân đã đi đời nhà ma, Hàn Sở Nhượng khẽ cắn răng, vẫn là lùi một bước, làm bộ dạng nhu nhược, nói nhỏ: “Hay là như vậy, sư phụ hôn ta một chút ta cũng có thể ngủ yên.”

Lãnh Vô Sương thấy sắc mặt hần trắng bệch, lông mày vì đau đớn mà nhăn lại, khóe miệng còn lưu lại vệt máu, trong lòng không ngừng đau buồn, cúi đầu che môi hôn lên.

Mi mắt y run lên, hơi hồng lên, không lâu sau, mi mắt kia lại trở nên ươn ướt, từ lòng mi chảy xuống nước mắt trong suốt, ầm ập rơi vào trên mặt Hàn Sở Nhượng.

Tay Hàn Sở Nhượng lau đi nước mắt trên mặt Lãnh Vô Sương, sau đó thuận tay sờ mặt hần, nắm cầm hần đem lưỡi mình tìm tòi, quấn quýt cái lưỡi y hôn lấy, sau đó thỏa mãn thở một hơi, bàn tay tiến vào trong lồng ngực lấy ra một cánh bình sứ miệng dài tinh xảo, rút ra nút gỗ, giữa đây đem viên thuốc bên trong nuốt vào bụng, ngồi thẳng lên liếm một cái, cười nói: “Sư phụ hôn xong liền tốt rồi, được, chúng ta về Linh Vân đi.”

Lãnh Vô Sương: ...

Hồ Ngôn Chi: ...

Huyền Thiên: ...

Bạch Sơ: ...

27. Chương 27: Kết Thúc

Non xanh nước biếc, đường nhỏ vắng vẻ, dòng suối róc rách chảy xuống, tập hợp lại tại khe núi tạo khe suối tưới nước cho cây cỏ.

“Sau khi tiến hành ‘Ngự ma thuật’, ma ẩn nghịch thiên liền biến mất không còn tăm tích, có thể là không thừa nhận ta.”
Người nói câu này không có chút gì chán nản, ngược lại môi nhếch lên, có vẻ tâm tình rất tốt.

“Tuy nhiên Tả tế ti cũng đau lòng, ma ẩn nghịch thiên kia có lẽ đã sinh trưởng trên thân thể ma nhân khác, người về Ma giới tìm một chút, cũng tiết kiệm mỗi ngày ở đây dụ dỗ người thân thể bán ma như ta.”

Khuôn mặt Tả tế ti biến thành màu đen, có thể so với áo choàng đen như mực trên người gã.

Gã thật sự không còn cảm nhận được khí tức của ma ẩn nghịch thiên trên người Hàn Sở Nhượng, gã cũng không nghĩ tự ý khởi động ‘Ngự ma thuật’ sẽ sinh ra hậu quả như thế.

Xưa nay ma chủ khi vào ghế, nếu trong Ma giới thật sự không thể chống đỡ nổi cường địch, tế ti của Ma giới mới có thể vì machủ

Vì trong sách cổ có ghi chép, nếu ma chủ chưa gia tăng mà tự ý khởi động ‘Ngự ma thuật’, thì sẽ sinh ra hậu quả không có cách nào cứu vãn.

‘Hậu quả không có cách nào cứu vãn’ này rốt cuộc là gì, trong sách cổ không có ghi lại, thế nhưng những ma chủ kỳ trước đều biết tính nghiêm trọng của sự việc, căn bản sẽ không dễ dàng đi thử nghiệm, gã thật sự không nghĩ tới, thế mà lại có hậu quả như

Tuy nhiên đây đối với phần lớn ma nhân cũng coi như là tổn thất nghiêm trọng, còn thằng nhóc Hàn Sở Nhượng này, đoán rằng có thể còn ước gì không có ma ẩn nghịch thiên kia, để hắn có thể cùng sư phụ của mình mỗi ngày ở một ch

Nghĩ tới đây, mắt Tả tế ti lóe lên, vẻ mặt có chút ý vị thâm trường.

Nếu không phải Mạnh trưởng lão trở về nói cho gã, nói tân Ma tôn này của bọn họ đem lòng mến mộ sư phụ của mình, bị Cùng Kỳ làm thương thì giả vờ giả vịt, dưới ánh nhìn của mọi người lừa hôn một cái, hắn còn thật không biết vì sao đưa nhiềuMa Nhượng, hắn lại đụng cũng không muốn đụng.

Không nghĩ tới mà, người trong môn phái tu tiên lại không có kỷ cương như thế, dám làm ra việc vi phạm luân thường.

Trong lòng đủ loại bát quái, Tả tế ti nhìn bóng lưng Hàn Sở Nhượng rời đi, hừ lạnh, quay người hóa thành khói đen về Ma giới tìm ma chủ khác.

Lại nói Hàn Sở Nhượng sau khi trở về, ở Linh Vân phái tìm nửa ngày cũng không thấy Lãnh Vô Sương.

Hắn xuống núi làm nhiệm vụ đã hơn mười ngày, cũng không phải yêu thú khó dây dưa gì, chỉ là chỗ mời trừ yêu cách khá xa, tới c

Hơn mười ngày đối với đạo sĩ tu tiên không tính là lâu, nếu tính thời gian tu luyện, bọn họ có thể có vô số hơn mười ngày sử dụng.

Thế nhưng đã hơn mười ngày không gặp, Hàn Sở Nhượng ban ngày giúp người chung quanh trừ yêu, ban đêm gối lên cánh tay gây người nhìn trần nhà nghĩ tới Lãnh Vô Sương, tư vị ấy thật vừa khổ vừa ngọt, còn thêm chút vị chua.

Bây giờ lại không thấy y, tự nhiên có chút thất vọng, đi ngang qua phòng Huyền Thiển hỏi hai câu mới biết Lãnh Vô Sương đi

Đại sư huynh Huyền Thiên đang cầm sách cổ xem, Hàn Sở Nhượng đi tới liếc một cái, phát hiện quyển này chính là ‘Linh Vânkiếm trận’ dưới đáy hòm Linh Vân.

“Ngày ấy chiến đấu với Cùng Kỳ, sư phụ khởi động kiếm truyện này, nghe đâu quả thật đâm trúng Cùng Kỳ, thế nhưng lại không gây ra tổn gì được tới nó, ta lấy ra xem một chút coi ra sao.”

Hàn Sở Nhượng tiếp nhận sách cổ Huyền Thiên đưa tới tùy tiện lật hai trang.

Cũng không biết phải do duyên phận không, hắn lật tới tờ trùng hợp vấn đề Huyền Thiên đang suy tính, tuy nhiên phía trên có

“Nếu đạo tâm không ổn, suốt ngày nhớ tới tình án âm dục nhân gian, cho dù thành công khởi động kiếm trận cũng khó có thể gâ

Huyền Thiên thấy được hàng chữ này, chỉ cảm thấy da mặt bản thân có chút nóng lên, ho khan đem sách lấy lại, tiếp tục để dưới

Sắc mặt Hàn Sở Nhượng lại không dễ nhìn, trong lòng dấm chua càng nhiều, mất hứng ra khỏi phòng Huyền Thiên, đi tới gian phòng Bạch Sơ sát vách.

Con chó trắng Bạch Sơ đang ở hình dạng thú con, trắng trắng mềm mềm nho nhỏ, đứng ở trên giường đang nhìn gương nherăng

Có thể bị Cùng Kỳ ảnh hưởng, cảm thấy nhe răng trợn mắt có khí thế một chút, coi như tu vi không cao cũng có thể làm kẻ địch s

Hàn Sở Nhượng ôm bụng cười lớn, đợi đến khi dịu lại mới bước vào phòng, nắm đuôi Bạch Sơ nâng hắn lên, nghe hắn hoảng hốt k
“Nói cho sư huynh, sư phụ ykhi nào trở về?”

Bạch Sơ tức giận u oán cắn mạnh lên ngón tay của hắn, thấy tay Hàn Sở Nhượng lại muốn bứt lông mình, vội vã cào lên đùi hắn, b

“Đệ không biết, sư phụ người không nói, tối hôm qua đệ cùng sư phụ sau khi song tu, buổi sáng người liền đi ra ngoài, còn không t

Hàn Sở Nhượng càng cảm thấy khó chịu, nghĩ thầm người còn có thể cùng sư phụ song tu, ta mấy ngày chỉ có thể nhìn thường, bả

Sau khi đi ra khỏi phòng Bạch Sơ, Hàn Sở Nhượng trực tiếp đi tới cửa lớn Linh Vân phái, cũng vừa hay, xa xa nhìn thấy ngực-iếm của Lãnh Vô Sương bay tới.

Lãnh Vô Sương và hạ xuống nhìn thấy Hàn Sở Nhượng đợi ở cửa, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, liền hỏi thăm một câu.

Hàn Sở Nhượng đặt tay ở eo ôm lấy Lãnh Vô Sương, đôi mắt tập trung nhìn thẳng vào mặt Lãnh Vô Sương.

“Không có chuyện gì, chỉ là trên đường về đụng phải Tả tể ti.”

Lãnh Vô Sương cảm thấy bị Hàn Sở Nhượng làm cho da mặt nóng lên, lúc cả người không thoải mái, nghe thấy hắn nói một câu m

“Hắn muốn ngươi quay về? Hay là nói ngươi muốn về Ma giới tiếp tục làm ma chủ?”

Hàn Sở Nhượng cười đến nỗi mắt híp lại, lén lút hôn một cái lên má Lãnh Vô Sương, hí hỏm nói: “Không làm, vẫn là đồ đệ Linh Vân phái thoải mái hơn.”

Giọng nói của hắn quá bất chính, khiến người nghe không tự chủ nghĩ bậy, cái ‘Thoải mái’ này rốt cuộc là loại thoải mái nào đây.

Lãnh Vô Sương nghe xong tức giận, đẩy mạnh ngực hắn ra, lạnh giọng nói: “Trở về tu luyện.”

Hàn Sở Nhượng liền học Bạch Sơ, làm ra vẻ đáng thương.

“Sư phụ không hiểu phong tình gì hết, người ta ở bên ngoài mấy ngày nay nhớ người sắp chết, nghĩ đến tim gan ta đều đau, vết o

Lãnh Vô Sương biết rõ đức hạnh của hắn, đương nhiên sẽ không bị lừa, trong nhưng lửa giận cũng vơi đi một chút.

Thấy vẻ mặt lạnh như băng của y thoải mái bớt, đôi môi khẽ mím lại, có chút làm lay động, Hàn Sở Nhượng kéo tay y nói: “Đi theo ta, ta có đồ muốn cho ngươi xem.”

Hắn kéo Lãnh Vô Sương ra sau núi, cầm cái xêng đào nửa ngày mới lấy ra được một vò rượu dán giấy đỏ đến.

“Sư phụ rượu ta không có uống hết, còn để lại một vò.”

Lãnh Vô Sương nhận lấy, ngậy người nhìn, cảm thấy dường như đang mơ.

Rượu này vốn là muốn tặng cho lễ đính hôn của y cùng một nữ tu.

Năm đó Linh Vân phái còn chưa gặp đại nạn, chính là ở lúc cường thịnh, nữ tu kia cũng là tu sĩ thuộc danh môn đại phái, Linh Vân cùng môn phái của nữ tu kia có ý định tác hợp cho hai người bọn họ, để y cùng nữ tu cùng một chỗ luận đạo tu pháp, th

Chỉ là sau khi Linh Vân gặp nạn, môn phái của nữ nhân này đột nhiên lật mặt, trực tiếp phá hủy hôn ước, để nữ tu cùng một đệt

Lúc trước y đang gặp nạn diệt môn, nghe tin tức này lòng như tro nguội, cả người từ đầu tới chân lạnh thấu, lại không muốn cho Huyền Thiên còn nhỏ thấy được, mạnh mẽ chịu đựng thống khổ trong lòng, cho nên sau đó, phát sinh chuyện đau khổ bịt

Chịu một cái đã hơn một trăm năm.

Chỉ là bây giờ nhớ lại, chỉ còn xúc động.

Hàn Sở Nhượng không phát hiện biểu hiện khác thường của Lãnh Vô Sương, từ trong lòng lấy một cái túi giấu mở ra, quơ quơ

“Sư phụ người xem, ta lần này trừ yêu tìm được hạt giống của sơn hào hải vị, ta ngày mai sẽ gieo nó xuống, còn có, ta lần nữa xây ở trên đỉnh núi gieo lại Linh Vân tuyết liên lúc trước.” Giọng hắn đều đều, ý cười trong mắt cũng ngừng lại.

Hắn bỗng nhiên ôm chặt lấy Lãnh Vô Sương, trầm giọng tiếp tục nói: “Nếu sư phụ muốn, ta cũng có thể đem hồn trả lại cho người

Lãnh Vô Sương nhắm mắt, chớp mũi đặt trên ngực Hàn Sở Nhượng, cảm nhận độ ấm nơi đó truyền tới, trong lòng cũng như bị

Khóe môi y cong lên, giọng nói khàn khàn: “Được.”

Hàn Sở Nhượng như bị vận may quay lưng, không nhìn thấy được nụ cười trăm năm khó gặp được của Lãnh Vô Sương, nghe y đã “Tiên hạc ta sẽ không nuôi, sư phụ muốn, cưới ta là được rồi.” Hắn nở nụ cười thích thú, tiếp tục nói: “Buổi tối ở trên giường, sư phụ muốn cưới làm sao thì cưới thể ấy, xác định sẽ để sư phụ cưới thoải mái.”

“Cút.”

Đương nhiên, đến đêm vẫn để Hàn Sở Nhượng thực hiện được, Lãnh Vô Sương lúc động dục làm sao quần được nhiều như vậy.

Bên ngoài ánh sao dày đặc, gió lạnh tập kích, bên trong lại lửa nóng ấm muội, tình dục dâm mỹ.

Đạo trưởng ban ngày nghiêm túc đứng đắn lúc này thân thể trần truồng, hai chân mở ra khóa ngồi trên đùi Hàn Sở Nhượng, từ phía sau lưng bóng loáng trắng nõn của y nhìn lại, hiện ra đường cong xinh đẹp của mông eo đang lắc lư, mỗi lần hạ Nhượng, tính khí kia như một thanh hung khí đầy sát khí, dữ dằn đâm vào rút ra.

Hàn Sở Nhượng sáng khoái như muốn bay lên, bóp chặt lấy vòng eo Lãnh Vô Sương thở dốc.

“Sương Sương sư phụ, tiểu huyết của người nuốt thật giỏi, đồ nhi sắp bị người kẹp cho bần.”

Lãnh Vô Sương mặc dù không chịu được lời nói đầy thô bỉ của Hàn Sở Nhượng, nhưng quả thật bản thân rất thoải mái, tư thế thoải mái, đầy ắp ấm ứ.

Lãnh Vô Sương không phản ứng, nhắm mắt tiếp tục chuyển động lên xuống, làm bộ không nghe.

Hàn Sở Nhượng xưa nay thích nhất là đùa giỡn Lãnh Vô Sương, thấy y không để ý tới mình liền có chút không cao hứng, siết lại. “Gọi phu quân, gọi xong liền cho người ăn.”

Lãnh Vô Sương nào mà chịu gọi, trừng lớn mắt nhìn Hàn Sở Nhượng, suýt chút nữa khiến hắn chịu không nổi.

Y có chút hối hận rồi, khi đó nếu sớm biết đầu đuôi sự tình, cũng không cần làm nhiều chuyện khiến Lãnh Vô Sương tức giận như thế.

Càng nghĩ càng dấm chua, vừa hận mình ngu xuẩn, vừa dấm chua Huyền Thiên cùng Bạch Sơ hai người khi mình bị đuổi xuống.

Hắn ôm eo Lãnh Vô Sương hướng lên trên, côn thịt bồng bồng phần chân lưu luyến không muốn rời trượt ra, phía sau của Lãnh Vô Sương.

Đem người Lãnh Vô Sương lật lại đè xuống, tay nắm chặt bắp đùi của y tách ra, đem đầu vùi vào giữa hai chân, duỗi đầu lưỡi linh hoạt ẩm ướt quanh co đâm đâm vào trong hậu huyết của hắn, bên trong ẩm ướt dính dính, đâm thủy chảy ra, Lãnh Vô Sương lắc đầu sung sướng như muốn bay lên thiên đàng, sau một hồi, sáng khoái qua đi, ngứa ngáy bên trong lại không nổi, có chút nhịn không được, hai chân y kẹp chặt đầu Hàn Sở Nhượng để nó gần hậu huyết của mình hơn, hai mắt thất thần, miệng. “Muốn côn thịt, muốn côn thịt thao vào.”

Hàn Sở Nhượng thấy đã tới thời cơ, rút đầu lưỡi ra, đem cựa cựa trên hậu huyết Lãnh Vô Sương, cũng không đi vào, Lãnh Vô Sương co miệng huyết lại, động móng như muốn đem vật kia ăn vào, bị Hàn Sở Nhượng vỗ lên cái đùi trắng như tuyết.

“Gọi tướng công, gọi xong liền cho người ăn.”

Lãnh Vô Sương đỏ mặt giãy dụa một hồi, thật sự không chịu nổi, rốt cuộc bắt đầu thỏa hiệp.

“Tướng công cho ta, ta muốn ăn côn thịt.”

Hàn Sở Nhượng thấy y kêu nhặt nhèo, không có chút nào tình nguyện, muốn hả giận mà ngậm nướm vú phía trước nhẹ nhàng cọ xát, còn có chút thuận theo khoe miệng chảy xuống, vô cùng ẩm ướt, nhìn thấy khiến dưới hông Hàn Sở Nhượng đau đớn, cầm chân của y, nhắm ngay tiểu huyết kia tiến vào.

“Tiếp tục gọi, gọi êm tai chút ta liền cho người sáng khoái.”

“A a a!! Tướng công tướng công thao ta, dùng sức cút, bên trong thật là ngứa.”

Giọng kêu vừa dịu dàng vừa ngọt ngào khiến máu mũi Hàn Sở Nhượng suýt chút nữa chảy ra, vội vã hít một hơi kiềm chế hơn.

“Nói, người thích ai nhất?”

“Nhất a a a! Thích người nhất.”

“Ta là ai?”

“Ừm a a Sơ, người là A Sở.”

Hàn Sở Nhượng hài lòng, sau đó ôm chặt Lãnh Vô Sương, nhìn y ngủ say, đặc ý nhìn khối linh thạch để trên đầu giường.

Hắn vừa rồi thừa dịp Lãnh Vô Sương không chú ý, ở phía trên làm một cái thuật dẫn âm, đoán rằng tối nay có người muốn ngủ.

Hàn Sở Nhượng trong lòng xấu xa, hắn ăn dấm chua cũng phải kéo người ăn chung, không thể không nói, hắn làm xong, haingười

Ban đêm ngày thứ hai đến phiên Huyền Thiên, hắn im lặng không lên tiếng làm hết màn khởi động, tới cửa lại dừng bước, Lãnh Vô Sương gấp đến muốn cắn người, kéo cánh tay Huyền Thiên lấy lòng quơ quơ.

Huyền Thiên tuy rằng vẫn trầm mặc, tuy nhiên tốt xấu gì vẫn chiều theo ý Lãnh Vô Sương, làm y sảng khoái, đến cuối cùng khịt
“Sư phụ, người thích ai nhất?”

Lãnh Vô Sương ghen đến nổi nước mắt muốn chảy xuống, cắn môi nói: “Thích Tiểu Thiên nhất.”

Huyền Thiên cũng hài lòng, buông tay nhìn y thoải mái bắn ra.

Đêm ngày thứ ba đến phiên Bạch Sơ, hắn cũng vẽ mặt u oán, bò đến trên giường ôm chặt lấy Lãnh Vô Sương làm nũng.

“Sư phụ người sao có thể thích Nhị sư huynh nhất, Nhị sư huynh hư như vậy.”

Lãnh Vô Sương không biết tiếng rên rỉ của mình đêm trước đã bị hai người bọn họ nghe, chỉ tưởng Hàn Sở Nhượng tự mình nói ra, giờ phút này Bạch Sơ lại nói, bản thân cũng không thể làm gì khác ngoài dụ dỗ.

“Tất nhiên là thích người nhất rồi.”

Đôi mắt Bạch Sơ liền sáng hơn.

“Có thật không?”

Lãnh Vô Sương đỏ mặt gật đầu nói: “Là thật.”

Bạch Sơ vui vẻ, đôi mắt như ngôi sao nhỏ lấp lánh, ấp úng cởi quần áo Lãnh Vô Sương, cảm thấy toàn thân đều là sức mạnh, ở trên người Lãnh Vô Sương liếm đầy nước bọt của mình, sau đó hài lòng ôm lấy y hôn nhẹ rồi khiến y sướng khoái.

Sau đó, bởi vì đấu tranh trong môn phái, ba đồ đệ của Linh Vân phái tu vi tăng lên rất nhanh, vùn vụt chỉ qua hơn một trăm năm, kẻ yếu nhất Bạch Sơ cũng đã tiến cấp tới nguyên anh.

Chương môn Lãnh Vô Sương rốt cuộc cũng không phụ nhờ vả của sư phụ mình, đem Linh Vân phái đưa vào cường thịnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-mon-phai-cua-ta-khong-co-kha-nang-deu-la-nghiet-do>